Súd:	Okresný súd Lučenec
Spisová značka:	24C/30/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6623203399
Dátum vydania rozhodnutia:	11. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Tomáš Minárik
ECLI:	ECLI:SK:OSLC:2024:6623203399.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudcom JUDr. Tomášom Minárikom v spore žalobcu: P.. K. T., V.. XX. XX. XXXX, B. P. X. R. XXX/XX, XXX XX Y., zast. Mgr. Ivan Bugri, advokát, so sídlom Námestie SNP 23, 960 01 Zvolen, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 151 866, o zaplatenie 5 473,14 € s prísl., takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 5 473,14 € v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100,00 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia istiny 5 473,14 € od žalovaného keď uviedol, že je príslušníkom Hasičského a záchranného zboru (ďalej aj „HaZZ“), pričom vykonáva štátnu službu v služobnom pomere v súlade s ustanoveniami zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore (ďalej aj „ZoHaZZ“). Štátnu službu aktuálne vykonáva v služobnej hodnosti práporčík, vo funkcii hasič záchranár, v čate „C“ na hasičskej stanici v Y.. Do stálej štátnej služby v HaZZ bol vymenovaný dňom 16.05.2012.

2. Služobný (pracovný) čas príslušníka HaZZ je rozvrhnutý nerovnomerne (§ 86 ZoHaZZ) a to tým spôsobom, že pracovná zmena sa skladá z výkonu služby, po ktorom nasleduje služobná pohotovosť na pracovisku (§ 92 ods. 1 ZoHaZZ - ďalej aj „určená služobná pohotovosť“). Jedna pracovná (služobná) zmena hasiča sa teda skladá z: 1.) výkonu služby, a 2.) určenej služobnej pohotovosti. Do konca roku 2021 boli pracovné zmeny rozvrhnuté na 17 hodín výkonu služby a 7 hodín určenej služobnej pohotovosti (t. j. v pomere 17/7), s účinnosťou od 01.01.2022 sú pracovné zmeny rozvrhnuté na 16 hodín výkonu služby a 8 hodín služobnej pohotovosti (t. j. v pomere 16/8). Celkovo v rámci jednej pracovnej zmeny strávi ako hasič na pracovisku sústavne minimálne 24 hodín. Okrem určenej pohotovosti, ktorú odpracuje počas každej pracovnej zmeny, mu ako hasičovi môže byť nariadená aj služobná pohotovosť mimo rozvrhnutia služobného času v zmysle § 92 ods. 2 ZoHaZZ (ďalej aj „nariadená služobná pohotovosť“) a to napr. v prípade, ak je nevyhnutné zabezpečiť personálnu obsadenosť v mieste výkonu služby v dôsledku absencie niektorého z kolegov, pri rozsiahlych požiaroch, živelných pohromách resp. iných udalostiach vyžadujúcich zvýšený počet hasičov, na zastupovanie kolegov, ktorí nemôžu nastúpiť do služby z dôvodu náhlych nepredvídateľných okolností a pod. Obe služobné pohotovosti, či už určená služobná pohotovosť podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ, rovnako ako ani nariadená služobná pohotovosť podľa § 92 ods. 2 ZoHaZZ, sa nezapočítavajú do pracovného času a výkon týchto služobných pohotovostí nie je rozlíšený ani na výplatnej páske za príslušný kalendárny mesiac, kde je uvedený len súhrnný počet odpracovaných hodín služobnej pohotovosti. Za vykonávanie určenej služobnej pohotovosti (§ 92 ods. 1

ZoHaZZ) je hasič odmeňovaný za každú hodinu pohotovosti peňažnou náhradou vo výške 15% zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu (ak je služobná pohotovosť vykonávaná v bežný služobný deň), resp. peňažnou náhradou vo výške 30% zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, ak je služobná pohotovosť vykonávaná v deň služobného pokoja (v deň štátneho sviatku) - viď § 122 ods. 1 ZoHaZZ. Podľa výšky náhrady poskytovanej za výkon pohotovosti, ktorá závisí od toho, či je pohotovosť vykonávaná v bežný služobný deň alebo v deň služobného pokoja, je určená služobná pohotovosť rozlišovaná resp. označovaná aj ako tzv. „15%-ná pohotovosť" a „30%-ná pohotovosť". Samotný výkon služobnej pohotovosti je rozdelený na aktívnu časť služobnej pohotovosti - v prípade, ak je nahlásený výjazd (pri požiari, živelnej udalosti, havárii a pod.) sa služobná pohotovosť mení na prácu nadčas, a neaktívnu časť služobnej pohotovosti. Určené služobné pohotovosti sú určované na čas nočných hodín. Do konca roka 2021 (v čase rozvrhu pracovných zmien 17/7) boli služobné pohotovosti vykonávané v čase 22:30 - 05:30 hod., od začiatku roka 2022 (pri rozvrhu pracovných zmien 16/8) sú služobné pohotovosti vykonávané v čase 22:00 06:00 hod. V prípade, ak je počas služobnej pohotovosti vyhlásený poplach a ako hasiči sú vyslaní na zásah, mení sa táto služobná pohotovosť na prácu nadčas. Keďže v mieste výkonu služby - na hasičskej stanici v Poltári sa striedajú 3 hasičské zmeny - čaty „A", „B" a „C", pracovný čas hasiča je rozvrhnutý tak, že každý tretí deň odslúži každá hasičská zmena 24 hodín a následne majú príslušníci v tejto zmene dva dni voľna. Ide teda o nerovnomerné rozvrhnutie služobného času, ktorého časť pripadá na tzv. určenú služobnú pohotovosť (§ 86 ods. 2 ZoHaZZ v spojení s § 92 ods. 1 ZoHaZZ). Nakoľko sa striedajú tri hasičské zmeny - prvá čata „A", druhá čata „B" a tretia čata „C", sú služobné zmeny hasičov (t. j. pracovný čas) rozvrhnuté v zásade tak, že každý tretí deň hasič odslúži (minimálne) 24 hodín v rámci zmeny a následne má dva dni voľna. Vzhľadom na takéto rozvrhnutie služobného času každá hasičská zmena mesačne odslúži aspoň 10 pracovných zmien, pričom v niektorých mesiacoch je to až 11 zmien. V niektorých týždňoch hasiči odslúžia 2 zmeny týždenne (48 hodín) a v niektorých týždňoch na hasiča vyjdú 3 zmeny týždenne (72 hodín) a to v závislosti od toho, na ktoré dni im pripadnú dni služobných zmien v týždni (v prípade, ak hasič má zmenu v pondelok, ďalšie zmeny mu pripadnú na štvrtok a nedeľu, čo sú 3 zmeny v týždni). Pri takto stanovenom rozvrhnutí služobného času má teda hasič stráviť v službe minimálne 240 hodín (pri 10 zmenách za mesiac) až 264 hodín mesačne (pri 11 zmenách za mesiac). Do tohto rozsahu pritom nie sú zahrnuté hodiny nadčasov, keďže častokrát sa stane, že pred koncom služby (napr. o 05:00 hod. ráno) je vyhlásený poplach a je potrebné ísť vykonať výjazd k požiaru, ktorého hasenie trvá 5 hodín - v takomto prípade teda hasič strávi v práci v rámci jednej zmeny 29 hodín nepretržite).

3. S poukazom na vyššie opísané rozvrhnutie služobného času, ktorého súčasťou je aj určená služobná pohotovosť vykonávaná v mieste výkonu služby (t. j. na hasičskej stanici), v žalovanom období august 2020 - jún 2023 vrátane, len v rámci samotnej určenej služobnej pohotovosti (§ 92 ods. 1 ZoHaZZ) priamo nadväzujúcej na výkon zmenovej služby (teda v tzv. 15%-nej a 30%-nej pohotovosti) odpracoval v období od augusta 2020 do decembra 2020 vrátane: 252,10 hodín, v období od januára 2021 do decembra 2021 vrátane: 586,52 hodín, v období od januára 2022 do decembra 2022 vrátane: 703,15 hodín, v období od januára 2023 do júna 2023 vrátane: 328,28. Za žalované obdobie od augusta 2020 do júna 2023 vrátane (ďalej aj „žalované obdobie"), odpracoval spolu 1893,19 hodín služobnej pohotovosti (1869,77 hodín určenej + 23,42 hodín nariadenej), pričom žiadna z týchto odpracovaných hodín služobnej pohotovosti mu nebola započítaná do pracovného času. Jeho priemerný týždenný pracovný čas počas celého žalovaného obdobia vrátane, dosiahol 51,48 hodín týždenne. Zdôrazňuje, že počas celého trvania služobnej pohotovosti, t. j. počas všetkých hodín, ktoré odslúži v rámci služobnej pohotovosti, sa ako hasič musí zdržiavať na pracovisku, t. j. na hasičskej stanici, z tohto miesta sa nesmie vzdialiť a musí byť vždy počas celej doby služobnej pohotovosti pripravený na vykonanie zásahu. Ak je vyhlásený výjazd, vykonáva sa do jednej minúty od nahlásenia, preto musí byť počas služobnej pohotovosti oblečený v služobnej rovnošate a musí byť fyzicky aj psychicky pripravený okamžite vykonať výjazd na miesto určenia. Teda aj napriek tomu, že časť služobnej pohotovosti tvorí aj tzv. „neaktívna časť", počas ktorej hasiči čakajú na vyhlásenie výjazdu, tak aj tento časový úsek je povinný tráviť na pracovisku a celý čas musí byť okamžite pripravený poskytnúť zamestnávateľovi svoje služby - vykonať služobný zásah. Napriek uvedeným skutočnostiam sa však služobná pohotovosť (t. j. všetky hodiny „neaktívnej časti" služobnej pohotovosti) nezapočítava do pracovného času a teda tieto odpracované hodiny nie sú považované za odpracovaný čas. Zjednodušene povedané, napriek tomu, že v práci strávi v rámci každej jednej zmeny minimálne 24 hodín, tak v súčasnosti 8 hodín z tohto času (do konca roku 2021 to bolo 7 hodín), ktoré strávi na pracovisku pripravený na výkon práce, nie je považovaných za pracovný čas. Táto skutočnosť sa v praxi prejavuje tak, že napr. v mesiaci september 2020 sa v jeho fonde pracovného času uvádza počet hodín 184,5, avšak tento údaj nezohľadňuje ďalších 44,38

hodín odpracovanej služobnej pohotovosti. Z takto nereálne vykazovaného fondu pracovného času, ktorý reálne nezohľadňuje odslúženú služobnú pohotovosť sa potom javí, že jeho priemerný týždenný pracovný čas neprekračuje 48 hodín, čo je však pravidelne v absolútnom rozpore so skutočnosťou. Vzhľadom na údaje vyplývajúce z priložených listinných dôkazov a prepočty podrobne uvedené nižšie je zrejmé, že jeho priemerný týždenný pracovný čas počas žalovaného obdobia pravidelne značne presahoval nielen 40 hodinový týždenný služobný čas príslušníka HaZZ tak, ako to ustanovuje § 85 ods. 2 ZoHaZZ, ale aj maximálne prípustný týždenný pracovný čas v dĺžke 48 hodín tak, ako to ustanovuje článok 6 písm. b) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo dňa 04.11.2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (ďalej aj „Smernica“). K tejto skutočnosti pritom dochádza v dôsledku skutočnosti, že žiadna z hodín odpracovanej služobnej pohotovosti mu nie je započítavaná do fondu pracovného času, keďže vnútroštátna právna úprava v ZoHaZZ služobnú pohotovosť hasičov nepovažuje za služobný (pracovný) čas, čo je v rozpore s článkom 2 ods. 1 Smernice a konštantnou judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie (ďalej aj „Súdny dvor“).

4. Žalobca túto žalobu podáva ako jednotlivec, ktorého právo vyplývajúce zo Smernice bolo žalovaným porušené, pričom toto porušenie spôsobilo žalobcovi škodu, ktorej nahradenia v peniazoch sa touto žalobou domáha. Žalovaným je štát - Slovenská republika, za ktorú v zmysle § 135 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „Ministerstvo“), a to s poukazom na § 11 písm. c) zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii a činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, podľa ktorého: „Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre Policajný zbor a Hasičský a záchranný zbor.“ Ministerstvo je zároveň aj garantom riadnej transpozície Smernice do slovenského právneho poriadku, pričom práve v dôsledku nesprávnej transpozície Smernice vznikla škoda, ktorej náhrady sa žalobca domáha touto žalobou. Smernica predstavuje normu komunitárneho práva, ktorú je Slovenská republika ako členský štát Európskej únie povinná dodržiavať. Zodpovednosť členských štátov a ich orgánov pri aplikácii komunitárneho práva vychádza zo zásady prednosti komunitárneho práva, teda zo zásady, že právne predpisy Európskej únie majú prednosť pred vnútroštátnymi predpismi členských štátov. Na základe princípu prednosti komunitárneho práva a jeho priameho účinku je založená aj zodpovednosť členského štátu v prípade jeho chybnej aplikácie alebo opomenutia aplikácie zo strany členského štátu, pričom osoby, ktoré sú takýmto konaním poškodené, sa môžu voči štátu domáhať náhrady spôsobenej škody. Tu je pritom nevyhnutné zdôrazniť, že zodpovednosť štátu v prípade porušenia komunitárneho práva je absolútna a objektívna, členský štát sa jej teda nemôže za žiadnych okolností zbaviť ani sa z nej exkulpovať, a to bez ohľadu na to, ktorý orgán konajúci v mene členského štátu škodu spôsobil. Povinnosť súdov Slovenskej republiky dodržiavať komunitárne právo je explicitne zakotvená v právnom poriadku Slovenskej republiky. Skutočnosť, že komunitárne právo má prednosť pred vnútroštátnou úpravou a vnútroštátna úprava nesmie byť v rozpore s komunitárnym právom vyplýva z konštantnej judikatúry Súdneho dvora. Povinnosť aplikácie komunitárneho práva Súdny dvor po prvý krát vysvetlil v rozsudku C-106/77 zo dňa 09.03.1978 vo veci Simmenthal, v ktorom riešil aj dôsledky priamej aplikovateľnosti ustanovení komunitárneho práva v prípade, ak vnútroštátna norma bola v rozpore s komunitárnym právom. S poukazom na citované časti rozsudku Súdneho dvora vo veci Simmenthal považuje za nepochybné, že právne predpisy Európskej únie (t. j. úniové právo) majú priamy účinok a ako také majú prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou, pričom v prípade kolízie medzi vnútroštátnou právnou úpravou a komunitárnym právom sú súdy každého členského štátu Európskej únie, teda aj súdy Slovenskej republiky, povinné aplikovať normu úniového práva.

5. V nadväznosti na vyššie uvedenú argumentáciu o priamej aplikovateľnosti a účinku komunitárneho práva je v okolnostiach tohto prípadu potrebné poukázať na rozsudok Súdneho dvora C-429/09 zo dňa 25.11.2010 vo veci Günter Fuß. V tomto rozsudku sa Súdny dvor zaoberal práve otázkou výkladu Smernice v súvislosti s porušením článku 6 Smernice, ktorý ustanovuje maximálny týždenný pracovný čas. Ide o rozhodnutie Súdneho dvora týkajúce sa pracovníka, ktorý bol ako hasič zamestnaný v rámci zásahovej služby spadajúcej do verejného sektora a jeho rozpis služieb (pracovných zmien) stanovoval priemerne 54 hodín týždenne a zahŕňal 24-hodinové zmeny, pričom každá takáto 24 hodinová zmena, v rámci ktorej musel byť hasič prítomný na pracovisku, pozostáva z aktívnej služby a pohotovostnej služby, ktorá môže byť prerušená zásahovou činnosťou. Ide teda v zásade o skutkovo a právne identickú vec, aká je predmetom tohto sporu. Z citovaného rozsudku Súdneho dvora vo veci Günter Fuß jednoznačne vyplýva, že článok 6 písm. b) Smernice má priamy účinok a teda priznáva jednotlivcom práva, ktoré môžu priamo uplatniť v konaní pred vnútroštátnymi súdmi. Z uvedeného zároveň nepochybne vyplýva, že aj žalobca má právo dovolávať sa práv vyplývajúcich zo Smernice pred tunajším vnútroštátnym

súdom. Právna úprava garantujúca mu práva podľa Smernice, má prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou vyplývajúcou zo ZoHaZZ. Z vyššie uvedenej zásady prednosti a priamej aplikovateľnosti komunitárneho práva pre tento konkrétny prípad vyplýva, že ustanovenia ZoHaZZ by mali byť v súlade so Smernicou (keďže smernica by mala byť úplne a správne implementovaná tak, aby boli dosahované ciele sledované smernicou), pričom v prípade existencie rozporu medzi ustanoveniami ZoHaZZ a Smernicou má prednosť Smernica ako právny predpis vyššej právnej sily. Smernica nebola správne (resp. z materiálneho hľadiska v časti vôbec) transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky, konkrétne do ustanovení ZoHaZZ, pričom ustanovenia ZoHaZZ sú v rozpore s článkom 2 ods. 1 a článok 6 písm. b) Smernice. Príloha č. 4 k ZoHaZZ v bode 6 uvádza, že do tohto zákona bola okrem iných prebratá aj predmetná Smernica. Formálne sa teda javí, že ZoHaZZ by mal byť v súlade so Smernicou ako právnym aktom únioného práva, keďže ZoHaZZ deklaruje prebratie tejto Smernice do nášho vnútroštátneho právneho predpisu. Toto však v skutočnosti nie je pravdou, a to z dôvodu, že ZoHaZZ umožňuje služobnému úradu, aby pracovný čas príslušníka HaZZ (hasiča) bol rozvrhnutý tak, že tento pravidelne a de facto sústavne prekračuje Smernicou stanovený maximálny 48 hodinový týždenný pracovný čas. Základný problém je totiž v obsahu pojmu „pracovný čas“ tak, ako ho na jednej strane stanovuje Smernica a judikatúra Súdneho dvora a tým, ako ho na druhej strane upravuje ZoHaZZ.

6. Súdny dvor vo svojej judikatúre opakovane skonštatoval, že pojem „pracovný čas“ uvedený v Smernici, je autonómnym pojmom práva Európskej únie, ktorý treba definovať podľa objektívnych vlastností s odkazom na systém a účel Smernice, ktorým je zlepšenie životných a pracovných podmienok pracovníkov. Súdny dvor zároveň vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že rozlišovanie je binárne - buď je určitý čas pracovným časom, alebo ním nie je. Súdny dvor vo svojej judikatúre zároveň konštantne zotrváva na právnom závere, že čas pracovnej (služobnej) pohotovosti treba v celom rozsahu zahrnúť do výpočtu maximálneho denného alebo týždenného pracovného času, pričom rozhodujúcim faktorom pre záver, či sú naplnené znaky pojmu „pracovný čas“ je skutočnosť, že pracovník je povinný byť prítomný na mieste určenom zamestnávateľom a musí mu byť k dispozícii v prípade potreby. Takéto závery jednoznačne vyplývajú napr. z rozsudku Súdneho dvora C-397/01 zo dňa 05.10.2004 a rozsudku C-14/04 zo dňa 01.12.2005. V tomto smere je potrebné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora, ktoré sa priamo týka práce hasičov (C-518/15 zo dňa 21.2.2018) a z ktorého rovnako jednoznačne vyplýva, že do pracovného času hasičov sa musí započítavať aj čas pracovnej (služobnej) pohotovosti. Vnútroštátny právny predpis - ZoHaZZ - vymedzuje „služobný čas“ hasičov v ustanovení § 85 ods. 1, ods. 2 ZoHaZZ ako „časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu“ pričom stanovuje, že „služobný čas príslušníka je 40 hodín týždenne“. Okrem uvedeného vymedzenia „služobného času“ ZoHaZZ ďalej upravuje podmienky výkonu štátnej služby príslušníkov HaZZ v ustanoveniach § 86 - § 94, v ktorých vymedzuje pojmy ako: nerovnomerné rozvrhnutie služobného času, prestávky v štátnej službe, nepretržitý odpočinok medzi služobnými dňami, dĺžka nepretržitého odpočinku v týždni, dni služobného pokoja, štátna služba nadčas, služobná pohotovosť a dovolenka. Zo žiadneho ustanovenia ZoHaZZ však nevyplýva, že by služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť ich služobného času, pričom v skutočnosti sa čas služobnej pohotovosti nezapočítava do služobného (pracovného) času príslušníka HaZZ. Tu je napríklad zjavný rozdiel medzi ZoHaZZ upravujúcim pracovné podmienky hasičov na jednej strane, a všeobecným pracovnoprávnym predpisom - zákonom č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej aj „ZP“), na strane druhej. Zákonník práce totiž v § 96 ods. 2 výslovne ustanovuje, že: „Čas, počas ktorého sa zamestnanec zdržiava na pracovisku a je pripravený na výkon práce, ale prácu nevykonáva, je neaktívna časť pracovnej pohotovosti, ktorá sa považuje za pracovný čas.“ Podľa § 12 ods. 6 ZoHaZZ: „Na právne vzťahy príslušníkov pri vykonávaní štátnej služby sa vzťahuje Zákonník práce, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon.“ ZP sa na hasičov vzťahuje len vtedy, ak to ZoHaZZ výslovne stanovuje. Pokiaľ však ide o služobný (pracovný) čas hasičov, tak ZoHaZZ na ZP neodkazuje. V zmysle vyššie citovaného § 12 ods. 6 ZoHaZZ je preto úprava § 96 ods. 2 ZP neaplikovateľná na služobný pomer príslušníka HaZZ. Ďalej je však zrejmé, že samotný ZoHaZZ žiadne také ustanovenie, akým je citovaný § 96 ods. 2 ZP, neobsahuje. V dôsledku tejto skutočnosti sa tak tzv. „neaktívna časť“ služobnej pohotovosti príslušníkov HaZZ nezapočítava do ich pracovného času. Do pracovného času je započítavaný len ten časový úsek, kedy počas určenej služobnej pohotovosti je vykonaný služobný výjazd, pričom tento časový úsek je považovaný za prácu nadčas. Ostatný čas určenej služobnej pohotovosti, ktorú každý hasič vykonáva v rámci každej jednej jeho minimálne 24 hodín trvajúcej služobnej zmeny (od 22:00 hod. do 06:00 hod.), však do pracovného času hasiča započítaný nie je a takýto čas nie je považovaný za pracovný (služobný) čas hasiča. Nakoľko teda ZoHaZZ nepovažuje služobnú pohotovosť hasičov za súčasť ich služobného času, tak práve v tejto skutočnosti spočíva rozpor ZoHaZZ s únioným právom, konkrétne s ustanovením

článku 2 ods. 1 Smernice, ako aj judikatúrou Súdneho dvora. Z rozsudku Súdneho dvora C-518/15 zo dňa 21.2.2018 jednoznačne vyplýva, že členské štáty sa nemôžu odchýliť od súboru povinností vyplývajúcich z ustanovení Smernice, a to vrátane pojmov „pracovný čas“ a „čas odpočinku“. Smernica pritom neumožňuje ani to, aby členské štáty prijali inú definíciu pojmu „pracovný čas“, než ako je definícia tohto pojmu obsiahnutá v Smernici. Smernica síce stanovuje možnosť členských štátov uplatňovať alebo prijímať ustanovenia, ktoré sú priaznivejšie pre ochranu bezpečnosti a zdravia pracovníkov, ale táto možnosť sa neuplatňuje na definíciu pojmu „pracovný čas“. Toto konštatovanie potvrdzuje aj účel Smernice, ktorý má zabezpečiť, aby sa definície v nej uvedené nemohli vykladať rôzne v závislosti od vnútroštátneho práva.

7. Služobný čas hasičov je rozvrhnutý na 24 hodinové pracovné zmeny, ktoré sú formálne rozdelené na 1.) výkon služby a 2.) služobnú pohotovosť. Vzhľadom však na účelové oddelenie služobnej pohotovosti od služobného (pracovného) času, kedy služobná pohotovosť nie je započítavaná do fondu pracovného času, sa potom formálne „na papieri“ javí, že jeho služobný (pracovný) čas nepresahuje 48 hodín týždenne. Je tomu však tak len z dôvodu, že vnútroštátna právna úprava ZoHaZZ do služobného (pracovného) času hasiča nezarátava čas služobnej pohotovosti. Ak však za pracovný (služobný) čas v súlade s judikatúrou Súdneho dvora považujeme aj služobnú pohotovosť, tak je zrejmé, že súhrn takto „naskladaného“ pracovného času hasičov pravidelne prekračuje 48 hodín týždenne, pričom bežne dosahuje cca. 53 - 56 hodín týždenne, častokrát aj viac. Služobná pohotovosť, ktorú žalobca odpracuje v rámci každej jednej pracovnej zmeny v rozsahu 8 hodín (do konca roka 2021 v rozsahu 7 hodín), nie je teda v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy považovaná za súčasť jeho služobného času. Služobnú pohotovosť je však nevyhnutné aj v zmysle vyššie citovanej judikatúry Súdneho dvora považovať za „pracovný čas“ tak, ako to kogentne stanovuje Smernica. V praxi to znamená, že v dôsledku vnútroštátnej právnej úpravy ZoHaZZ, ktorá je čo sa týka posudzovania pracovného času v rozpore s článkom 2 ods. 1 Smernice ako aj konštantnou judikatúrou Súdneho dvora, nie je cca. 1/3 zo všetkých jeho reálne odpracovaných hodín v práci považovaných za pracovný čas. Zo skutkového stavu opísaného žalobou a z priložených listinných dôkazov je zároveň preukázané, že jeho priemerný týždenný pracovný čas za žalované obdobie august 2020 - jún 2023 vrátane, predstavuje 51,48 hodín týždenne, čo je nepochybne viac, než ktorý čas ako maximálny týždenný pracovný čas povoľuje článok 6 písm. b) Smernice. Je teda zjavné, že jeho právo vyplývajúce z ustanovenia článku 6 písm. b) Smernice bolo a naďalej je pravidelne porušované.

8. Pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitimáciu v tomto spore, z rozsudku Súdneho dvora C-429/09 zo dňa 25.11.2010 vo veci Günter Fuß jednoznačne vyplýva, že článok 6 písm. b) Smernice má priamy účinok, keďže priznáva jednotlivcom práva, ktoré môžu priamo uplatniť v konaní pred vnútroštátnymi súdmi. Citovaný rozsudok teda dáva v prípade porušenia práva na dodržiavanie 48hodinového týždenného pracovného času vyplývajúceho z článku 6 písm. b) Smernice poškodenému hasičovi právo domáhať sa náhrady škody priamo proti členskému štátu. Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného, tu je potrebné vziať na zreteľ aj ustálenú judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej zásada zodpovednosti štátu za škody spôsobené jednotlivcom porušením práva Únie, ktoré sú mu pripísateľné, je súčasťou systému zmlúv, na ktorých je Únia založená. Táto povinnosť platí v prípade každého porušenia práva Únie členským štátom, a to bez ohľadu na verejný orgán, ktorý sa tohto porušenia dopustil, a to bez ohľadu na to, aký verejný orgán má podľa práva dotknutého členského štátu v zásade povinnosť túto škodu nahradiť. Podľa judikatúry Súdneho dvora môže náhradu takejto škody spôsobenej jednotlivcovi zabezpečiť nielen verejnoprávny subjekt, ale aj samotný štát, pričom právo Únie nijako nebráni tomu, aby mohla zodpovednosť verejnoprávneho subjektu za škodu spôsobenú jednotlivcovi vzniknúť popri zodpovednosti, ktorú má samotný členský štát. Z konštantnej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že poškodení jednotlivci majú právo na náhradu škody vzniknutej porušením únioového práva zo strany členského štátu v prípade, ak sú splnené 3 podmienky: 1) cieľom porušenej právnej normy Európskej únie je priznať jednotlivcom práva a porušenie je dostatočne závažné, 2) existencia škody resp. ujmy, 3) príčinná súvislosť medzi týmto porušením a škodou resp. ujmou. V prípade, že sú splnené všetky tri vyššie uvedené podmienky, je štát povinný napraviť následky spôsobenej škody podľa vnútroštátneho práva upravujúceho zodpovednosť za spôsobenú škodu. Podmienky náhrady škody stanovené vo vnútroštátnej právnej úprave nesmú byť menej výhodné ako podmienky týkajúce sa obdobných vnútroštátnych prostriedkov nápravy (zásada ekvivalencie) a nemôžu byť upravené tak, aby viedli k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu získania náhrady (zásada efektivity). S poukazom na judikatúru Súdneho dvora (napr. rozsudok C-46/93 a C-48/93), porušenie práva Únie pre absentujúcu resp. nesprávnu transpozíciu Smernice do ZoHaZZ je dôsledkom zákonodarného a

legislatívneho procesu. Pri rešpektovaní zásad ekvivalencie a efektivity je pasívne vecne legitimovaným subjektom v konaní o náhradu škody porušením únioového práva Európskej únie štát, t. j. žalovaný - Slovenská republika, keďže neprijal opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie dodržania požiadavky vyplývajúcej z článku 6 písm. b) Smernice, aby nebola prekročená maximálna hranica priemerného týždenného pracovného času, resp. prijal vnútroštátnu právnu úpravu zákonom č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, ktorý umožňuje služobnému úradu rozvrhnúť príslušníkovi HaZZ (hasičovi) jeho služobný čas takým spôsobom, že tento pravidelne presahuje maximálnu hranicu 48-hodinového týždenného pracovného času. Za žalovaný štát v tomto spore v zmysle § 135 ods. 1 CSP koná Ministerstvo ako orgán, do pôsobnosti ktorého spadá aj Hasičský a záchranný zbor, pričom Ministerstvo bolo tiež aj garantom právnej úpravy vykonanej zákonom č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore. V zmysle judikatúry Súdneho dvora absolútna objektívna zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú porušením únioového práva je daná bez ohľadu na to, ktorý verejný orgán sa porušenia únioového práva dopustil, resp. ktorý z orgánov by mal povinnosť škodu podľa vnútroštátnych noriem nahradiť. Ide teda o zodpovednosť za škodu bez možnosti liberácie a exkulpácie.

9. Pokiaľ ide o prvú podmienku práva na náhradu škody vzniknutej porušením únioového práva, a to že cieľom porušenej právnej normy Únie je priznať jednotlivcom práva a porušenie je dostatočne závažné, je potrebné poukázať na judikatórny záver vyplývajúci aj z rozhodnutia vo veci Günter Fuß, podľa ktorého článok 6 písm. b) Smernice predstavuje pravidlo sociálneho práva Únie s osobitným významom, z ktorého má mať prospech každý pracovník, keďže je minimálnou požiadavkou určenou na zaistenie bezpečnosti a ochrany jeho zdravia. Toto ustanovenie ukladá členským štátom povinnosť ustanoviť maximálnu 48 hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas, v súvislosti s ktorou povinnosťou je v Smernici výslovne stanovené, že táto 48 hodinová hranica zahŕňa už aj nadčasy (viď znenie „priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmych dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín.“). Z článku 22 ods. 1 Smernice ďalej vyplýva, že od uvedenej povinnosti sa nemožno v žiadnom prípade odchýliť ak ide o také činnosti, akou je činnosť hasičov, a to dokonca ani vtedy, ak by k prekročeniu 48 hodinovej hranice priemerného týždenného pracovného času došlo so súhlasom dotknutého pracovníka, pričom tu pre úplnosť zdôrazňuje, že žiadny takýto súhlas služobnému úradu nikdy neudelil. Pravidlo sociálneho práva vyplývajúce z článku 6 písm. b) Smernice nemožno podrobiť akejkoľvek podmienke alebo akémukoľvek obmedzeniu, pričom ustanovenie článku 6 písm. b) Smernice jednotlivcom priznáva práva, ktorých sa môžu dovolávať priamo pred vnútroštátnymi súdmi. Už len vzhľadom na obsah a účel samotnej Smernice považuje za zjavné a nepochybné, že cieľom tejto Smernice je priznať práva jednotlivcom - pracovníkom v Európskej únii. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že dostatočne závažné porušenie práva Európskej únie zahŕňa zjavné a závažné prekročenie hraníc voľnej úvahy členským štátom, pričom zložky, ktoré majú byť v tejto súvislosti zohľadnené, sú predovšetkým stupeň jasnosti a presnosti porušenej právnej normy, ako aj rozsah miery voľnej úvahy, ktorý porušená norma Únie ponecháva vnútroštátnym orgánom. Vždy a v každom jednotlivom prípade sa porušenie únioového práva považuje za dostatočne závažné, pokiaľ je v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora v danej oblasti. Súdny dvor pritom vo svojej judikatúre už opakovane rozhodol a konštantne rozhoduje, že pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe, počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu „pracovný čas“ tak, ako to predpokladá Smernica. Také vymedzenie pojmu „pracovný čas“, ako ho kogentne ustanovuje článok 2 Smernice, bráni vnútroštátnej právnej úprave stanovujúcej priemerný týždenný pracovný čas, ktorý vzhľadom na to, že zahŕňa takéto obdobia pracovnej pohotovosti a pohotovostnej služby, prekračuje maximálnu 48 hodinovú týždennú hranicu upravenú v článku 6 písm. b) Smernice. V tomto smere je možné poukázať napr. na rozsudok Súdneho dvora C-303/98 zo dňa 03.10.2020 vo veci Simap, uznesenie C-241/99 zo dňa 03.07.2001 vo veci Confederación Intersindical Galega (CIG). V uvedenej súvislosti dal do pozornosti súdu aj viaceré rozhodnutia Súdneho dvora, ktoré sa výslovne týkajú hasičov a v ktorých Súdny dvor zaujal stanovisko k tomu, že právo na maximálne 48 hodinový týždenný pracovný čas garantovaný článkom 6 písm. b) Smernice sa vzťahuje aj na hasičov (napr. C-52/04, či C-518/15). S poukazom na uvádzanú judikatúru Súdneho dvora je zjavné, že porušovanie jeho práv, vyplývajúcich z článku 2 ods. 1 v spojení s článkom 6 písm. b) Smernice, ku ktorému dochádza v dôsledku nesprávneho resp. neúplného prebratia Smernice do ZoHaZZ, je v zjavnom rozpore s dlhoročnou konštantnou judikatúrou Súdneho dvora v danej oblasti, preto toto porušovanie únioového práva je nevyhnutne potrebné považovať za dostatočne závažné. Aplikujúc uvedené závery Súdneho dvora na tento konkrétny prípad je zrejmé, že nakoľko počas žalovaného obdobia pravidelne pracoval nad stanovený limit vyplývajúci z článku 6 písm. b) Smernice a zároveň služobnú pohotovosť (vrátane jej „neaktívnej časti“) je nevyhnutné považovať za pracovný čas, k čomu však nedochádza, ide v

tomto prípade o zjavné porušenie judikatúry Súdneho dvora. Prvá podmienka spočívajúca v dostatočnej závažnosti porušenia právnej normy Únie je tak jednoznačne naplnená.

10. Pokiaľ ide o druhú podmienku, ktorou je existencia škody, Smernica samotná neobsahuje ustanovenia týkajúce sa procesu náhrady škody vzniknutej porušením jej ustanovení, rovnako neobsahuje ani kritériá zakotvujúce spôsob určenia výšky nároku na náhradu škody. Podľa judikatúry Súdneho dvora, týkajúcej sa priamo škôd vznikajúcich hasičom pre nerešpektovanie 48 hodinovej pracovnej doby podľa Smernice, treba pod škodou v takomto prípade v prvom rade rozumieť ujmu, ktorá dotknutému hasičovi vznikla v dôsledku straty času odpočinku, na ktorý by mal nárok, ak by bol maximálny 48 hodinový týždenný pracovný čas upravený článkom 6 písm. b) Smernice rešpektovaný. V tomto zmysle je treba za primeraný odpočinok v zmysle Smernice považovať taký, ktorý by mal nasledovať po maximálne 48 hodinovej týždennej pracovnej dobe zahŕňajúcej jeho služobnú pohotovosť na pracovisku (viď bod 59 rozsudku vo veci Günter Fuß). Z judikatúry Súdneho dvora k náhrade škody vzniknutej z porušenia úniového práva ďalej vyplýva, že náhrada škôd spôsobených jednotlivcom porušením práva Únie musí byť primeraná vzniknutej škode, aby mohla zabezpečiť skutočnú ochranu práv poškodených. Podmienky náhrady škody stanovené vo vnútroštátnej právnej úprave zároveň nesmú byť menej výhodné ako podmienky týkajúce sa obdobných vnútroštátnych prostriedkov nápravy (zásada ekvivalencie) a nemôžu byť upravené tak, aby viedli k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu získania náhrady (zásada efektivity); náhrada škody zároveň musí byť primeraná vzniknutej ujme (viď napr. rozsudky Súdneho dvora vo veci Brasserie du pecheur a Factortame). Zásada ekvivalencie znamená, že vnútroštátny súd nemôže v prípade konania s únionvým prvkom aplikovať prísnejšie procesnoprávne alebo hmotnoprávne pravidlá ako tie, ktoré by aplikoval v konaniach bez únionvého prvku s podobným predmetom, čo znamená, že dotknutý subjekt musí mať možnosť uplatniť si nárok, ktorý mu vyplýva z únionvej právnej normy za takých podmienok, za akých by si mohol uplatniť nárok založený na podobnej vnútroštátnej právnej norme bez únionvého prvku. Zásada efektivity znamená, že procesné predpisy, ktoré platia vo vnútroštátnych konaniach určených na zabezpečenie ochrany práv, ktoré zakladá únionvé právo v prospech subjektov práva, nemôže byť upravené takým spôsobom, ktorý by výkon práv priznávaných únionvým právnym poriadkom prakticky znemožňoval alebo nadmerne sťažoval. V takomto prípade je na vnútroštátnom práve členského štátu a jeho súdnych orgánoch, aby pri dodržaní uvedených zásad ekvivalencie, efektivity a primeranosti určili formu odškodnenia a pravidlá spôsobu výpočtu náhrady škody vzniknutej porušením normy Únie. V otázkach neupravených normami komunitárneho práva v sporoch o nárokoch na náhradu škody spôsobenej jednotlivcovi porušením práva Únie členským štátom, sa subsidiárne použije vnútroštátne právo pri zachovaní uvedených zásad ekvivalencie a efektivity. Právny poriadok Slovenskej republiky však neobsahuje žiadny špecifický právny predpis či konkrétne zákonné ustanovenie pre posudzovanie náhrady škody, ktorá vznikla poškodenému porušením práva Európskej únie, a to či už by išlo o základ takéhoto nároku, alebo určenie jeho výšky. Pri absencii konkrétnej právnej úpravy je pri posudzovaní takéhoto nároku v našich podmienkach nutné vychádzať zo zásad, ktoré na tento účel všeobecne stanovil Súdny dvor - t. j. dodržať podmienky efektivity, ekvivalencie a primeranosti. Má za to, že touto žalobou uplatnený nárok je pri absencii vnútroštátnej právnej úpravy nároku na náhradu škody z porušenia práva Európskej únie potrebné posudzovať analogicky podľa ustanovení právneho poriadku Slovenskej republiky, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom najbližšie. Týmito ustanoveniami sú podľa jeho názoru ustanovenia § 11 - § 13 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) upravujúce nemajetkovú ujmu, ktorej náhrada sa poskytuje aj v peniazoch. Samotný právny základ žalovaného nároku však stále spočíva resp. má svoj titul v nároku na náhradu škody z porušenia práva Európskej únie, pričom ustanovenia § 11 - 13 OZ sa tu používajú „len“ analogicky z dôvodu absencie právnej úpravy nároku na náhradu škody vzniknutej jednotlivcovi porušením únionvého práva zo strany štátu.

11. Vzhľadom na skutkový stav opísaný v článku II. žaloby je zrejmé, že dlhoročne dochádza k porušovaniu jeho osobnostných práv na ochranu zdravia, telesnej a psychickej integrity spočívajúce v porušení práva na primeranú dobu odpočinku, ako aj k porušeniu práva na súkromie a rodinný život, a to v príčinnej súvislosti s tým, že v dôsledku nezapočítania odpracovaných hodín služobnej pohotovosti do pracovného času reálne odpracoval viac, než pripúšťa článok 6 písm. b) Smernice. Jeho osobnostné práva sú pritom v dôsledku uvedeného u neho porušované sústavne a dlhoročne, nielen počas žalovaného obdobia. Práca hasiča je pritom veľmi zodpovednou prácou, ktorú vníma ako poslanie, pri práci neraz nasadzuje svoj vlastný život, preto o to viac nevyhnutne a dôvodne potrebuje dostatočný odpočinok po práci na regeneráciu jeho fyzických a psychických síl, čoho sa mu však v

dôsledku sústavného porušovania práva na primeranú dobu odpočinku nedostáva. Skutočnosť, že trávi v práci neprimerane dlhý čas, má pritom nepriaznivý vplyv na kvalitu jeho o života a to najmä hľadiska jeho mimopracovného osobného života a voľného času. V súvislosti s porušovaním práva na maximálne 48 hodinový týždenný totiž pracovný čas prichádza o čas, ktorý by inak chcel venovať v prvom rade rodine a potom aj iným aktivitám nesúvisiacim s jeho pracovným zaradením. Vzhľadom na enormnú fyzickú a psychickú náročnosť jeho práce je zároveň dostatok času na oddych a mimopracovné aktivity nevyhnutný. Tu poukazuje taktiež na to, že ako hasič slúžiaci v minimálne 24 hodinovej zmene pracuje „od rána do rána“ a má teda v porovnaní s bežnými ľuďmi úplne prevrátený spánkový režim. Deň, kedy sa ráno vracia zo služby a ktorý má byť jedným z 2 voľných dní medzi služobnými zmenami, častokrát venuje len nevyhnutnej regenerácii značného vyčerpania a nevyspatosti po práci tak, aby nasledujúci deň bol schopný znova plnohodnotne fungovať v bežnom živote. Všetok ten čas, ktorý pri dodržiavaní Smernice mohol venovať rodine, priateľom, odpočinku, nevyhnutnej regenerácii fyzických a psychických síl či akokoľvek inak podľa vlastného uváženia, mu už žiaľ nikto nevráti a žalovaná náhrada škody v podobe nemajetkovej ujmy v peniazoch predstavuje z jeho pohľadu len veľmi čiastočnú a obmedzenú náhradu utrpenej ujmy. Ako vyplýva z referenčného rozhodnutia Súdneho dvora vo veci Günter Fuß, už len samotná strata času odpočinku je sama o sebe dostatočným dôvodom na domáhanie sa a priznanie nároku na náhradu škody porušením článku 6 písm. b) Smernice. Už len strata času odpočinku, o ktorý dotknutý jednotlivec (hasič) prichádza prekračovaním maximálneho týždenného pracovného času, je dostatočný na priznanie nároku na náhradu škody vzniknutej porušením Smernice bez toho, aby k tomuto následku musel pristúpiť aj akýkoľvek ďalší prípadný následok na osobnostných právach žalobcu.

12. V súvislosti s porušovaním práv je potrebné zdôrazniť aj to, že v danom prípade porušovaním článku 6 písm. b) Smernice je porušované aj základné právo na ochranu zdravia, ktoré je ako jedno z najvýznamnejších osobnostných práv zakotvených v Ústave. Zároveň však porušovaním Smernice dochádza aj k porušovania základného práva na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky, ktoré rovnako zakotvuje Ústava. Ako je zrejmé, jedným z cieľov Smernice a zároveň aj dôvodom zavedenia hranice maximálneho týždenného pracovného času bolo pritom práve to, aby pracovníci mali dostatok času na oddych a regeneráciu a neprimeraným pracovným zaťažením neohrozili svoj život a zdravie. Považuje pritom za logické a zrejmé, že najmä dlhoročné a pravidelné prekračovanie maximálneho pracovného času pri tak náročnej práci, akou práca hasiča nepochybne je, môže zásadne ohrozovať zdravie a život pracovníka. Z úvodných ustanovení Smernice, v ktorých sú uvedené dôvody jej prijatia a ciele ňou sledované totiž vyplýva, že jej normotvorca vychádzal z faktu, že je ešte stále príliš vysoký výskyt pracovných úrazov a chorôb z povolania a musia sa preto bezodkladne zaviesť alebo zlepšiť preventívne opatrenia na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov a zaistiť vyšší stupeň ich ochrany, pričom tento cieľ by sa nemal podriaďovať ekonomickým úvahám. Ako totiž vyplýva aj z judikatúry Súdneho dvora, všetci pracovníci by preto mali mať primeranú dobu odpočinku, pričom pojem "odpočinok" sa musí vyjadriť v jednotkách času, t. j. v dňoch, hodinách, resp. ich častí. Pracovníkom krajín Európskej únie sa musí poskytnúť minimálny denný, týždenný a ročný čas odpočinku a primerané prestávky v práci. V tejto súvislosti je potrebné tiež zaviesť maximálnu hranicu týždenného pracovného času; „primeraný odpočinok" znamená, že pracovníci majú pravidelný čas odpočinku, trvanie ktorého je vyjadrené v jednotkách času a ktorý je dostatočne dlhý a nepretržitý, aby sa zabezpečilo, že v dôsledku vyčerpania alebo iného nepravidelného rozvrhnutia práce nespôsobia úraz ani sebe ani spolupracovníkom alebo iným osobám a že si ani krátkodobo ani dlhodobo nepoškodia zdravie. Vychádzajúc zo skutočností uvedených v žalobe a z povahy škody resp. ujmy vzniknutej porušovaním Smernice, ktorá má v tomto prípade nemajetkovú povahu (strata času odpočinku a s tým súvisiace porušenia práva na ochranu zdravia, súkromia a rodinného života, práva na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky), je v slovenskom právnom poriadku nutné analogicky použiť pravidlá týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy fyzickej osoby podľa ustanovení § 11 - 13 OZ, keďže tieto ustanovenia upravujú vzťahy obsahom aj účelom najbližšie k náhrade škody porušením únioného práva ako je to v tomto prípade. Práve z týchto dôvodov možno žalobou uplatnený nárok posúdiť ako nemajetkovú ujmu, k náhrade ktorej dochádza v peniazoch. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch výslovne predpokladá a upravuje § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Je potrebné zdôrazniť, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ustanovenie § 13 ods. 2 OZ nepodmieňuje výlučne len situáciami zníženia dôstojnosti fyzickej osoby v značnej miere alebo jej vážnosti v spoločnosti, pretože predmetné ustanovenie len demonštratívne uvádza prípady, kedy je možné s ohľadom na intenzitu zásahu priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je zákonnou úpravou vymedzený reštriktívne, teda tak, aby ho bolo možné priznať len za vopred definované následky,

čo okrem iného potvrdzuje aj zákonná formulácia uvedená v ustanovení § 13 ods. 2 OZ „najmä preto“, a teda zjavne nejde o zákonom ohraničený výpočet prípadov, u ktorých nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vzniká. Samotné konštatovanie porušenia práva v tomto prípade úplne zjavne nie je dostatočným zadosťučinením a práve peňažná náhrada je v tomto prípade jedinou možnou formou (aspoň čiastočného) odškodnenia vzniknutej ujmy, keďže strata enormného množstva času, ku ktorej došlo už len v žalovanom období a v jej dôsledku došlo aj k porušeniu vyššie uvedených základných práv, je už nezvrátiteľná a nemôže byť za daných okolností odškodnená inak, než poskytnutím peňažnej náhrady. S poukazom na skutočnosti uvedené má za to, že je splnená aj druhá podmienka nároku na náhradu škody, ktorou je vznik škody resp. ujmy, pričom táto má v podmienkach slovenského právneho poriadku pri použití analógie povahu nemajetkovej ujmy, k náhrade ktorej dochádza v peniazoch.

13. Napokon pokiaľ ide o tretiu podmienku, ktorou je existencia príčinnej súvislosti medzi porušením článku 6 písm. b) Smernice a škodou vo forme nemajetkovej ujmy, aj túto považuje za zjavne naplnenú. Ak by totiž žalovaný správne prebral ustanovenia článku 2 ods. 1 a článku 6 písm. b) Smernice doZoHaZZ, resp. ak by boli tieto ustanovenia z materiálnej stránky v praxi dodržiavané, nedochádzalo by k porušovaniu jeho práva na maximálny 48 hodinový týždenný pracovný čas a teda nedošlo by ani k strate času odpočinku, na ktorý by mal nárok, ak by bol maximálny týždenný pracovný čas upravený týmto ustanovením Smernice dodržaný.

14. Ako už bolo uvedené, vnútroštátny právny poriadok Slovenskej republiky nemá špeciálnu právnu úpravu pre nárok na náhradu škody vzniknutej jednotlivcovi porušením práva Únie zo strany štátu v dôsledku nesprávneho prebratia (transpozície) Smernice do nášho právneho poriadku, a to tak pokiaľ ide o základ nároku, ako ani pokiaľ ide o stanovenie pravidiel na spôsob výpočtu tohto nároku. Z judikatúry Súdneho dvora vo veci Günter Fuß vyplýva, že náhrada škody musí spĺňať požiadavky primeranosti, efektivity a ekvivalencie. Za odpracované hodiny tzv. určenej služobnej pohotovosti (§ 92 ods. 1 ZoHaZZ) je mu uhrádzaná peňažná náhrada (nie teda „mzda“ resp. „služobný plat“, čo taktiež potvrdzuje, že služobná pohotovosť nie je považovaná za pracovný čas) vo výške vyplývajúcej z ustanovenia § 122 ods. 1 ZoHaZZ, a to vo výške 15% zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu (t. j. 15% z jeho hodinovej mzdy). Práve hodiny tzv. určenej služobnej pohotovosti sú tým časom, ktorý odpracuje v rámci každej 24 hodinovej služby v súčasnosti v čase od 22:00 do 06:00 hod. (resp. do konca roka 2021 to bolo v čase od 22:30 do 05:30 hod.) a tieto hodiny mu nie sú započítavané do služobného času. Určenú služobnú pohotovosť vykonáva priamo na pracovisku (hasičskej stanici), z ktorej sa nesmie vzdialiť a vždy musí byť pripravený vykonať služobný výjazd do 1 minúty od nahlásenia. Od určenej služobnej pohotovosti sa nariadená služobná pohotovosť (§ 92 ods. 2 ZoHaZZ) odlišuje tým, že príslušník HaZZ je na výkon služby privolaný mimo svojho pracovného času, t. j. mimo rozpisu svojich pravidelných služobných zmien a to spravidla z domu. Je to tak napr. v prípade náhlej potreby privolania väčšieho počtu hasičov ak dôjde k živelnej pohrome resp. inej závažnej udalosti, ktorá si vyžaduje zásah väčšieho počtu príslušníkov, než ktorí sú v službe v rámci pracovných zmien. Základný rozdiel je teda v tom, že zatiaľ čo určenú služobnú pohotovosť hasič vykonáva v rámci každej jednej pracovnej zmeny a nachádza sa v práci na hasičskej stanici, avšak na výkon nariadenej pohotovosti je privolaný do služby mimo svojho bežného služobného času a to spravidla v čase, keď sa nachádza v domácom prostredí príp. inde (avšak mimo miesta výkonu služby). Za výkon takejto nariadenej pohotovosti sa poskytuje vyššia peňažná náhrada, než za výkon určenej služobnej pohotovosti, keďže za určenú služobnú pohotovosť sa poskytuje peňažná náhrada vo výške 15% (v bežné služobné dni) resp. 30% (v dni služobného pokoja) zo sumy, ktorou je príslušná časť služobného platu, za každú odslúženú hodinu pohotovosti, však za nariadenú služobnú pohotovosť v mieste výkonu služby (keď je hasič privolaný z domova do služby na hasičskú stanicu) je poskytovaná peňažná náhrada vo výške 50 % (v bežné pracovné dni) resp. 100% (v dni služobného pokoja) zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, za každú odslúženú hodinu pohotovosti. Vzhľadom na rozhodujúce skutkové a právne okolnosti tejto veci má za to, že ustanovenie § 122 ZoHaZZ je práve takým ustanovením, ktoré je z hľadiska analógie iuris „najbližšie“ prejednávanej veci na to, aby jeho aplikáciou bolo možné určiť primeranú výšku náhrady škody. Podľa jeho názoru je totiž aj výšku nemajetkovej ujmy potrebné určiť spôsobom, ktorý najviac a najlepšie zohľadňuje okolnosti, za ktorých táto ujma vznikla. Pokiaľ osoba vstupuje do pracovného, štátnozamestnaneckého, služobného resp. iného obdobného pomeru, vstupuje do neho s vedomím, že určitý čas strávený výkonom činnosti v tomto právnom vzťahu mu bude adekvátnym spôsobom nahradený, a to spravidla vo forme peňažného ekvivalentu, pričom týmto peňažným ekvivalentom je jeho mzda. Zohľadňujúc uvedené skutočnosti preto výšku uplatňovanej nemajetkovej ujmy v peniazoch odvíja od toho, že ustanovenie § 122 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ, ktoré

upravuje odmenu za nariadenú služobnú pohotovosť vykonávanú v mieste vykonávania štátnej služby, je tým ustanovením, ktoré je z hľadiska analógie „najbližšie“ k stanoveniu výšky žalovaného nároku. Hodiny služobnej pohotovosti, ktoré mu neboli započítané do služobného času, je podľa jeho názoru možné analogicky posúdiť ako odpracované mimo rozvrhnutia služobného času (čo je práve rozdiel medzi určenou služobnou pohotovosťou podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ a nariadenou služobnou pohotovosťou podľa § 92 ods. 2 ZoHaZZ), keďže služobný čas by mal byť rozvrhnutý tak, aby k porušovaniu jeho práv nedochádzalo, pričom k tomuto porušovaniu dochádzalo práve výkonom služobnej pohotovosti, ktorá sa mu však nezapočítavala do služobného (pracovného) času. Má preto za to, že primeranú náhradu škody v tomto prípade predstavuje rozdiel medzi peňažnou náhradou uvedenou v § 122 ods. 1 ZoHaZZ a peňažnou náhradou uvedenou v § 122 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ, a to za každú jednu odpracovanú hodinu služobnej pohotovosti počas žalovaného obdobia.Vychádzajúc tak z určenia výšky nemajetkovej ujmy ako rozdielu náhrady uvedenej v § 122 ods. 1 ZoHaZZ (15% alebo 30% peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku) a peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ (vo výške 50% z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku) je v prípade odpracovanej služobnej pohotovosti počas pracovných dní možné určiť výšku nemajetkovej ujmy ako súčin počtu odpracovaných hodín určenej služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku a sumy zodpovedajúcej 35% peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (50% - 15%) a v prípade určenej služobnej pohotovosti odpracovanej v čase pracovného pokoja ako súčin odpracovaných hodín v čase pracovného pokoja a sumy zodpovedajúcej 20% peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej sadzby za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (50% - 30%). Uvedeným spôsobom stanovená a touto žalobou uplatňovaná primeraná náhrada škody teda predstavuje rozdiel medzi výškou náhrady pri nariadenej služobnej pohotovosti (50% zo sumy príslušnej časti služobného platu podľa § 122 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ) a výškou náhrady za určenú služobnú pohotovosť (15% zo sumy príslušnej časti služobného platu podľa § 122 ods. 1 ZoHaZZ a 30% z tejto sumy ak ide o deň služobného pokoja), t.j. vo výške zodpovedajúcej 35%, resp. 20% zo sumy, ktorá je príslušnou časťou jeho služobného platu (50% - 15% = 35% v prípade bežného služobného dňa a v prípade, ak ide o deň služobného pokoja 50% - 30% = 20%). Je presvedčený, že takýto spôsob výpočtu náhrady škody spĺňa odškodňovaciu funkciu, je v súlade s vyššie uvedenou judikatúrou Súdneho dvora a zároveň spĺňa aj požiadavku primeranosti, pričom však nie je sumou neprimerane vysokou. Náhrada škody v podobe nemajetkovej ujmy v peniazoch musí spĺňať predovšetkým satisfakčnú funkciu, pričom z tohto pohľadu považuje žalovanú výšku náhrady škody za primeranú, aj keď len čiastočne odškodňujúcu utrpenú ujmu. Náhrada škody v podobe nemajetkovej ujmy má však plniť aj preventívnu a sankčnú funkciu, teda má odradiť porušovateľa (v tomto prípade žalovaného - štát) od protiprávneho konania a má takýmto spôsobom zabezpečovať aj generálnu prevenciu pred pokračovaním v porušovaní práva, pričom práve preto musí byť sankcia (v zmysle výšky relutárnej satisfakcie) patrične dôrazná a dostačujúca. Napokon považuje za nepochybné, že žalovaná výška náhrady škody nemá voči žalovanému likvidačný charakter a teda je zo všetkých rozhodujúcich hľadísk minimálne primeraná a opodstatnená.

15. Pokiaľ ide o splatnosť jednotlivých dielčích nárokov na náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy, má za to, že tieto nároky vznikajú postupne a osobitne za každý jednotlivý mesiac, v ktorom boli jeho práva porušované, a to vždy ku dňu splatnosti mzdy za daný mesiac. Vzhľadom na povahu týchto nárokov má totiž za to, že nemajetková ujma vznikla každý mesiac po tom, čo v priamej súvislosti s porušením jeho práv táto jeho ujma nebola kompenzovaná v služobnom plate navyše o 35% resp. 20% (teda „doplatkom“ do sumy 50% za každú odpracovanú hodinu určenej služobnej pohotovosti, ako keby bola táto odpracovaná ako nariadená služobná pohotovosť podľa § 122 ods. 1 písm. a) ZoHaZZ z dôvodov vysvetlených vyššie), preto za rozhodujúci moment pre vznik tejto ujmy považuje výplatný termín. U príslušníkov HaZZ je mzda splatná vždy k 10. dňu nasledujúceho mesiaca za predchádzajúci mesiac. Splatnosť mzdy za mesiac júl 2020 teda nastala dňa 10.08.2020, splatnosť mzdy za mesiac august 2020 nastala dňa 10.09.2020 atď. Vzhľadom k všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe vyplývajúcej z ustanovenia § 101 OZ si preto touto žalobou uplatňuje nárok spätne za obdobie 3 rokov pred podaním tejto žaloby, a to počínajúc splatnosťou mzdy za mesiac august 2020 (ktorá nastala 10.09.2020) až po mesiac jún 2023 vrátane. Náhradu škody z porušenia práva Európskej únie, ktorá má podobu nemajetkovej ujmy v peniazoch, možno za príslušný kalendárny mesiac určiť ako súčin odpracovaných hodín určenej služobnej pohotovosti v daný kalendárny mesiac a 35% alebo 20% z príslušnej časti služobného platu za každú odpracovanú hodinu služobnej pohotovosti v závislosti od toho, či hodiny služobnej pohotovosti boli odpracované počas bežného služobného dňa (50% - 15% = 35%) alebo v

deň služobného pokoja (50% - 30 % = 20%). Nemajetkovú ujmu žalobca konkrétne vyčíslil za obdobie od augusta 2020 do decembra 2020 v sume 678,54 € (252,10 hodín) , za obdobie od januára 2021 do decembra 2021 v sume 1.666,93 € (586,52 hodín), za obdobie od januára 2022 do decembra 2022 v sume 2.080,99 € (718,77 hodín) a za obdobie od januára 2023 do júna 2023 v sume 1.046,68 € (328 hodín). Na základe v časti F žaloby uvedeného výpočtu sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v celkovej sume 5.473,14 € za 1.869,77 hodín určenej služobnej pohotovosti (2,93 €/hodina).

16. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomným podaním na č.l. 98 a nasl. spisu, pričom uviedol, že žalobca sa domnieva, že uplatnený nárok na náhradu škody mu vznikol v dôsledku porušenia práva Európskej únie k jeho ujme, a to v dôsledku nesprávneho prebratia Smernice do právneho poriadku Slovenskej republiky v podobe ZoHaZZ. Z tohto dôvodu žalobca tvrdí, že počas celého žalovaného obdobia pracoval nad stanovený limit vyplývajúci z článku 6 písm. b) Smernice, v zmysle ktorého priemerný pracovný čas pre každé obdobie 7 dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín. Pôsobnosť Smernice je v zmysle článku 1 ods. 3 a článku 1 ods. 4 vymedzená s odkazom na článok 2 smernice Rady 89/391/EHS z 12. júna 1989 o zavádzaní opatrení na podporu zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov pri práci (ďalej len ako „Smernica 89/391/EHS“). Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že rozsah pôsobnosti Smernice je pozitívne vymedzený v článku 2 ods. 1 Smernice 89/391/EHS ako aj negatívne vymedzený v článku 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS. Inak povedané, Smernica sa neuplatňuje na odvetvia činností, ktoré zahŕňajú určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany. Vzhľadom na charakter vykonávaných činností a s tým spojený rozvrh služobného času sa Smernica na služobný pomer príslušníkov Hasičského a záchranného zboru nevzťahuje v plnom rozsahu, preto jej ustanovenia nemohli byť porušené tak ako to tvrdí žalobca. Podľa názoru žalovaného preto štátnu službu príslušníkov Hasičského a záchranného zboru vykonávajúcich zásahovú činnosť (ktorá je špecifická nerovnomerným rozvrhnutím služobného času, na ktorý priamo nadväzuje určená služobná pohotovosť), možno jednoznačne subsumovať pod negatívne vymedzenie pôsobnosti Smernice 89/391/EHS v článku 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS. Oproti štandardným pracovnoprávnym vzťahom štátna služba príslušníkov Hasičského a záchranného zboru vykazuje aj špecifiká štátnej služby príslušníkov Policajného zboru ako aj profesionálnych vojakov (napr. v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia, prísnej subordinácii a pod.). Rovnako úlohy, ktoré príslušníci Hasičského a záchranného zboru plnia, možno podľa súvisiacich právnych predpisov týkajúcich sa civilnej ochrany, integrovaného záchranného systému ako aj právnej úpravy samotného Hasičského a záchranného zboru, bez akýchkoľvek pochybností subsumovať pod pojem „osobitné činnosti služieb civilnej ochrany“ v zmysle článku 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS. Žalovaný má za to, že žalobca si nesprávne vykladá pôsobnosť Smernice, nakoľko sa Smernica nevzťahuje na príslušníkov Hasičského a záchranného zboru. Rozsah pôsobnosti Smernice stanovuje článok 1 ods. 3, podľa ktorého táto Smernica sa vzťahuje na všetky odvetvia činností, verejné a súkromné, v zmysle článku 2 Smernice 89/391/EHS bez toho, aby boli dotknuté články 14, 17, 18 a 19 Smernice 89/391/EHS. Smernica Rady 89/391/EHS v článku 2 ods. 2 stanovuje, že Smernica 89/391/EHS sa neuplatňuje tam, kde sú s ňou nevyhnutne v rozpore charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti verejných služieb, ako sú napríklad ozbrojené sily, polícia alebo pre určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany. Z dikcie daného článku vyplýva, že ide len o exemplifikatívny a nie taxatívny výpočet činností, ktoré možno označiť ako osobitné činnosti verejných služieb. Žalovaný má za to, že štátna služba príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, ktorí vykonávajú aj zásahovú činnosť charakteristickú nerovnomerným rozvrhnutím služieb s nariadenou služobnou pohotovosťou má charakter osobitnej činnosti služieb civilnej ochrany. Zo žalobcom citovaných právnych predpisov (okrem ZoHaZZ aj zo zákona č. 42/1994 Z.z. a zo zákona č. 129/2002 Z.z.) vyplýva, že Hasičský a záchranný zbor, resp. jeho príslušníci vykonávajúci zásahovú činnosť, plnia okrem úloh na úseku ochrany pred požiarmi aj úlohy na úseku civilnej ochrany obyvateľstva, predovšetkým v oblasti priameho výkonu záchranárskych činností. Z tohto dôvodu sú činnosti vykonávané príslušníkmi Hasičského a záchranného zboru pri zásahovej činnosti práve tými osobitnými činnosťami služieb civilnej ochrany, na ktoré sa Smernica 89/391/EHS nevzťahuje. Inak povedané v súčasnosti iné zložky (okrem Hasičského a záchranného zboru), ktorým by boli zverené činnosti služieb civilnej ochrany, neexistujú. Nakoľko Smernica sa na príslušníkov Hasičského a záchranného zboru v prípade služobného času ako aj ich odmeňovania nevzťahuje, je táto oblasť v plnej miere v pôsobnosti vnútroštátnej právnej úpravy. Vzhľadom na uvedené sa príslušné ustanovenia Smernice na prípad žalobcu nemôžu aplikovať, preto žalobcovi v zmysle žaloby nemohla vzniknúť žiadna škoda.

17. Ak má žalobca za to, že Smernica nebola v jeho prípade správne použitá, žalovaný namieta nedostatok svojej pasívnej vecnej legitimácie z dôvodu, že táto mu nie je daná. Podľa názoru

žalovaného sa miera zodpovednosti za prípadný vznik škody musí medzi dvomi samostatnými subjektmi (Slovenskou republikou a Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, resp. Hasičským a záchranným zborom) rozlišovať. Nie je prípustné, aby sa zodpovednosť Slovenskej republiky odvodzovala od individuálneho prístupu inej osoby k pracovnoprávnym vzťahom konkrétneho zamestnanca. Žalovaný má za to, že Slovenská republika a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky sú dva samostatné a nezávislé subjekty právnych vzťahov, preto podľa žalovaného nie je možné dospieť k inému záveru než, že posúdenie ich zodpovednosti za prípadný vznik škody ako dôsledok výkonu určitých práv, nie je možné zamieňať. Preto aj keby súd prvej inštancie konštatoval, že aplikácia Smernice na služobný pomer žalobcu bola nesprávna, nijako táto skutočnosť nesúvisí so zodpovednosťou žalovaného za správnosť prebratia Smernice do právneho poriadku Slovenskej republiky. S ohľadom na zamieňanie Slovenskej republiky a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako dvoch samostatných subjektov je tu ďalší dôvod nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného.

18. Smernica v zásade ustanovuje minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času, pokiaľ ide o doby denného odpočinku, prestávok v práci, týždenného odpočinku, maximálneho týždenného pracovného času, ročnej dovolenky a aspekty nočnej práce, práce na zmeny a rozvrhnutie práce. Smernica upravujúca minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času bola transponovaná do slovenského právneho poriadku okrem iného ZoHaZZ, čo je uvedené aj v transpozičnej prílohe č. 4 zákona pod bodom 6. Žalobca konštatuje, že malo dôjsť k nesprávnej transpozícii Smernice do ZoHaZZ. Nakoľko sa podľa žalobcu doba služobnej pohotovosti nezapočítava do týždenného pracovného času hasičov. Podľa žalovaného však takéto tvrdenia žalobcu nie sú opodstatnené.

19. V zmysle článku 2 ods. 1 Smernice je pracovným (služobným) časom akýkoľvek čas, počas ktorého zamestnanec pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade so vnútroštátnymi právnymi predpismi. Do služobného času teda spadá samotný výkon pracovných úloh na pracovisku na základe pokynov zamestnávateľa ako aj zdržiavanie sa na pracovisku k dispozícii zamestnávateľa na základe jeho nariadenia, napr. vo forme pracovnej pohotovosti. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie je totiž rozhodujúcim faktorom pre posúdenie, či sú naplnené charakteristické znaky pojmu „pracovný čas“ aj v pohotovostnej službe, ktorú pracovník vykonáva na svojom pracovisku, skutočnosť, že je povinný byť fyzicky prítomný na mieste určenom zamestnávateľom a byť mu k dispozícii, aby v prípade potreby mohol okamžite poskytnúť primerané služby. Tieto povinnosti je preto potrebné považovať za výkon činnosti tohto pracovníka. Pracovný čas teda v sebe zahŕňa riadny pracovný čas, prácu nadčas a pracovnú pohotovosť na pracovisku. Zmysel článku 2 ods. 1 Smernice je transponovaný v štvrtej hlave ZoHaZZ v ustanoveniach § 85 a nasl. upravujúcich služobný čas hasičov, služobnú pohotovosť, štátnu službu nadčas a dovolenku. Podľa § 85 ods. 1 ZoHaZZ, cit.: „Služobný čas príslušníka je časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu.“ Podľa § 86 ods. 1 ZoHaZZ, cit.: „Služobný čas príslušníkov môže byť rozvrhnutý nerovnomerne. Nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas príslušníkov je rozvrhnutý na obdobie šiestich mesiacov.“ Podľa § 86 ods. 2ZoHaZZ, cit.: „Pri nerovnomernom rozvrhnutí nesmie byť dĺžka služobného času v jednotlivých služobných dňoch vyššia ako 18 hodín. Celková dĺžka vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúcej určenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby je najviac 24 hodín v služobnom dni.“ Podľa § 86 ods. 3 ZoHaZZ, cit.: „Za služobný deň podľa odseku 2 sa považuje deň, v ktorom príslušník podľa rozvrhu služobného času vykonáva štátnu službu.“ Podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ, cit.: „Služobný úrad určuje príslušníkovi služobnú pohotovosť v štátnej službe v mieste vykonávania štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby podľa § 86 ods. 2 v rámci rozvrhnutia služobného času.“ Predmetné ustanovenia teda definujú služobný čas príslušníka Hasičského a záchranného zboru ako časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu, pričom umožňuje rozvrhnúť služobný čas aj nerovnomerne a súčasne jasne definuje pojem služobný deň, za ktorý sa považuje vykonávanie štátnej služby podľa rozvrhu služobného času. Z uvedených ustanovení ZoHaZZ ďalej jasne vyplýva, že okrem štátnej služby vykonávanej v riadnom služobnom čase sa za výkon štátnej služby považuje aj služobná pohotovosť v štátnej službe vykonávaná v mieste výkonu štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby v rámci riadneho rozvrhnutia služobného času podľa § 91 ZoHaZZ a štátna služba nadčas podľa § 92 ZoHaZZ. Ustanovenia § 86 ods. 2 a § 92 ods. 1 ZoHaZZ rozhodne nepopierajú, že služobná pohotovosť v štátnej službe je výkonom štátnej služby, ale ako už bolo uvedené vyššie, svojou formuláciou účelovo vystihujú rozdiel medzi určenou služobnou pohotovosťou v štátnej službe (§ 92 ods. 1 cit. zákona) a nariadenou služobnou pohotovosťou v štátnej

službe (§ 92 ods. 2 písm. a) cit. zákona). Pri nariadenej služobnej pohotovosti v štátnej službe podľa § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ ide o služobnú pohotovosť v štátnej službe v mieste vykonávania štátnej služby, ale mimo rozvrhnutia služobného času, čo je vyjadrené napríklad aj vo výške peňažnej náhrady za čas tejto služobnej pohotovosti v štátnej službe. V oboch prípadoch ide o výkon štátnej služby v rámci služobného času.

20. Žalovaný súčasne poukazuje aj na článok 15 Smernice, ktorý umožňuje dohodnúť aj priaznivejšie podmienky, napr. v kolektívnych zmluvách. Tvrdenie žalovaného o služobnom čase podporuje aj Kolektívna zmluva vyššieho stupňa pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru na rok 2019 - 2020 (ďalej len ako „Kolektívna zmluva 2019 - 2020“), Kolektívna zmluva vyššieho stupňa pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru na rok 2021 (ďalej len ako „Kolektívna zmluva 2021“), Kolektívna zmluva vyššieho stupňa pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru na rok 2022 (ďalej len ako „Kolektívna zmluva 2022“) a Kolektívna zmluva vyššieho stupňa pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru na rok 2023 (ďalej len ako „Kolektívna zmluva 2023“) (ďalej Kolektívna zmluva 2019 - 2020, Kolektívna zmluva 2021, Kolektívna zmluva 2022, Kolektívna zmluva 2023 spolu len ako „Kolektívne zmluvy“), ktoré vo väzbe na citované ustanovenia zákona rozvrhuje služobný čas na vykonávanie štátnej služby a služobnú pohotovosť. Explicitnejšie rozlíšenie jednotlivých častí služobného času je upravené v čl. 3 s nápisom „Podmienky výkonu štátnej služby“ ods. 1 Kolektívnej zmluvy 2019 - 2020, ďalej v čl. 3 s nápisom „Podmienky výkonu štátnej služby“ ods. 3 Kolektívnej zmluvy 2021, kde sa uvádza, cit.: „Pre príslušníkov vykonávajúcich štátnu službu s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom je služobný čas rozvrhnutý spravidla na 17 hodín vykonávania štátnej služby a časť služobnej pohotovosti, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby v mieste vykonávania štátnej služby, v trvaní 7 hodín v jednej 24 - hodinovej zmene.“, v čl. 3 s nápisom „Podmienky výkonu štátnej služby“ ods. 3 Kolektívnej zmluvy 2022 a v čl. 3 s nápisom „Podmienky výkonu štátnej služby“ ods. 3 Kolektívnej zmluvy 2023, kde sa taktiež uvádza, cit.: „Pre príslušníkov vykonávajúcich štátnu službu s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom je služobný čas rozvrhnutý spravidla na 16 hodín vykonávania štátnej služby a časť služobnej pohotovosti, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby v mieste vykonávania štátnej služby, v trvaní 8 hodín v jednej 24 - hodinovej zmene.“ Vzhľadom na uvedené žalovaný má za to, že vyššie uvedené ustanovenia § 85 a § 92 ZoHaZZ, ako aj ustanovenia Kolektívnej zmluvy 2019 - 2020 (čl. 3), Kolektívnej zmluvy 2021 (čl. 3), Kolektívnej zmluvy 2022 (čl. 3) a Kolektívnej zmluvy 2023 (čl. 3) plne transponujú článok 2 ods. 1 Smernice.

21. Kritériá pre limity pracovného času ustanovuje článok 6 Smernice s názvom „Maximálny týždenný pracovný čas“ nasledovne, cit.: „členské štáty prijímajú opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, že v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov: a) týždenný pracovný čas bude obmedzený zákonmi, inými právnymi predpismi alebo správnymi opatreniami alebo kolektívnymi zmluvami alebo dohodami medzi sociálnymi partnermi; b) priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín.“ Podľa článku 16 písm. b) Smernice, cit.: „členské štáty môžu ustanoviť pre uplatňovanie článku 6 (maximálny týždenný pracovný čas) referenčné obdobie nepresahujúce štyri mesiace.“ Podľa článku 17 ods. 3 Smernice, cit.: „V súlade s odsekom 2 tohto článku sa môžu vykonať odchýlky článkov 3, 4, 5, 8, a 16: a) v prípade činností, keď pracovisko pracovníka a jeho bydlisko sú od seba vzdialené, vrátane práce na otvorenom mori, alebo keď sú rôzne pracoviská pracovníka od seba vzdialené; b) v prípade bezpečnostných a dozorných činností, ktoré si vyžadujú trvalú prítomnosť s cieľom ochrany majetku a osôb, najmä v prípade strážnikov a dozorcov alebo bezpečnostných firiem.“ Smernica pripúšťa výnimku zo stanoveného limitu za dodržania nasledujúcich kumulatívnych podmienok:
- písomný súhlas zamestnanca s výkonom práce nad zákonom a smernicou povolený maximálny limit počtu hodín,
- zamestnávateľ vedie aktuálne záznamy o všetkých zamestnancoch, ktorí vykonávajú takúto prácu a poskytne na požiadanie informáciu o prípadoch, kedy zamestnanci dali súhlas k práci presahujúcej 48 hodín v dobe 7 dní, čo sa vypočíta ako priemer za referenčné obdobie,
- zamestnávateľ dodržiava všetky všeobecné zásady ochrany bezpečnosti a zdravia zamestnancov pri práci,
- žiadnemu zamestnancovi nevznikne zo strany zamestnávateľa ujma za to, že nie je ochotný súhlasiť s vykonávaním takejto práce.
Podľa Smernice teda priemerný pracovný čas pre každé obdobie 7 dní nesmie prekročiť 48 hodín vrátane nadčasov, pričom týždenný pracovný čas pre každého zamestnanca musí byť ustanovený zákonom, správnym opatrením alebo kolektívnou zmluvou. Smernica tiež umožňuje ustanoviť odlišne referenčné

obdobie iné ako 7 dní, čo prichádza do úvahy najmä pri nerovnomerne rozvrhnutom pracovnom čase. Článok 16 Smernice stanovuje na účely uplatnenia maximálneho týždenného pracovného času referenčné obdobie na 4 mesiace. Článok 17 ods. 3 Smernice poskytuje protipožiarnym službám možnosť uplatnenia výnimky a určiť dlhšie referenčné obdobie prípadne na 6 mesiacov, alebo ak je to uvedené v Kolektívnych zmluvách, tak na celých 12 mesiacov. Podmienkou uplatnenia takéhoto iného referenčného obdobia navyše je, že príslušným pracovníkom sa poskytne rovnocenný náhradný čas odpočinku alebo (vo výnimočných prípadoch), kde z objektívnych dôvodov nie je možné poskytnúť taký čas odpočinku, sa príslušným pracovníkom poskytne primeraná ochrana. ZoHaZZ upravuje limity dĺžky služobného času tak, že pri rovnomernom služobnom čase je služobný čas príslušníka 40 hodín týždenne v zmysle § 85 cit. Zákona. Podľa § 91 ods. 3 tohto zákona možno hasičovi prikázať v kalendárnom roku službu nadčas v rozsahu najviac 300 hodín, čo je v priemere 5,7 hodín týždenne. Ako vyplýva z ustanovenia § 86 ods. 1 ZoHaZZ môže byť služobný čas hasičov rozvrhnutý aj nerovnomerne. Pri nerovnomernom rozvrhnutí však nesmie byť dĺžka riadneho služobného času v jednotlivých služobných dňoch vyššia ako 18 hodín. Celková dĺžka vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúcej určenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby je najviac 24 hodín v služobnom dni podľa § 86 ods. 2 cit. zákona. V zmysle Kolektívnej zmluvy 2019 - 2020 ako aj Kolektívnej zmluvy 2021, Kolektívnej zmluvy 2022, či Kolektívnej zmluvy 2023 hasiči vykonávajúci štátnu službu s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom majú výkon štátnej služby v rámci 12 hodinového riadneho služobného času alebo služobný čas rozvrhnutý na 17 hodín / 18 hodín vykonávania štátnej služby a časť služobnej pohotovosti, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby v mieste vykonávania štátnej služby v trvaní 7 / 6 hodín v jednej 24 hodinovej zmene. Čo sa týka referenčného obdobia, tak nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas je rozvrhnutý na obdobie 6 mesiacov podľa § 86 ods. 1 ZoHaZZ. Uvedené referenčné obdobie však neodporuje tomu, aby bolo dodržané zákonné ustanovenie 40 hodín priemerného týždenného služobného času v súlade s rozvrhnutými službami. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že napriek tomu, že vnútroštátne právo neupravuje explicitne maximálny priemerný týždenný služobný čas uvedený konkrétnym počtom hodín, tak ako je tomu v Smernici, ZoHaZZ a Kolektívne zmluvy dostatočne ustanovujú počty hodín služobného času hasičov, počas ktorého hasiči vykonávajú štátnu službu, ako aj rozsah hodín služby nadčas za príslušný rok. Z uvedeného vyplýva, že dotknuté právne predpisy sú transponované v článku 6 Smernice správne. Podľa žalovaného sa žalobcovi nepodarilo preukázať, že by štát neprebral Smernicu do zákona správne, preto sa mu nepodarilo ani preukázať, že by existovala údajná škoda, ktorá by bola v priamej príčinnej súvislosti s článkom 6 písm. b) Smernice. Tiež poukázal na to, že podľa článku 19 smernice: „Možnosť odchýlky z od článku 16 písm. b) uvedenej v článku 17 ods. 3 a v článku 18 nemôže viesť k ustanoveniu referenčného obdobia dlhšieho ako šesť mesiacov.“ Táto odchýlka je ustanovená v § 86 zákona: „Služobný čas príslušníkov môže byť rozvrhnutý nerovnomerne. Nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas príslušníkov je rozvrhnutý na obdobie šiestich mesiacov.“ V tejto súvislosti zdôraznil, že posúdenie referenčných období január - jún 2020, júl - december 2020, január - jún 2021, júl - december 2021 je potrebné vnímať v kontexte spoločenskej reality opierajúcom sa o výrazné zmeny v spoločnosti vzhľadom na šírenie nebezpečnej ľudskej nákazy COVID-19.

22. Právna úprava plánovania služobného času žalobcu je obsiahnutá v ustanoveniach § 85 - 94 ZoHaZZ. Žalobca od svojho nástupu vykonáva štátnu službu s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom v súlade s § 86 ods. 2 uvedeného zákona tak, aby dĺžka služobného času v jednotlivých služobných dňoch nebola vyššia ako 18 hodín. Na dĺžku služobného času nadväzuje služobná pohotovosť tak, aby celková dĺžka vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúca určená služobná pohotovosť v mieste vykonávania štátnej služby bola najviac 24 hodín v služobnom dni. Služobné dni žalobcu sú vopred plánované. S plánovaným rozvrhom služobného času je žalobca každý mesiac oboznámený najneskôr tri dni pred začiatkom nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Žalobca počas svojho pôsobenia v Hasičskom a záchrannom zbore nijakým spôsobom nenamietal rozvrh služobného času (písomne ani ústne) a teda žalovaný má za to, že svoj súhlas s rozvrhnutím služobného času vyjadril (okrem podpisu plánu výkonu služieb) aj konkludentne tak, že konal podľa plánovaného rozvrhnutia služobného času, na výkon práce sa vždy riadne a včas dostavil a služobný úrad nemal pochybnosti o tom, že s takýmto rozvrhnutím služobným časom súhlasí. O spokojnosti s rozvrhom služobného času svedčí aj skutočnosť, že žalobca nikdy neprejavil záujem o preradenie na funkciu s rovnomerne rozvrhnutým služobným časom. V súlade s Pokynom prezidenta Hasičského a záchranného zboru č. 35/2012 o vnútornej organizácii Hasičského a záchranného zboru na operatívno-technickom úseku v znení neskorších predpisov a kolektívnou zmluvou vyššieho stupňa pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru na daný rok, žalobca vykonával: v rokoch 2020 a 2021 štátnu službu

na pracovisku v rámci 24 - hodinovej služby v rozsahu 17 hod. výkon štátnej služby a 7 hodín služobnej pohotovosti, ktorá bezprostredne nadväzovala na vykonávanie štátnej služby v mieste vykonávania štátnej služby; v roku 2022 a 2023 štátnu službu na pracovisku v rámci 24 - hodinovej služby v rozsahu 16 hod. výkon štátnej služby a 8 hodín služobnej pohotovosti, ktorá bezprostredne nadväzovala na vykonávanie štátnej služby v mieste vykonávania štátnej služby. Počas služobnej pohotovosti na pracovisku je žalobca fyzicky prítomný v mieste výkonu štátnej služby, pričom tento čas je určený na oddych a odpočinok. Žalobca počas služobnej pohotovosti nemá určené činnosti ktoré má vykonávať a nie sú naňho kladené žiadne úlohy; s výnimkou vyhláseného výjazdu, kedy má prerušenú služobnú pohotovosť a má riadne platený výkon štátnej služby nadčas. Nemožno teda uvádzať, že žalobca strávil všetky hodiny služobnej pohotovosti výkonom štátnej služby. Na služobný pomer príslušníka Hasičského a záchranného zboru sa vzťahujú aj iné predpisy (napr. zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov), či kolektívne zmluvy, pričom z týchto predpisov pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru vyplýva viacero výhod z oblasti sociálneho zabezpečenia či zdravotnej starostlivosti (dovolenka nad rámec zákonnej úpravy, ďalšie služobné voľno priznané z kolektívnej zmluvy, každoročné rekondičné pobyty (bez odpočtu dovolenky), náhradné voľno za prácu vo sviatok, pravidelné lekárske prehliadky), vďaka čomu čerpajú ďaleko viac voľna ako pracovníci vykonávajúci prácu v inom odvetví.

23. Žalobca opomenul uviesť, že v Smernici sa stanovuje maximálny týždenný pracovný čas 48 hodín, avšak tento limit je priemer, ktorý možno vypočítať za referenčné obdobie nepresahujúce 4 mesiace. Žalovaný taktiež navrhol zobrať do úvahy a zohľadniť špecifické požiadavky na činnosť Hasičského a záchranného zboru. Príslušníci sú chránení pred nepriaznivými účinkami spôsobenými nadmerne dlhým pracovným časom a nedostatočným odpočinkom práve vyššie spomínanými zákonnými úpravami vyplývajúcimi z osobitného prepisu o sociálnom zabezpečení a z kolektívnej zmluvy, ktoré majú za následok, že nie je prekračovaný stanovený maximálny pracovný čas určený v Smernici. Smernica určuje maximálny týždenný pracovný čas, ktorý vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín. Článok 2 ods. 1 Smernice definuje pracovný čas ako akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a/alebo praxou. Žalovaný má za to, že na účely Smernice treba do maximálneho času ustanoveného Smernicou započítavať iba čas, ktorý žalobca pracuje, tzn. je na pracovisku, služobnej ceste, prípadne na školení. Do maximálneho času pre účely dodržiavania maximálneho týždenného času určeného smernicou nemožno zarátavať čas, kedy žalobca čerpá náhradné voľno, dovolenku, dodatkovú dovolenku, PNku, OČR-ku, lekára, otcovskú dovolenku, alebo je na rekondičnom pobyte (benefit pre príslušníka; s účinnosťou od 01.01.2023 je možné vykonať rekondičný pobyt aj formou aktívneho odpočinku doma), pretože počas tohto času žalobca nepracuje podľa pokynov zamestnávateľa ani nevykonáva činnosti vyplývajúce z jeho popisu služobných činností. Preto nemožno takto strávený čas zarátavať do maximálneho týždenného pracovného času.

24. K nároku na náhradu škody žalovaný uvádza, že článok 6 Smernice je spomenutý v článku 17 ods. 1 Smernice, ktorý umožňuje členským štátom, aby sa odchýlili od uplatňovania tohto článku za predpokladu, že dodržujú všeobecnú zásadu ochrany bezpečnosti a zdravia pracovníkov, pričom jedným z dôvodov na neuplatňovanie je situácia (ako to je v tomto prípade), keď sa jedná o protipožiarne služby a služby civilnej ochrany. Pokiaľ by napriek vyššie uvedenej argumentácii súd dospel k názoru, že odchylná úprava nie je možná, tak žalovaný poukazuje na všeobecné podmienky vyplývajúce z judikatúry Súdneho dvora, ktoré musia byť kumulatívne splnené na úspešné uplatnenie si nároku na náhradu škody za porušenie práva Európskej únie. Tieto podmienky sú definované nasledovne: 1. cieľom porušenej právnej normy Európskej únie je priznať jednotlivcom práva, 2. porušenie práva je dostatočne závažné a 3. medzi týmto porušením a škodou spôsobenou jednotlivcom existuje priama príčinná súvislosť.

25. Žalovaný má za to, že žalobca neosvedčil, že by mu vznikol nárok na náhradu škody žiadnym spôsobom. V prvom rade žalovanému nie je zrejmé ako žalobcovi mohla vzniknúť ním uplatnená škoda. Sám žalobca veľmi nejasným spôsobom stanovil „škodu“, ktorá mu mala vzniknúť tým, že vykonával nariadenú služobnú pohotovosť, za ktorú mimochodom, bol žalobca v zmysle platnej vnútroštátnej legislatívy odmeňovaný. Žalovaný zdôraznil, že počas tejto služobnej pohotovosti je pracovník povinný byť v zariadení zamestnávateľa alebo mimo neho, pričom má byť pripravený na výkon práce na požiadanie svojho zamestnávateľa. Pokiaľ nie je zásah, v takom prípade žalobca môže odpočívať alebo sa venovať inej činnosti (teda v čase, keď sa od neho nežiada výkon práce). Rovnako tak v zmysle platnej

legislatívy pri takto nariadenej služobnej pohotovosti je v mieste vykonávania štátnej služby určený resp. vymedzený priestor na odpočinok, čo znamená, že zamestnávateľ si je vedomý a dokonca vytvára podmienky na oddych (spánok) zamestnanca, t.j. žalobcu. To znamená, že v čase služobnej pohotovosti sa od žalobcu nevyžaduje „aktívna činnosť“ a teda mimo času skutočného výkonu práce môže žalobca odpočívať alebo sa venovať inej činnosti. Počas služobnej pohotovosti žalobca nemusí uskutočňovať žiaden výkon práce z vlastnej iniciatívy, ale iba na základe pokynu svojho zamestnávateľa. V zhrnutí to znamená, že žalobca nemusí byť bdelý a aktívny počas celej dĺžky trvania služobnej pohotovosti. Napriek tomu zamestnávateľ žalobcovi vypláca dohodnutú odmenu za takto strávený čas, t.j. nie len za vykonanú prácu, ale aj za takúto neaktívnu časť práce. Žalobca dostáva za takto stanovený čas pracovnú odmenu, ktorou mu zamestnávateľ kompenzuje to, že v prípade potreby (zásahu) bude k dispozícií. Pokiaľ súd, napriek všetkým doteraz uvedeným skutočnostiam, dospeje k záveru, že služobná pohotovosť, ktorú vykonáva žalobca a za ktorú je riadne odmeňovaný, je pracovným časom, a teda má sa zarátavať do pracovného fondu, samo o sebe to ešte nie je dôvodom na priznanie nároku na náhradu škody. Súdny dvor vo svojom rozsudku v spojených veciach C-46/93 a 48/93 Brasserie du Pecheur uviedol, cit.: „Zvlášť je vhodné upresniť, že na účel stanovenia škody, za ktorú možno priznať náhradu, môže vnútroštátny súd preveriť, či poškodená osoba prejavila primeranú snahu s cieľom odvrátiť škodu alebo obmedziť jej rozsah a či včas využila všetky dostupné prostriedky na právnu ochranu. V súlade so všeobecnou zásadou spoločnou pre právne poriadky členských štátov musí poškodená osoba preukázať primeranú snahu obmedziť rozsah škody, inak jej hrozí, že škodu bude znášať sama.“ (bod 84 a 85 rozsudku). V zmysle rozhodnutia Súdneho dvora C- 46/93 Brasserie du Pecheur (bod 84) by mal teda vnútroštátny súd preveriť, či poškodená osoba prejavila primeranú snahu s cieľom odvrátiť škodu alebo obmedziť jej rozsah a či včas využila všetky dostupné prostriedky na právnu ochranu. Žalovaný zdôraznil, že žalobca žiadnym spôsobom neoznámil svojmu zamestnávateľovi, že odmieta vykonávať služobnú pohotovosť, resp. do dňa podania žaloby zamestnávateľ žalobcu nemal vedomosť o tom, že výkon služobnej pohotovosti (za ktorú každý mesiac žalobca dostáva odmenu), považuje resp. pociťuje ako výraznú ujmu. Z vyššie uvedeného dôvodu nebolo možné, aby zamestnávateľ včas zamedzil prípadný vznik takejto ujmy alebo aspoň obmedzil jej rozsah. Podľa zásady, ktorá je spoločná právnym systémom členských štátov, musí totiž poškodená osoba pod hrozbou toho, že sama bude musia znášať škodu, vyvinúť primerané úsilie, aby obmedzila rozsah škody (rozsudky B. a i / Rada a komisia, C-104/89 a C- 37/90). Žalobca však žiadnym spôsobom neprejavil svoju nevôľu so súčasným stavom, čím by mohol obmedziť rozsah škody, ktorú mu mal žalovaný spôsobiť. Podľa čl. 3 ods. 2 Pokynu riaditeľa Krajského riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Banskej Bystrici č. 28/2021 o vedení dokumentácie výkonu štátnej služby pre spracovanie služobných príjmov príslušníkov a o vedení dokumentácie výkonu práce pre spracovanie platov zamestnancov sa „rozvrh spracúva tak, aby s ním bol príslušník oboznámený minimálne tri dni pred začiatkom kalendárneho mesiaca. V prípade, ak príslušníka nie je možné oboznámiť s rozvrhom osobne, oboznámenie sa vykoná telefonicky prostredníctvom nahrávanej telefonickej linky, pričom príslušník dodatočne potvrdí oboznámenie svojim podpisom s uvedením dátumu podpísania na vytlačenom rozvrhu. Vo výnimočných prípadoch môže nadriadený určiť nástup na výkon štátnej služby aj v čase kratšom ako tri dni pred plánovaným nástupom na vykonávanie štátnej služby, pričom podmienky na oboznámenie príslušníka sa vzťahujú primerane.“ Z uvedeného vyplýva, že s plánmi služieb bol žalobca vždy riadne oboznámený a s ich plánovaním súhlasil. Z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-742/19 (bod 98) vyplýva, že článok 2 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa doba, ktorú príslušník strávi zdržiavaním sa na svojom útvare počas služobnej pohotovosti bezprostredne nadväzujúcej na vykonávanie štátnej služby v rámci rozvrhnutia služobného času, pričom nevykonáva skutočnú prácu, odmeňovala iným spôsobom ako doba štátnej služby, počas ktorej tento príslušník plní služobné úlohy. Vzhľadom na uvedené má žalovaný za to, že žalobca, z hľadiska odmeny vyplatenej v predmetnom období za vykonanú štátnu službu, nebol na svojich právach ukrátený.

26. Žalovaný uvádza, že podľa § 13 ods. 1 a ods. 2 OZ , cit.: ,,Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.“. Žalovaný podotýka, že samotný žalobca ani netvrdí v žalobe, že by tento zásah sa negatívne odrazil napr. v medziľudských vzťahoch či to, že by mal negatívny dopad na jeho zdravotný stav. Žalobca v žalobe žiadnym spôsobom nepreukázal, že by mu vznikol nárok na náhradu škody. Žalovaný opakovane uvádza, že žalobca nemusí byť bdelý a aktívny počas celej dĺžky trvania služobnej

pohotovosti a napriek tomu mu zamestnávateľ vypláca dohodnutú odmenu za takto strávený čas, t. j. nielen za vykonanú prácu, ale aj za takúto neaktívnu časť práce, ktorou mu zamestnávateľ kompenzuje to, že v prípade potreby (zásahu) bude k dispozícii. Zákon č. 315/2001 Z. z. v § 88 ods. 1 stanovuje, že služobný úrad je povinný rozvrhnúť služobný čas tak, aby príslušník mal medzi koncom služobného dňa a začiatkom nasledujúceho služobného dňa nepretržitý odpočinok aspoň 12 hodín a raz za týždeň nepretržitý odpočinok v trvaní aspoň 32 hodín a podľa § 89 ods. 1 je služobný úrad povinný rozvrhnúť služobný čas tak, aby všetci príslušníci mali raz týždenne dva po sebe nasledujúce dni nepretržitého odpočinku, ktoré musia pripadať na piatok a sobotu alebo sobotu a nedeľu, alebo na nedeľu a pondelok.

27. Ďalej má žalovaný za to, že tabuľky v žalobe nemožno považovať za dôkaz, ktorý by preukazoval výšku nemajetkovej ujmy, nakoľko výpočet žalobcu je veľmi mätúci a predstavuje teda skôr výpočet odškodnenia vo forme vyplatenia peňažnej náhrady škody formou doplatku. V tomto prípade treba podotknúť, ak žalobca postupuje vo výpočte „nemajetkovej ujmy“ podľa ZoHaZZ, žalobca žiada akési odškodnenie vo forme vyplatenia peňažnej náhrady škody vo forme doplatku (mzdový nárok) a nie nemajetkovú ujmu. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na rozsudok Okresného súdu Michalovce sp. zn. 7C/1/2022 zo dňa 02.11.2022. Podstatou Smernice je priznať práva v dôsledku prekročenia priemerného 48 hodinového týždenného pracovného času, žalobca však tvrdí, že požaduje náhradu škody za všetky odslúžené hodiny služobnej pohotovosti, aj keď je zrejmé, že k vzniku nemajetkovej ujmy podľa Smernice môže dôjsť len prekročením 48 hodinového týždenného limitu, a teda nie každou hodinou odslúženej pohotovosti. Žalobca teda neodvodzuje svoj nárok z porušenia Smernice, ale podľa jeho nedostatočného ohodnotenia služobnej pohotovosti. Nemajetková ujma žalobcovi však mohla vzniknúť až konkrétnym porušením ustanovení predmetnej Smernice a len v rozsahu tohto porušenia. Žalobca si uplatnil mzdový nárok vydávajúc ho za nemajetkovú ujmu vzniknutú v dôsledku údajného porušenia Smernice.

28. Žalovaný ďalej na podporu svojich tvrdení poukazuje na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 21C/60/2022 zo dňa 02.02.2023, v dôsledku ktorého bola žaloba zamietnutá a to z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcu. V predmetnom rozsudku sa uvádza, cit.: „Preskúmaním súd zistil, že napriek tomu, že žaloba obsahuje rozsiahly právny rozbor a judikatúru Európskej únie, túto teóriu neaplikuje na danú vec. Žalobca vôbec neuviedol v ktorom období malo dôjsť k porušeniu jeho práv,nakoľko jednoznačný časový údaj žalobca neuviedol v priebehu celého konania. K žalobe žalobca predložil evidenciu týždennej dochádzky za obdobie apríl 2019 až február 2022. Konanie na súde sa začalo dňa 25. 04. 2022, kedy súdu bola doručená žaloba (§ 156 CSP), pričom právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 02. 02. 2023 uviedol, že „žaloba sa týka obdobia posledných 3 rokov“. Odhliadnuc od toho, že predložená listina o týždennej dochádzke nie je zrozumiteľná bez bližšieho vysvetlenia, žalobca nemohol nahradiť skutkové tvrdenia odkazom na túto listinu. Je totiž vylúčené, aby súd nahrádzal skutkové tvrdenia žalobcu tým spôsobom, že z predloženej listiny bude zisťovať kedy a koľko hodín odpracoval, či a v ktorom období došlo k prekročeniu 48 hodinového týždenného pracovného času. Z podaní žalovaného a aj zo samotnej výpovede žalobcu vyplýva, že plán služieb má určený vopred, ale skutočný výkon sa zisťuje až po uplynutí toho ktorého mesiaca. V prípade, že sa počas nariadenej služobnej pohotovosti vyskytne zásah, práca hasiča počas tohto zásahu posudzuje ako výkon štátnej služby nadčas (§ 122 ods. 3 zákona). Potom bez ohľadu na to, či pracovná pohotovosť „určená alebo nariadená“ hasiča na pracovisku je potrebné považovať za súčasť jeho pracovného času v zmysle Smernice 2003/88/ES vrátane judikatúry, citovanej žalobcom, súd pre nedostatok skutkových tvrdení nemohol dospieť k záveru či, kedy a v akom rozsahu bola zo strany zamestnávateľa žalobcu porušovaný článok 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES.“ Z vyššie uvedeného citovaného odôvodnenia rozsudku vyplýva, že ani žalobca v tomto prípade nepreukázal, kedy a v akom rozsahu pracoval nad limit 48 hodinového týždenného pracovného času vyplývajúceho zo Smernice a taktiež žiadnym spôsobom žalobca nepreukázal aká ujma žalobcovi v dôsledku toho mala vzniknúť. Žalovaný opätovne zdôrazňuje, že predmetom žalobcom podanej žaloby nie je porušenie Smernice, ale jednoznačne mzdový nárok, nakoľko žalobca podanou žalobou požaduje doplatiť rozdiel vo vyplácanej mzde počas služobnej pohotovosti. Žalobca teda vydávaním svojho nároku za nemajetkovú ujmu údajne vzniknutú porušením Smernice maskuje svoje mzdové nároky. Z uvedeného dôvodu žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný subjekt, nakoľko mzdových nárokov je možné domáhať sa len od žalobcovho služobného úradu, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a nie žalovaný Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Predmetom tohto konania nie je doplatenie mzdy za služobnú pohotovosť. Žalobca však sám výslovne uvádza, že požaduje doplatenie celej ním odslúženej služobnej pohotovosti, nakoľko tá je odmeňovaná iným

spôsobom. Nejde teda o nárok vychádzajúci z ustanovení predmetnej Smernice, ktorej cieľom je neprekročenie priemerného týždenného pracovného času pracovníka v rozsahu 48 hodín. Žalobca konkrétne porušenie Smernice nepovažuje za podstatné, neupresňuje kedy k nemu presne malo dôjsť a v akom rozsahu, ale požaduje ním nepreukázanú „nemajetkovú ujmu“ mechanicky vypočítanú ako rozdiel v odmene za pohotovosť a riadnu službu, a to za všetky odslúžené hodiny služobnej pohotovosti, nielen nad limit stanovený Smernicou. Žalobca si teda uplatňuje mzdový nárok od pasívne vecne nelegitimovaného subjektu. Žalovaný touto cestou namieta aj spôsob výpočtu priemerného týždenného pracovného času počas žalovaného obdobia zo strany žalobcu. Žalobca na strane 5 žaloby uvádza, že jeho priemerný týždenný pracovný čas počas celého žalovaného obdobia dosiahol 51,48 hodín týždenne. Následne žalobca v žalobe na stranách 29 až 32 špecifikuje priemerný týždenný pracovný čas za každý jeden kalendárny rok (za rok 2020 uvádza 53,53 hodín, za rok 2021 uvádza 49,69 hodín, za rok 2022 uvádza 51,80 hodín a za rok 2023 uvádza 50,92 hodín). V tejto súvislosti žalovaný uvádza, že článok 16 Smernice umožňuje pre účely uplatňovania článku 6 (maximálny týždenný pracovný čas) stanoviť referenčné obdobie v maximálnej dĺžke 4 mesiace. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobca si pri svojich výpočtoch stanovil dlhšie referenčné obdobie (teda za každý kalendárny rok, t. j. referenčné obdobia v trvaní až 12 mesiacov), čo je v rozpore so Smernicou 2003/88/ES. Z uvedeného dôvodu žalovaný považuje žalobcom predložené údaje o priemernom týždennom pracovnom čase za irelevantné. Nakoľko žalobca pri stanovení priemerného týždenného pracovného času nezohľadnil predmetné ustanovenie Smernice, jeho výpočty sú zavádzajúce. Z uvedeného dôvodu si žalovaný dovoľuje súdu navrhnúť, aby na žalobcom predložené údaje týkajúce sa priemerného týždenného pracovného času neprihliadal.

29. Žalobca ďalej opiera svoju žalobu aj o Rozsudok Súdneho dvora vo veci Günter Fuß, pričom tvrdí, že ide o skutkovo a právne identickú vec, aká je predmetom tohto sporu. S týmto tvrdením však žalovaný nesúhlasí, nakoľko v danom prípade išlo o mestského hasiča, ktorého výkon služby sa značne odlišuje od príslušníka Hasičského a záchranného zboru, ktorého zriaďovateľom je štát, pričom príslušníci Hasičského a záchranného zboru požívajú rozsiahle výhody a osobitný systém sociálneho zabezpečenia. Ohľadom formy a spôsobu výpočtu náhrady škody, Súdny dvor v rozhodnutí C- 429/09 G. Fuß uviedol veľmi jasne, cit.: „Smernica 2003/88 neobsahuje nijaké ustanovenie týkajúce sa náhrady škody vzniknutej porušením jej ustanovení. V prípade neexistencie ustanovení práva Únie v danej oblasti je na vnútroštátnom práve dotknutého členského štátu, aby pri rešpektovaní zásad rovnocennosti a efektivity jednak určilo, či škoda vzniknutá pracovníkovi, ako je G. Fuß vo veci samej, v dôsledku porušenia právnej normy Únie, musí byť nahradená udelením dodatočného náhradného voľna alebo finančným odškodnením a jednak definovalo pravidlá týkajúce sa spôsobu výpočtu tejto náhrady.“

30. Určenie prípadnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy je na zvážení súdu, avšak žalovaný podotýka, že výšku nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca požaduje vo výške 5473,14 €, žalovaný považuje za zjavne neprimeranú, a to aj s porovnaním výšky náhrad, ktorá je priznávaná obetiam trestných činov, ktorých ujma je v porovnaní s údajnou ujmou žalobcu neporovnateľne vyššia. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo),pričom pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napr. Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho Európsky súd pre ľudské práva vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napr. Público-Comunicacáo Social, S. A. v. Portugalsko). Napokon Európsky súd pre ľudské práva zdôrazňuje, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Iltalehti a Karhuvaara v. Fínsko). Na podporu svojich tvrdení žalovaný ďalej uvádza v obdobnej veci rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 19C/23/2022-86 zo dňa 10.11.2022, v ktorom samotný súd konštatoval, že: „Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy súd vychádzal zo svojej rozhodovacej činnosti v obdobných prípadoch, keď postupom podľa § 13 a nasl. Občianskeho zákonníka určoval na základe svojej úvahy nemajetkovú ujmu, napríklad v konaniach týkajúcich sa nesprávneho úradného postupu, či nesprávneho úradného rozhodnutia orgánov verejnej moci, či v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pri zásahu do práva žalobcu na rodinný život dopravnou nehodou - teda napr. v konaní 19C/14/2020 týkajúcom sa nemajetkovej ujmy pri dopravnej nehode žalobcu (pri zohľadnení priznaných nárokov

SSU a bolestného), ktoré rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/26/2022-211 priznaná nemajetková ujma vo výške 1.000,- €; v konaní o nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným rozhodnutím, a to vedením nezákonného trestného stíhania voči žalobcovi vo výške 8.000,- € v konaní 10C/27/2012-269 potvrdeným Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/391/2018-364; či v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy z titulu úmrtia syna a brata žalobcov priznaná vo výške 8.000,- € každému z nich právoplatným rozhodnutím tunajšieho súdu sp. zn. 22C/15/2016 zo dňa 26.11.2020). Vo všetkých uvedených prípadoch súd priznával na základe svojej úvahy sumu nemajetkovej ujmy, postupom podľa § 13 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom hodnotil intenzitu zásahu do života dotknutých žalobcov, ako aj okolnosti, za ktorých došlo k danému zásahu. S prihliadnutím na závažnosť situácií v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pri úmrtí rodinného príslušníka, či pri poškodení zdravia, alebo zásahu do života žalobcov v prípade niekoľkoročného vedenia trestného konania na základe nesprávneho úradného postupu, či na základe nesprávneho rozhodnutia, ktorých náhrady boli priznané vo vyššie uvedených výškach, súd dospel k záveru, že v danom prípade je potrebné náhradu určiť primerane aj s ohľadom na vyššie uvedené súdne konania.“ Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 19/2020, určenie výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy pritom nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá nepodlieha žiadnemu hodnoteniu, naopak jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí aj v kontexte s ďalšími právnymi predpismi upravujúcimi obdobnú problematiku. Hoci výšku nemajetkovej ujmy súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú.

31. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch môže súd podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznať len ako sekundárnu kompenzáciu vtedy, ak by iná náprava nebola (vôbec) možná v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. ak by sa takáto satisfakcia nezdala postačujúca, avšak vždy len vtedy, ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu existencie závažnej ujmy, ktorú treba riadne a konkrétne preukázať. Žalovaný má za to, že tabuľky v žalobe nemožno považovať za dôkaz, ktorý by preukazoval výšku ujmy, ktorú žalobca požaduje. Je potrebné podotknúť, že dôkazné bremeno v sporovom konaní zaťažuje žalobcu a s ohľadom na zásadu kontradiktórnosti je úlohou žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu, pokiaľ je v konaní zastúpený, označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie v súlade s princípom hospodárnosti hneď na začiatku konania. Žalovaný má za to, že žalobca ani do tohto momentu konania nepreukázal a ani riadne neodôvodnil výšku ujmy, ktorá mala byť spôsobená žalobcovi. V konaní v podobe nemajetkovej ujmy nesie žalobca bremeno tvrdenia v tom, a to tak, že žalovaný by spôsobil žalobcovi škodu, resp. zasiahol do jeho osobnosti a že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na jeho právach, pričom žalobca musí nielen uviesť (tvrdiť), ale aj preukázať aká ujma mu vznikla. Z tohto bremena tvrdenia pre žalobcu vyplýva dôkazné bremeno preukázať skutočnosti svedčiace o existencii škody a zásahu. Keď sa žalobca domáha v zmysle žaloby náhrady nemajetkovej ujmy, žalobca musí na konkrétnych skutkových okolnostiach preukázať, že zásah nielen mohol, ale aj skutočne vyvolal následnú reakciu v jeho súkromnom živote, rodinnom prostredí, profesionálnej sfére, či v inom prostredí (rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/94/2020-515 zo dňa 30.06.2021). Žalovaný ďalej na podporu svojho právneho názoru ohľadne priznania nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy poukazuje na rozhodnutia súdnych autorít Slovenskej republiky, a to najmä na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 288/2017 z 5. decembra 2017, z ktorého vyplýva, že „Pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady“.

32. Žalovaný tiež vzniesol námietku premlčania a uviedol, že žalované obdobie je august 2020 - jún 2023. K podaniu žaloby však došlo až v septembri 2023, t.j. viac ako 3 roky od momentu, kedy malo dôjsť k údajnému zásahu do žalobcových práv, čo znamená, že žalobca si svoj nárok uplatnil po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty. Ak sa v tomto prípade nejedná o pracovnoprávny spor a žalobca si žalobou nemaskuje svoje mzdové nároky, nie je potom pre určenie začiatku plynutia premlčacej doby právne relevantný dátum splatnosti služobného platu, ako uvádza žalobca.

33. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca namieta nesprávnu transpozíciu a aplikáciu Smernice, žalovaný má za to, že túto má vykonať ústredný orgán štátnej správy. Keďže skutočnosťou, ktorá

zakladá uplatnené právo, je podľa žalobcu nesprávna transpozícia Smernice, ktorá patrí do pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, je miestne príslušným súdom okresný súd, v ktorého obvode má ústredný orgán štátnej správy zodpovedný za transpozíciu namietanej smernice svoje sídlo. Keďže Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako orgán konajúci v mene žalovaného má svoje sídlo v Bratislave, príslušným je Mestský súd Bratislava IV. Žalovaný preto navrhuje, aby bola vec podľa § 43 ods. 1 CSP postúpená na Mestský súd Bratislava IV. V opačnom prípade navrhol, aby súd konanie zastavil alebo podanú žalobu zamietol.

34. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril písomným podaním na č.l. 115 a nasl. spisu, pričom uviedol, že tvrdenia a argumentáciu žalovaného uvedené vo vyjadrení k žalobe považuje za nesprávne, nedôvodné a v podstatnej miere za zavádzajúce. Je zarážajúce, že žalovaný na svojej argumentácii a tvrdeniach naďalej zotrváva aj napriek tomu, že z doterajších právoplatných súdnych rozhodnutí vydaných v obdobných sporoch musí vedieť, že jeho argumentácia je nesprávna a právne neudržateľná. K pôsobnosti Smernice na hasičov (teda nepochybne aj na hasičov - príslušníkov HaZZ) poskytol záväzný výklad Súdny dvor vo svojej judikatúre, a to napr. v rozsudku v spojených veciach C-397/01 až C-403/01 zo dňa 05.10.2004 vo veci Pfeiffer, rovnako aj v uznesení vo veci C-52/04 zo dňa 14.07.2005 vo veci Personalrat der Feuerwehr Hamburg. Podľa uznesenia C-52/04 zo dňa 14.07.2005 vo veci Personalrat der Feuerwehr Hamburg: „61. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy je opodstatnené odpovedať na položenú otázku tak, že článok 2 smernice 89/391 a článok 1 ods. 3 smernice 93/104 sa majú vykladať v tom zmysle, že činnosti vykonávané zásahovými silami takej verejnej hasičskej služby, akou je verejná služba, o ktorú ide v konaní vo veci samej, obvykle patria do pôsobnosti uvedených smerníc, takže článku 6 bodu 2 smernice 93/104 v zásade odporuje prekročenie maximálnej hranice 48 hodín určenej ako maximálny týždenný pracovný čas vrátane pohotovosti na určenom mieste," Súdny dvor aj v citovanom rozhodnutí vo veci Personalrat der Feuerhwehr Hamburg dospel k jednoznačnému záveru, že jediným cieľom výnimky, ktorá je uvedená v článku 2 ods. 2 prvom odseku Smernice 89/391/EHS, na ktorú žalovaný poukazuje, bolo zabezpečenie riadnej činnosti služieb nevyhnutných na účely ochrany bezpečnosti, zdravia, ako aj verejného poriadku v prípade závažných a svojim rozsahom mimoriadnych okolností (napríklad v prípade prírodnej alebo technologickej katastrofy), pre ktoré je charakteristická najmä tá skutočnosť, že môžu pracovníkov vystaviť rizikám, ktoré nie sú zanedbateľné, pokiaľ ide o ich bezpečnosť a/alebo zdravie a ktoré, vzhľadom na ich povahu a nepredvídateľnosť, nie je možné zohľadniť pri rozvrhu pracovného (služobného) času zásahových a bezpečnostných zložiek. V tomto prípade je potrebné zdôrazniť, že činnosti, ktoré vykonávajú príslušníci sa nijako neodlišujú, pokiaľ ide o rámec výkonu činností a ich povahu, od tých činností, ktoré viedli k vydaniu predmetného rozhodnutia Súdneho dvora vo veci Personalrat der Feuerhwehr Hamburg, a teda tento záväzný výklad Súdneho dvora týkajúci sa Smernice 89/391/EHS je nepochybne možné uplatniť aj v tejto právnej veci. Aj vzhľadom na túto skutočnosť má jednoznačne za to, že tak ustanovenia Smernice, ako aj Smernice 89/391/EHS, sa vzťahujú aj na hasičov - príslušníkov HaZZ v Slovenskej republike v celom rozsahu. Napokon Súdny dvor aj v ťažiskovom rozsudku C-429/09 zo dňa 25.11.2010 vo veci Günter Fuß úplne jednoznačne uviedol a záväzne judikoval, že z rozsahu úpravy Smernice 2003/88/ES nie sú vyňatí ani hasiči, keď v rozsudku v predmetnej veci výslovne konštatuje, že: „33. Na úvod treba pripomenúť, že článok 6 písm. b) smernice 2003/88 predstavuje pravidlo sociálneho práva Únie s osobitným významom, z ktorého má mať prospech každý pracovník, keďže je minimálnou požiadavkou určenou na zaistenie bezpečnosti a ochrany jeho zdravia, ktoré ukladá členským štátom povinnosť stanoviť 48-hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas, v súvislosti s ktorou je výslovne stanovené, že zahŕňa nadčasy, a od ktorej sa v prípade neprebratia článku 22 ods. 1 tejto smernice do vnútroštátneho práva nemožno v žiadnom prípade odchýliť, pokiaľ ide o také činnosti, ako je činnosť hasičov, o ktorú ide vo veci samej, hoci by k tomu došlo len prostredníctvom súhlasu dotknutého pracovníka (pozri v tomto zmysle rozsudky z 5. októbra 2004, Pfeiffer a i., C-397/01 až C-403/01, Zb. s. I-8835, body 98 a 100, ako aj Fuß, už citovaný, body 33 až 35 a 38)." Už len s prihliadnutím na citované rozhodnutia Súdneho dvora je jednoznačne zrejmé, že argumentácia žalovaného o tom, že sa Smernica nevzťahuje na príslušníkov HaZZ, je zjavne nesprávna a nedôvodná. Záver, že Smernica sa vzťahuje na príslušníkov HaZZ, napokon jednoznačne potvrdzuje aj tá elementárna skutočnosť, že v bode 5 prílohy č. 4 ZoHaZZ je uvedené, že žalovaný (Slovenská republika) do zákona transponoval predmetnú Smernicu, a teda sám ju vzťahuje na hasičov - príslušníkov HaZZ. Okrem uvedeného je pre úplnosť potrebné uviesť aj tú skutočnosť, že výklad ustanovení Smernice ohľadne negatívnej a pozitívnej výnimky, tak ako ho prezentuje žalovaný, je zjavne nesprávny a neobstojí. Článok 1 ods. 3 Smernice definuje rozsah svojej pôsobnosti na všetky odvetvia činností, verejné aj súkromné, pričom výslovne odkazuje na článok 2 Smernice 89/391/EHS. Smernica 89/391/EHS sa podľa jej článku 2 ods.

1 uplatňuje na „všetky odvetvia činnosti a to verejné aj súkromné“, ku ktorým činnostiam okrem iného patria všeobecne uvedené činnosti služieb (napr. priemysel, obchod, administratíva, služby atď.). Ako vyplýva z článku 2 ods. 2 prvý pododsek Smernice 89/391/EHS, táto sa neuplatňuje len tam, kde sú s ňou nevyhnutne v rozpore charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti verejných služieb (akými sú napríklad služby v oblasti civilnej ochrany). Táto výnimka bola prijatá len za účelom zabezpečiť riadne fungovanie služieb nevyhnutných na ochranu verejnej bezpečnosti, zdravia a poriadku, ak nastane osobitne vážna situácia, pre ktorú je typické, že nie je možné rozvrhnúť čas pre zásahové a záchranné tímy. Služobný čas hasičov v HaZZ je však rozvrhovaný v zásade od vzniku HaZZ rovnako a v základnom rozložení (striedanie 3 zmien v 24 hodinových intervaloch) nezmenene. Na jeho služobnú činnosť, ktorú ako hasič vykonáva, sa tak výnimka stanovená v článku 2 ods. 2 prvý pododsek Smernice 89/391/EHS jednoznačne nevzťahuje.

35. Pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného (štátu) podrobne zdôvodnil už v podanej žalobe, pričom jeho argumentácia o pasívnej vecnej legitimácii štátu je založená na konštantnej judikatúre Súdneho dvora. Na tejto argumentácii naďalej v celom rozsahu zotrváva a v podrobnostiach na ňu poukazuje. Žalovaný síce vo vyjadrení k žalobe zásadne namieta nedostatok svojej pasívnej vecnej legitimácie v konaní, avšak svoje tvrdenia v tomto smere nepodporuje žiadnou podrobnejšou právnou argumentáciou a zároveň zjavne „prehliada“, že otázka pasívnej vecnej legitimácie členského štátu v prípade škody spôsobenej jednotlivcovi porušením úniového práva je založená na konštantnej judikatúre Súdneho dvora. Zdôraznil, že podanou žalobou sa domáha náhrady škody vzniknutej porušením úniového práva, a to konkrétne práva na maximálny pracovný čas. K tomuto porušeniu úniového práva došlo v dôsledku nesprávneho prebratia Smernice, pretože ani po deklarovanom prebratí tejto Smernice do vnútroštátneho právneho poriadku (do ZoHaZZ) nie je v podmienkach Slovenskej republiky ako hasičovi (príslušníkovi HaZZ) reálne garantovaný maximálne 48 hodinový týždenný pracovný čas. V zmysle článku 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie je smernica záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód sa ponecháva vnútroštátnym orgánom. Prijatie všetkých opatrení vnútroštátneho práva potrebných na vykonanie právne záväzných aktov Európskej únie (teda aj smerníc) je v zmysle článku 291 Zmluvy o fungovaní Európskej únie uložené priamo samotným členským štátom. Práve preto členské štáty zodpovedajú za škodu vzniknutú porušením únioveho práva v prípade nesprávne transponovanej smernice, resp. v prípade uplatňovania právneho predpisu, do ktorého bola smernica prebratá takým spôsobom, že sa nedosahuje cieľ smernice (v tomto prípade započítavanie služobnej pohotovosti do pracovného času a neprekračovanie maximálne 48 - hodinového týždenného pracovného času) a to za splnenia predpokladu, že sú splnené 3 podmienky na vznik zodpovednosti štátu za takúto škodu v zmysle judikatúry Súdneho dvora. Ako pritom vyplýva aj zo znenia článku 29 Smernice: „Táto smernica je adresovaná členským štátom.“ Žalovaný ako členský štát Európskej únie a adresát Smernice po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie je zodpovedný za prijatie všetkých opatrení legislatívnej a aj faktickej povahy s cieľom dosiahnutia účelu Smernice. V prípade, že si štát túto povinnosť neplní, je zodpovedný aj za nesprávnu aplikáciu Smernice, pokiaľ k nesprávnej aplikácii Smernice došlo v dôsledku jej nesprávneho prebratia resp. neprebratia do právneho poriadku Slovenskej republiky. Nakoľko Smernica je určená štátu, teda žalovanému, ktorý zodpovedá za jej správne prebratie, v spore o náhradu škody spôsobenej nesprávnym prebratím (resp. neprebratím) tejto Smernice je potom nepochybne pasívne vecne legitimovaný štát - žalovaný. V rozsudku C-46/93 a C-48/93 zo dňa 05.03.1996 vo veci Brasserie du pecheur SA, Súdny dvor v bodoch 31 - 34 judikoval: „31. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy Súdny dvor v už citovanom rozsudku Francovich a i., bode 35, uviedol, že zásada zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jednotlivcom porušením práva Spoločenstva, ktoré mu možno pripísať, je obsiahnutá v systéme Zmluvy. 32. Z toho vyplýva, že táto zásada platí pre každý prípad porušenia práva Spoločenstva členským štátom, a to bez ohľadu na to, ktorý orgán členského štátu si konaním alebo opomenutím nesplnil povinnosť. 33. Navyše vzhľadom na základnú požiadavku právneho poriadku Spoločenstva, ktorou je jednotné uplatňovanie práva Spoločenstva (pozri najmä rozsudok z 21. februára 1991, Zuckerfabrik, C-143/88 a C-92/89, Zb. s. I-415, bod 26), povinnosť nahradiť škodu spôsobenú jednotlivcom porušením práva Spoločenstva nemôže závisieť od vnútroštátnych pravidiel rozdelenia právomocí medzi ústavnými orgánmi. 34. Ako uviedol generálny advokát v bode 38 svojich návrhov, v medzinárodnom práve sa štát, ktorého zodpovednosť vzniká na základe porušenia medzinárodného záväzku, posudzuje ako celok bez ohľadu na to, či porušenie, z ktorého vznikla škoda, možno pripísať zákonodarnej, súdnej alebo výkonnej moci. O to viac to platí v právnom poriadku Spoločenstva, kde všetky štátne orgány vrátane zákonodarnej moci musia pri plnení svojich úloh dodržiavať normy práva Spoločenstva, ktoré priamo upravujú situáciu jednotlivcov.“

36. K transpozícii relevantných článkov Smernice sa žalovaný snaží prezentovať právny názor, že Smernica bola do ZoHaZZ transponovaná správne a práva, ktoré ňou majú byť pracovníkom garantované (vrátane práva hasičov na maximálny týždenný pracovný čas), podľa žalovaného v skutočnosti porušované nie sú. Žalovaným uvádzané tvrdenia, prečo podľa neho nedochádza k prekračovaniu 48 hodinového týždenného pracovného času hasičov, rovnako ako „výpočet“ týždenného pracovného času, ktorým toto tvrdenie zdôvodňuje, považuje žalobca za očividne zavádzajúce. Argumentácia žalovaného totiž nesedí nielen z právneho hľadiska, ale ani pokiaľ ide o faktický stav veci.

37. Pokiaľ žalovaný poukazuje na kolektívne zmluvy na roky 2019 - 2022, tieto sú rovnako pre posúdenie podstaty sporu úplne irelevantné a nijako nevyvracajú jeho rozhodujúce skutkové a z nich vyplývajúce právne tvrdenia. Počas žalovaného obdobia slúžil v 24 - hodinových zmenách, z ktorých 17 hodín pripadalo na služobný čas a 7 hodín na služobnú pohotovosť (do konca roka 2021), resp. 16 hodín služobný čas a 8 hodín služobnej pohotovosti (od 01.01.2022). Kolektívne zmluvy, ktoré by mali zabezpečovať väčšiu ochranu práv zamestnancov, v tomto prípade viedli k tomu, že postavenie hasičov sa ešte zhoršilo, keďže od 01.01.2022 im nie je do pracovného času započítavaných o ďalšiu 1 hodinu naviac, keďže určená služobná pohotovosť bola predĺžená zo 7 na 8 hodín denne, pričom žiadna z týchto odpracovaných hodín pohotovosti nie je žalovaným (ani ich služobným úradom) považovaná za pracovný (a teda ani odpracovaný) čas. Ak žalovaný poukazuje na kolektívne zmluvy, tu je už len potrebné uviesť, že akákoľvek kolektívna zmluva bez ohľadu na jej formu, obsah a znenie nemôže byť vo svojich dôsledkoch v rozpore so smernicou a teda nemôže ani zmeniť úpravu vyplývajúcu z článku 6 písm. b) Smernice stanovujúcu maximálny 48 hodinový týždenný pracovný čas, rovnako ani nemôže zmeniť definíciu toho, čo sa považuje za pracovný čas podľa článku 2 ods. 1 Smernice a teda, že za súčasť pracovného času je nevyhnutné považovať aj čas služobnej pohotovosti. Vnútroštátne právo (ZoHaZZ) a kolektívne zmluvy síce formálne stanovujú týždenný služobný čas hasičov, avšak tieto obmedzenia dĺžky pracovného času sú teda len čisto formálne, iluzórne a v reálnej praxi sú sústavne porušované (prekračované). K prekračovaniu stanovenej resp. maximálnej dĺžky pracovného času pritom dochádza v prvom rade v dôsledku skutočnosti, že služobná pohotovosť hasičov je umelo odčlenená od výkonu služby a nie je považovaná za pracovný (služobný) čas. Dôvody, pre ktoré je presvedčený o tom, že článok 6 a článok 2 Smernice neboli v skutočnosti správne (resp. z materiálnej stránky vôbec) transponované do ustanovení ZoHaZZ, už podrobne zdôvodnil v žalobe. Primárny dôvod, prečo dochádza k porušovaniu Smernice je ten, že vnútroštátna právna úprava v ZoHaZZ v rozpore s článkom 2 ods. 1 Smernice nepovažuje služobnú pohotovosť za pracovný čas, pričom len preto sa potom javí, že nedochádza následne aj k porušovaniu článku 6 písm. b) Smernice. Prioritne teda ide o tú skutočnosť, že služobná pohotovosť hasičov nie je považovaná za pracovný čas a žalovaný sa v týchto sporoch rôznymi, právne absolútne irelevantnými tvrdeniami snaží hľadať „dôvody“, prečo služobná pohotovosť údajne nemá byť považovaná za pracovný čas. Z judikatúry Súdneho dvora - napr. z rozsudku C-303/98 zo dňa 03.10.2000 vo veci SIMAP (body 46-52), rozsudku C-14/04 zo dňa 01.12.2005 vo veci Dellas (body 46-51) a rozsudku C-151/02 zo dňa 09.09.2023 vo veci Jaeger (body 44-71), jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že takú služobnú (pracovná) pohotovosť, akú každý hasič - príslušník HaZZ vykonáva počas každej jednej 24 hodinovej zmeny (tzv. určená služobná pohotovosť) je nevyhnutné považovať za pracovný čas. Už len vzhľadom na jednoznačnú judikatúru Súdneho dvora nemôžu byť akékoľvek pochybnosti či diskusia o tom, že služobná pohotovosť vykonávaná hasičmi musí byť považovaná za súčasť ich služobného (pracovného) času. Z tvrdení žalovaného vyznieva, že sa snaží súd presvedčiť, že sa na hasičov vzťahuje výnimka z povinnosti dodržať maximálne 48 - hodinový týždenný služobný (pracovný) čas tak, ako to ustanovuje Smernica, respektíve, že táto hranica nie je u hasičov v skutočnosti ani prekračovaná. Takáto právna argumentácia je však zjavne nesprávna je v úplnom rozpore so skutočnosťou, čo musí byť napokon aj samotnému žalovanému nepochybne známe z celého radu rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ktoré v skutkovo a právne takmer totožných sporoch posudzovali súlad ustanovení ZoHaZZ s článkom 6 ako aj článkom 2 Smernice, pričom jednoznačne a bez výnimky konštatovali nesúlad našej vnútroštátnej právnej úprav ZoHaZZ s predmetným článkom Smernice. S poukazom na uvedené skutočnosti preto naďalej zotrváva na svojom právnom názore, že článok 6 Smernice nebol správne transponovaný do ZoHaZZ a Smernica je vo vzťahu k hasičom - príslušníkom Hasičského a záchranného zboru, dlhoročne a sústavne porušovaná. Smernica síce priamo neupravuje otázku započítavania pracovnej pohotovosti do maximálneho (týždenného) pracovného času, avšak aj táto otázka už bola jednoznačne vyriešená judikatúrou Súdneho dvora a to tak, že do celkového pracovného času hasiča je nutné započítavať aj

odpracované hodiny služobnej pohotovosti, ktoré sú vykonávané v mieste určenom zamestnávateľom - teda nepochybne aj tzv. určenú služobnú pohotovosť, ktorú každý hasič vykonáva v rámci každej jednej pracovnej zmeny. Priamo hasičov sa v tomto smere týka rozsudok Súdneho dvora C-429/09 zo dňa 25.11.2010 vo veci Günter Fuß, z ktorého taktiež vyplýva, že pracovná pohotovosť vykonávaná hasičmi sa musí považovať za pracovný čas a to tak v zmysle Smernice 93/104/ES, ako aj v zmysle Smernice. Považuje preto za absolútne nepochybné, že služobná pohotovosť hasičov sa musí považovať za pracovný čas a teda aj započítavať do maximálneho pracovného času podľa článku 6 písm. b) Smernice. Zároveň považuje za nepochybnú a už doposiaľ predloženými listinnými dôkazmi (Dôkaz 2 - prehľadná tabuľka, Dôkaz 3 - výplatné pásky a Dôkaz 4 - výpisy z dochádzkového systému SAP) za preukázanú tú podstatnú skutočnosť, že počas celého žalovaného obdobia pravidelne pracoval viac, než 48 hodín týždenne vrátane služobnej pohotovosti a nadčasov. V kontexte pretrvávajúcich námietok žalovaného o tom, že „neaktívnu časť" pracovnej pohotovosti nemožno podľa neho považovať za súčasť pracovného času, ešte naviac poukazuje aj na recentnú judikatúru Súdneho dvora, ktorý v rozsudku zo dňa 09.09.2021 vo veci C-107/19 XR proti Dopravní podnik hl. m. Prahy (opätovne vec týkajúca sa hasičov), v ktorej bolo konštatované, že „v rámci tohto času pracovnej pohotovosti sa pracovník, ktorý je povinný zdržiavať sa na svojom pracovisku a byť okamžite k dispozícii svojmu zamestnávateľovi, musí zdržiavať mimo svojho rodinného a sociálneho prostredia a má len malý priestor organizovať si čas, v rámci ktorého sa výkon práce od neho nepožaduje. Celú túto dobu treba preto kvalifikovať ako „pracovný čas" v zmysle Smernice 2003/88 bez ohľadu na pracovnú činnosť skutočne vykonávanú pracovníkom počas uvedenej doby".

38. Ďalej žalobca uviedol, že žalovaný napokon poukazuje aj na to, že „v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora C-46/93 Brasserie du Pécheur (bod 84) mal vnútroštátny súd preveriť, či poškodená osoba prejavila primeranú snahu s cieľom odvrátiť škodu alebo obmedziť jej rozsah a či včas využila všetky dostupné prostriedky na právnu ochranu. Žalovaný by chcel zdôrazniť, že žalobca žiadny spôsobom neoznámil svojmu zamestnávateľovi, že odmieta vykonávať služobnú pohotovosť, resp. do dňa podania žaloby zamestnávateľ žalobcu nemal vedomosť o tom, že výkon služobnej pohotovosti (za ktorú každý mesiac žalobca dostáva odmenu), považuje resp. pociťuje ako výraznú ujmu. Z vyššie uvedeného dôvodu nebolo možné, aby zamestnávateľ včas zamedzil prípadný vznik takejto ujmy alebo aspoň obmedzil jej rozsah." Pokiaľ žalovaný poukazuje na právny názor Súdneho dvora C-46/93 zo dňa 05.03.1996 vo veci Brasserie du pecheur SA, tu je potrebné zdôrazniť, že tento svoj pôvodný právny názor Súdny dvor zásadne korigoval a vysvetlil vo svojej neskoršej a stále aktuálnej judikatúre a to konkrétne v rozsudku vo veci Günter Fuß. Ako už aj vyššie žalobca uviedol, citované rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Günter Fuß sa týkalo hasiča a náhrady škody, ktorá mu vznikla porušením článku 6 písm. b) Smernice. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že nie je primerané požadovať od takého zamestnanca, akým je hasič, aby sa u svojho zamestnávateľa dovolával dodržiavania únijného práva, ktoré mu vnútroštátny zákon odoprel, keďže by to bolo v rozpore so zásadou efektivity. Zároveň citované rozhodnutie jednoznačne potvrdzuje, že článok 6 písm. b) Smernice ani zďaleka nevyžaduje, aby dotknutí pracovníci požiadali svojho zamestnávateľa o dodržiavanie minimálnych požiadaviek upravených týmto ustanovením. Je teda nepochybné, že nie je možné od neho spravodlivo požadovať, aby na účely uplatnenia nároku na náhradu škody najprv voči svojmu zamestnávateľovi domáhal dodržiavania únijného práva a aby takýmto spôsobom „odvracal vznik ujmy či obmedzoval jej rozsah" tak, ako to žalovaný naznačuje. Odhliadnuc od uvedeného považuje za minimálne nemiestne, že žalovaný, ktorý zo všetkých, doposiaľ právoplatne súdmi rozhodnutých vecí v obdobných konaniach dlhoročne vie a musí vedieť, že právna úprava ZoHaZZ je v rozpore so Smernicou a že tým sústavne porušuje únijné právo, sa snaží preniesť zodpovednosť a dôsledky za svoje vlastné (ne)konanie na jednotlivých žalobcov - hasičov, ak sa títo legitímne domáhajú náhrady takto vzniknutej škody. Je to pritom práve žalovaný, ktorý by sa za takejto situácie mal snažiť odškodniť žalobcov a najmä do budúcna zamedziť ďalšiemu porušovaniu ich práv. Postoj žalovaného a jeho argumentácia aj v tomto konaní však budí dojem, že žalovaný sa len snaží prenášať zodpovednosť za tento stav na samotných, ním poškodených žalobcov, pričom protiprávny stav naďalej vedome udržiava.

39. Žalovaný taktiež poukazuje na bod 98 rozsudku Súdneho dvora C-742/19, podľa ktorého „článok 2 smernice 2003/88 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa doba strážnej služby, počas ktorej je vojak povinný zdržiavať sa v kasárňach, kde je pridelený, pričom nevykonáva skutočnú prácu, odmeňovala iným spôsobom ako doba strážnej služby, počas ktorej tento vojak skutočne pracuje". Tu však žalobca opätovne zdôrazňuje, že podstatou žaloby nie je to, že je za výkon služobnej pohotovosti odmeňovaný neprimerane nízkou „odmenou" (peňažnou náhradou za služobnú pohotovosť). Podanou

žalobou sa domáha náhrady škody za porušovanie jeho osobnostných práv vymedzených v žalobe, vzniknutej porušením článku 2 ods. 1 a článku 6 písm. b) Smernice, teda prekračovaním maximálneho týždenného pracovného času v dôsledku nezapočítavania odpracovaných hodín služobnej pohotovosti do pracovného času. Ide o skutkovo a právne odlišné nezameniteľné nároky. Samotný spôsob výpočtu resp. určenia výšky žalovanej nemajetkovej ujmy v peniazoch analogickým použitím § 122 ods. 1 písm. a) ZoHaZZ žalobca používa z dôvodu neexistencie akéhokoľvek vnútroštátneho predpisu, ktorý by upravoval nárok na náhradu škody vzniknutej jednotlivcovi porušením únioného práva.

40. Žalovaný namieta aj spôsob výpočtu priemerného týždenného pracovného času tak, ako je vypočítaný v žalobe. Tu v prvom rade uvádza, že priemerný týždenný pracovný čas je v žalobe vypočítaný úplne identickým spôsobom, ako bol tento vypočítavaný vo všetkých doterajších súdnych sporov jeho kolegov - žalobcov hasičov. V žiadnom z doposiaľ rozhodnutých vecí v týchto nebol tento spôsob výpočtu priemerného týždenného pracovného žiadnym súdom nikdy spochybnený a to napriek tomu, že vo všetkých týchto sporoch a špecificky v odvolaniach proti rozsudkom prvoinštančných súdov sa žalovaný dovolával použitia v prvom rade 6 mesačného referenčného obdobia, ale zároveň poukazoval aj na možnosť uplatnenia 12 mesačného obdobia, ktoré už paradoxne v súčasnosti namieta a tentoraz sa už pre zmenu dovoláva 4 mesačného referenčného obdobia. K „referenčnému obdobiu“, ktorého sa žalovaný dovoláva žalobca v prvom zdôrazňuje, že nie je ani zrejmé, kým a čím bolo konkrétne „referenčné obdobie“ stanovené a akej konkrétnej dĺžke resp. časovom vymedzení, keďže toto ani z námietok žalovaného nevyplýva. Smernica totiž v článku 16 hovorí, že „členské štáty môžu stanoviť“ referenčné obdobia v rôznych dĺžkach, avšak ani sám žalovaný (členský štát) neuvádza, čím konkrétne a v akej dĺžke resp. v akom časovom období malo byť konkrétne referenčné obdobie v prípade služobného času hasičov stanovené. Zároveň z procesného hľadiska ohľadne tejto námietky žalovaného zdôrazňuje, že žalovaný okrem všeobecného poukazu na „referenčné obdobie v maximálnej dĺžke 4 mesiace“ ani len netvrdí, že by v niektorom z takýchto „referenčných období“ podľa neho nedochádzalo k prekračovaniu maximálneho týždenného pracovného času, keďže zrejme práve k tomu mala táto jeho námietka smerovať. Práve pre absenciu akejkoľvek reálnej konkretizácie tejto námietky je zrejmé, že bola vznesená len čisto formálne a z procesného hľadiska zdôrazňuje, že ak takto žalovaný chcel poprieť jeho skutkové tvrdenia o rozsahu priemerného týždenného pracovného času, tak takéto popretie je jednoznačne neúčinné (§ 151 ods. 2 CSP). Na margo námietok žalovaného týkajúcich sa referenčného obdobia a nerovnomerného rozvrhnutia služobného času u hasičov v referenčnom období je potrebné taktiež uviesť, že podľa judikatúry Súdneho dvora sú členské štáty povinné garantovať dodržiavanie maximálne 48 hodinového týždenného pracovného času aj vo vzťahu k referenčným obdobiam, keďže žiadne ustanovenie Smernice nespája so zavedením referenčných období možnosť štátu nerešpektovať záväzok podľa článku 6 písm. b) Smernice. Z tohto pohľadu považuje tieto námietky žalovaného za irelevantné. Okrem toho v tomto smere taktiež poukazuje na rozsudok Súdneho dvora C-254/18 zo dňa 11.04.2019 vo veci Syndicat des cadres de la sécurité intérieure. V nadväznosti na citovaný rozsudok Súdneho dvora zdôrazňuje, že naša vnútroštátna právna úprava v ZoHaZZ neobsahuje žiadne mechanizmy, ktoré by zabezpečili, že nebude prekračovaný 48 hodinový týždenný pracovný čas v každom období dvoch po sebe nasledujúcich 6 mesačných referenčných období, nakoľko tak, ako je zrejmé už z údajov uvedených v jeho žalobe ako aj vyššie uvedených prepočtov, maximálny týždenný pracovný čas hasičov je už sústavne prekračovaný a práva vyplývajúce z článku 6 písm. b) Smernice sú tak pravidelne porušované. Tu taktiež zdôrazňuje, že už len samotný spôsob, akým je rozvrhnutý služobný čas zásahových hasičov (ako uviedol v žalobe) už na prvý pohľad a priori vylučuje dodržanie a neprekročenie 48-hodinového týždenného pracovného času.

41. Žalovaný tvrdí, že žalovanú výšku nároku považuje za „zjavne neprimeranú, a to aj s porovnaním výšky náhrad, ktorá je priznávaná obetiam trestných činov, ktorých ujma je v porovnaní s údajnou ujmou žalobcu podľa nášho názoru podstatne vyššia“, pričom poukazuje na viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESĽP“), v ktorých sa tento zaoberal výškou náhrad nemajetkovej ujmy v peniazoch. K tomuto je potrebné zdôrazniť, že žalovaný sa tu snaží porovnávať neporovnateľné pričom sám veľmi dobre vie, že aj táto jeho argumentácia bola súdmi odmietnutá. Žalovaný totiž poukazuje na rozhodnutia ESĽP, ktoré sa zaoberali zásahmi do osobnosti neoprávnenou kritikou resp. usmrtením člena rodiny, čiže je zjavné, že ide o neporovnateľné skutkové okolnosti v porovnaní s týmto sporom. K tejto námietke žalovaného sa už opakovane vyjadroval a odmietol ju ako nedôvodnú aj Krajský súd v Banskej Bystrici, keď uviedol: „Vzhľadom na špecifickosť zásahu do osobnosti žalobcu v dôsledku porušenia práva Únie a trvanie zásahu nie je dobre možné porovnanie s inými obdobnými prípadmi zásahov ako to namietal žalovaný v podanom odvolaní (v prípade zásahov do osobnosti

neoprávnenou kritikou, resp. usmrtením člena rodiny ide o rozdielne skutkové okolnosti). Prisúdená náhrada nemajetkovej ujmy neprevyšuje ani náhrady priznávané v týchto prípadoch, resp. obetiam trestných činov. Neobstojí ani argumentácia žalovaného, že nemôže byť stranou sporu o ochranu osobnosti, pretože ustanovenia o ochrane osobnosti boli aplikované len na základe analógie ako podklad pre určenie výšky nemajetkovej ujmy žalobcu, kým predpoklady zodpovednosti žalovaného za spôsobenú škodu (nemajetkovú ujmu) boli aplikované na základe judikatúry SD EÚ.“ V súvislosti s tvrdením žalovaného a spochybňovaním ujmy, ktorá žalobcovi v dôsledku porušovania Smernice jej nesprávnou transpozíciou vznikla, opätovne poukazuje na rozsudok Súdneho dvora C-243/09 zo dňa 14.10.2010 vo veci Günter Fuß, podľa ktorého už len samotná strata času odpočinku je sama o sebe bez ďalšieho dôvodom na priznanie nároku na náhradu škody porušením článku 6 písm. b) Smernice. Aj samotná škoda (ujma) v podobe straty času odpočinku, o ktorý dotknutý jednotlivec (hasič) prichádza prekračovaním maximálneho týždenného pracovného času, je dostatočná na priznanie nároku na náhradu škody vzniknutej porušením Smernice a to bez toho, aby k tomuto následku musel pristúpiť aj akýkoľvek ďalší prípadný následok na osobnostných právach žalobcu z hľadiska vnútroštátneho práva (v tomto prípade následky demonštratívne uvedené v § 13 ods. 2 OZ). Vzhľadom na námietky žalovaného k výške žalovaného nároku na náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy opätovne uvádza, že podanou žalobou sa domáha náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy vyčíslenej podľa celkového počtu (súčtu) hodín určenej služobnej pohotovosti, ktoré reálne odslúžil a ktoré mu neboli započítané do služobného (pracovného) času. Žalobou teda neuplatňuje nárok na náhradu škody vyčíslený za presný počet hodín odpracovaných nad 48 hodín týždenne, ako sa žalovaný snaží v týchto sporoch pravidelne zavádzajúco tvrdiť. Nesporným faktom, ktorý nijako nespochybňuje ani samotný žalovaný, je tá skutočnosť, že žiadna z hodín služobnej pohotovosti, ktorú počas žalovaného obdobia odslúžil, sa mu nezapočítala do celkového počtu odpracovaných hodín. Žalobca len za samotné žalované obdobie odpracoval spolu 1869,77 hodín určenej služobnej pohotovosti, ktoré síce strávil v práci, avšak ktoré žalovaný v rozpore so Smernicou za odpracovaný pracovný čas nepovažuje. K porušovaniu Smernice teda dochádzalo a naďalej dochádza nielen tým, že pravidelne odpracuje viac, než maximálne prípustných 48 hodín týždenne, ale zároveň a nevyhnutne už aj tým, že žiadna z 1869,77 hodín odslúženej určenej služobnej pohotovosti sa mu nezapočítavala do služobného času, čím bol a naďalej je porušovaný aj článok 2 ods. 1 Smernice. Nakoľko k porušovaniu Smernice dochádzalo a dochádza v prvom rade nezapočítavaním služobnej pohotovosti do služobného času, v dôsledku čoho dochádza aj k pravidelnému prekračovaniu maximálne 48 -hodinového týždenného pracovného času, tak práve vzhľadom na túto skutočnosť výšku žalovaného nároku odvíja od súčtu hodín určenej služobnej pohotovosti (1869,77 hodín), ktoré vynásobil sumou predstavujúcou 20%, resp. 35% z príslušnej časti jeho služobného platu za každú konkrétnu hodinu. Takto vypočítaná výška náhrady škody v podobe nemajetkovej ujmy zohľadňuje okolnosti za akých k porušeniu práv došlo a zároveň spĺňa aj satisfakčnú funkciu. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že s takýmto spôsobom určenia výšky nároku sa opakovane stotožnili súdy prvej inštancie ako aj odvolací súd, zhodne považujúc takto uplatnený a vyčíslený nárok za dôvodný, preukázaný a zodpovedajúci aj požiadavke primeranosti. Pokiaľ ide o posudzovanie výšky nároku na náhradu škody z porušenia únijného práva, súd je viazaný vnútroštátnym právnym predpisom len v tom, že má posúdiť primeranosť uplatňovanej výšky nemajetkovej ujmy s ujmou, ktorú poškodený v dôsledku porušenia únijného práva nesprávnou transpozíciou Smernice utrpel. Žalobca je pritom presvedčený, že výška škody (v podobe nemajetkovej ujmy), vypočítaná pri absencii osobitnej právnej úpravy posudzovania jej výšky tak, ako to uplatnil vo svojej žalobe, je jednoznačne primeraná a spĺňa požiadavky judikatúry Súdneho dvora. Žalobou uplatnený nárok si čo do výšky uplatnil a vyčíslil v súlade so zásadami vyplývajúcimi z judikatúry Súdneho dvora a zároveň vychádzal z už fakticky ustálenej rozhodovacej praxe súdov v podobných sporoch a kde bol žalovaný nárok vyčísľovaný identickým spôsobom, ako je aplikovaný aj v žalobe. V tejto súvislosti potom zdôrazňuje aj zásadu ochrany legitímnych očakávaní a princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí ako súčasti základného princípu právnej istoty.

42. Ako už bolo uvedené, počas žalovaného obdobia odpracoval 1869,77 hodín určenej služobnej pohotovosti, ktorá mu nebola započítaná do pracovného času. Po prepočte to potom predstavuje náhradu škody (vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch) vo výške len 2,93 € za každú hodinu určenej služobnej pohotovosti, ktorá mu nebola započítaná do služobného času (5473,14 € : 1869,77 hodín = 2,93 €/hod.) V súvislosti s výškou žalovanej sumy, ktorá po prepočte resp. pri porovnaní žalovanej sumy s počtom hodín odpracovanej a do pracovného času nezapočítanej určenej služobnej pohotovosti predstavuje sumu 2,93 € za každú hodinu, je potrebné už len poukázať na tú zásadnú skutočnosť, že táto suma je dokonca veľmi výrazne nižšia, než je priemer minimálnych hodinových miezd v Slovenskej republike pre prvý (najľahší) stupeň náročnosti práce, ktorá za žalované obdobie,

ktoré spadá do rokov 2020 - 2023, predstavovala sumu vo výške 3,66 €. Aj vzhľadom na porovnanie žalovanej sumy s minimálnymi mzdovými nárokmi je presvedčený, že náhrada škody v podobe nemajetkovej ujmy v peniazoch, zodpovedajúca sume 2,93 € za každú hodinu porušovania jeho práv, nemôže byť zo žiadneho pohľadu považovaná za neprimeranú. Z hľadiska námietok žalovaného o údajnej „neprimeranej výške“ žalovaného nároku si je potrebné taktiež uvedomiť ,že za žiadnu z hodín odslúženej a do pracovného času nezapočítanej určenej služobnej pohotovosti neuplatňuje náhradu škody vyššiu, než sumu zodpovedajúcu maximálne 35% z jeho hodinovej mzdy. Aj z tohto pohľadu nemožno žalovanú sumu považovať za neprimerane vysokú, pričom na celkovú výšku žalovanej sumy má vplyv najmä rozsah (celkový počet) odpracovaných hodín, ktoré mu neboli započítané do pracovného času. S takýmto spôsobom určenia výšky nároku sa opakovane v celom rozsahu stotožnili súdy prvej inštancie ako aj odvolacie súdy, na ktoré v ďalšom texte poukázal.

43. Pokiaľ žalovaný vzniesol námietku premlčania, žalobca poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax, z ktorej vyplýva, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sa premlčuje vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, pričom žiaden z čiastkových nárokov za jednotlivé mesiace, teda ani za mesiac august 2020, nie je premlčaný.

44. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu písomne vyjadril písomným podaním na č.l. 143 a nasl. spisu, pričom uviedol, že má za to, že žalobca neosvedčil, že by mu vznikol nárok na náhradu škody žiadnym spôsobom. Žalovanému nie je zrejmé ako žalobcovi mohla vzniknúť ním uplatnená škoda. Sám žalobca veľmi nejasným spôsobom stanovil „škodu“, ktorá mu mala vzniknúť tým, že vykonával nariadenú služobnú pohotovosť, za ktorú mimochodom, bol žalobca v zmysle platnej vnútroštátnej legislatívy odmeňovaný. Žalovaný ďalej uvádza, že rozhodujúcou skutočnosťou nie je plán služieb hasičských jednotiek (striedanie troch zmien v 24 hodinových intervaloch), ale to, koľko času konkrétny príslušník skutočne strávil vykonaním štátnej služby za týždeň priemerne v rámci konkrétneho referenčného obdobia. Z tohto dôvodu je pre zistenie, či skutočne došlo k porušeniu práv žalobcu, nevyhnutné vypočítať čas, ktorý naozaj strávil vykonávaním štátnej služby, prípadne v služobnej pohotovosti bezprostredne nadväzujúcej na vykonávanie štátnej služby v rámci rozvrhnutia služobného času, teda služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ rozvrhnutej podľa § 86 ods. 2 cit. zákona. (v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie). Žalobca v žalobe na jednej strane uvádza, že predmetom súdneho konania je práve nárok označený žalobcom ako nárok na náhradu škody, ktorý mal vzniknúť žalobcovi v dôsledku porušenia práva Európskej únie k jeho ujme, a to v dôsledku nesprávneho prebratia Smernice do právneho poriadku Slovenskej republiky. Na druhej strane prikladá ako listinné dôkazy tabuľky, ktorých výpočet žalobcu je podľa žalovaného mätúci a predstavuje skôr výpočet odškodnenia vo forme vyplatenia primeranej peňažnej náhrady škody formou doplatku. Žalovaný má zato, že takýmto spôsobom výpočtu „nemajetkovej ujmy“ podľa ZoHaZZ žalobca žiada akési odškodnenie vo forme vyplatenia peňažnej náhrady škody vo forme doplatku a nie nemajetkovú ujmu. Žalobca vo svojom vyjadrení zdôrazňuje, že nežaluje nemajetkovú ujmu vyčíslenú za presný počet hodín odpracovaných nad 48 hodín týždenne. Pre žalovaného je nepochopiteľné, prečo sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú (ako sám vo vyjadrení uvádza) vyčíslil podľa celkového počtu (súčtu) hodín určenej služobnej pohotovosti, ktoré mal reálne odslúžiť a to bez ohľadu na skutočnosť, či tým malo (a ak áno, tak v akom rozsahu) dôjsť k prekročeniu 48 hodinového týždenného pracovného času. Je teda nesporné, že žalobca pri výpočte žalovanej sumy vychádzal nie len z počtu hodín nad maximálny 48 hodinový týždenný pracovný čas, ale zo všetkých hodín odpracovanej služobnej pohotovosti, teda aj z tých, ktorými maximálny týždenný pracovný čas prekročený nebol. Pre účely tohto konania je predsa právne irelevantné, koľko hodín služobnej pohotovosti žalobca odpracoval (relevantné je iba to, či a v akej miere bol prekročený maximálny 48 hodinový pracovný čas), a preto nemôže žalobca pri výpočte žalovanej sumy vychádzať z počtu hodín služobnej pohotovosti.

45. Zároveň nie je žalovanému zrejmé, prečo si žalobca svoju údajnú nemajetkovú ujmu „ohodnotil“ sumou 2,93 € za každú hodinu, počas ktorej malo dochádzať k porušovaniu jeho práv. Žalobca teda úplne ignoruje fakt, že zásah do osobnostných práv a rozsah nemajetkovej ujmy je u každého jednotlivca individuálny, posudzuje sa v každom prípade osobitne, a to aj s ohľadom na preukázateľný zásah do súkromného života. Za žiadnych okolností teda nemožno nemajetkovú ujmu vypočítať „tabuľkovo“ na základe akéhosi univerzálneho vzorca, ktorý vo svojom výsledku zodpovedá mzdový nárokom. Z uvedenej argumentácie sa žalovaný domnieva, že žalobca svoju ujmu v skutočnosti vidí vtom, že nebol za odslúženú určenú služobnú pohotovosť dostatočne ohodnotený a nie v tom, že mal byť prekračovaný 48 hodinový týždenný pracovný čas. Žalovaný aj z tohto dôvodu považuje žalobu za zmätočnú, nakoľko

si žalobca touto formou iba maskuje svoje mzdové nároky voči svojmu zamestnávateľovi. Z uvedeného dôvodu trpí žalovaný nedostatkom pasívnej vecnej legitimácie, nakoľko mzdových nárokov je možné domáhať sa len od žalobcovho služobného úradu, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a nie žalovaná Slovenská republika v zast. MV SR. Predmetom tohto konania nie je doplatenie mzdy za služobnú pohotovosť. Žalobca však sám výslovne uvádza, že požaduje doplatenie celej ním odslúženej služobnej pohotovosti (bez ohľadu na to, či mala byť odslúžená podľa neho nad rámec 48 hodín týždenne), nakoľko tá je odmeňovaná iným spôsobom. Nejde teda o nárok vychádzajúci z ustanovení predmetnej smernice, ktorej cieľom je neprekročenie priemerného týždenného pracovného času pracovníka v rozsahu 48 hodín. Žalobca konkrétne porušenia smernice nepovažuje za podstatné, neupresňuje kedy k nim presne malo dôjsť a v akom rozsahu, ale požaduje ním nepreukázanú „nemajetkovú ujmu“ mechanicky vypočítanú ako rozdiel v odmene za pohotovosť a riadnu zmenu, a to za komplet odslúžené hodiny služobnej pohotovosti, nielen nad limit stanovený smernicou. Žalobca si teda uplatňuje mzdový nárok od pasívne vecne nelegitimovaného subjektu.

46. Žalovaný taktiež zotrváva na svojich tvrdeniach ohľadne určenia prípadnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka, ktorá je na zvážení súdu, avšak žalovaný musí podotknúť, že výšku náhrady škody, resp. nemajetkovej ujmy 5473,14 €, ktorú žalobca požaduje, žalovaný považuje za zjavne neprimeranú, a to aj s porovnaním výšky náhrad, ktorá je priznávaná obetiam trestných činov, ktorých ujma je v porovnaní s údajnou ujmou žalobcu jednoznačne podstatne vyššia. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 19/2020, určenie výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy pritom nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá nepodlieha žiadnemu hodnoteniu, naopak jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí aj v kontexte s ďalšími právnymi predpismi upravujúcimi obdobnú problematiku. Hoci výšku nemajetkovej ujmy súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú.

47. Žalobca ani do tohto momentu neodôvodnil výšku požadovanej peňažnej náhrady, pretože neuviedol v čom tento „údajný neoprávnený“ zásah spočíval. Nestačí totiž, aby zásah mohol vyvolať určitú reakciu, ale musí aj konkrétnu reakciu v živote fyzickej osoby, čo v prípade žalobcu nie je žiadnym spôsobom preukázané. Chýbajúce skutkové tvrdenia nie je možné nahradiť odvolávaním sa na rozhodovaciu činnosť iných súdoch v obdobných prípadoch. Vzhľadom na to, že ide o osobnostné práva, je potrebné nemajetkovú ujmu posudzovať v každom jednom prípade individuálne. Ako už žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, v konaní v podobe nemajetkovej ujmy nesie žalobca bremeno tvrdenia v tom, a to tak, že žalovaný by spôsobil žalobcovi škodu, resp. zasiahol do jeho osobnosti a že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na jeho právach, pričom žalobca musí nielen uviesť (tvrdiť), ale aj preukázať aká ujma mu vznikla. Z tohto bremena tvrdenia pre žalobcu vyplýva dôkazné bremeno preukázať skutočnosti svedčiace o existencii škody a zásahu. Keď sa žalobca domáha v zmysle žaloby náhrady nemajetkovej ujmy, žalobca musí na konkrétnych skutkových okolnostiach preukázať, že zásah nielen mohol, ale aj skutočne vyvolal následnú reakciu v jeho súkromnom živote, rodinnom prostredí, profesionálnej sfére, či v inom prostredí (rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn.26Co/94/2020-515 zo dňa 30.06.2021). Žalovaný má naďalej za to, že tabuľky priložené k žalobe nemožno považovať za dôkaz, ktorý by preukazoval výšku ujmy, ktorú žalobca požaduje. V danom prípade tabuľky predkladané žalobcom nepreukazujú žiaden zásah do osobnosti žalobcu, v dôsledku, ktorého by mala byť žalobcovi priznaná nemajetková ujma.

48. Na pojednávaní žalovaný doplnil, že ak by aj súd akceptoval názor žalobcu v tom zmysle, že došlo k porušeniu práva EÚ, s čím žalovaný nesúhlasí, ani jednoznačný rozpor s právami EÚ nemusí automaticky zakladať vznik zodpovednosti. Zdôraznil, že žalobca súdu, nepreukázal údajný rozsah práce nad stanovený 48 hodinový týždenný pracovný čas, ktorý mohol zasiahnuť od práva žalobcu či už na rodinný život alebo do jeho ochrany zdravia. Samotná pracovná pohotovosť je vykonávaná v nočných hodinách, teda nie je zrejmé, akým spôsobom by žalobca v tomto čase realizoval všetky aktivity, ktoré vlastne aj uvádzal vo svojich vyjadreniach napríklad čas strávený s rodinnými príslušníkmi alebo nejakými blízkymi osobami. Pri preukazovaní zásahu resp. pri preukázaní vzniku samotnej nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať naozaj závažný zásah do života žalobcu, či už do osobnostnej sféry, zdravotného stavu, alebo do akýchkoľvek medziľudských vzťahov. Žalobca však neuniesol dôkazné bremeno. To, že poukazoval na iných hasičov je v tejto súvislosti absolútne bezpredmetné, povedal, že s manželkou má naozaj harmonické spolunažívanie a nebol zistený ani žiadny problém vo vzťahu žalobcu so svojimi deťmi. Žalobca absolvuje pravidelné prehliadky, pričom ak by naozaj lekár zistil nejaký

problém, tak by žalobca nemohol vykonávať túto prácu. Žalovaný nesúhlasil ani s uplatnenou výškou nemajetkovej ujmy, a to s poukazom na závery vyplývajúce z rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/82/2023 zo dňa 03. 04. 2024, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/332/2012 zo dňa 02. 10. 2013 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/26/2024 zo dňa 30. 05. 2024. Zotrval i na vznesenej námietke premlčania, v rámci ktorej s poukazom na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/122/2023 a sp. zn. 11Co/123/2023 uviedol, že premlčanie sa nemôže odvíjať od splatnosti mzdy žalobcu. Záverom uviedol, že ak by sa predsa len súd stotožnil s názorom žalobcu, že nárok je daný, tak žiada o predĺženie paričnej lehoty na 15 dní lebo z objektívnych dôvodov nie je možné, aby bola vyplatená náhrada nemajetkovej ujmy v trojdňovej lehote.

49. Žalobca na pojednávaní poukázal na rozhodnutie ESD C-243/09, z ktorého vyplýva, že už samotná strata času odpočinku, ku ktorej dochádza v dôsledku prekračovania maximálneho priemerného týždenného pracovného času, spôsobuje žalobcovi závažnú ujmu, čo znamená zásah do jeho života a zdravia v tomto prípade. Z tohto rozhodnutia súdneho dvora vyplýva, že žalobca nie je povinný preukazovať akúkoľvek nejakú ďalšiu ujmu na jeho osobnostných právach možno takú, ktorú predpokladá vnútroštátna právna úprava v §11 až 13 Občianskeho zákonníka. Napriek tomu žalobca svojou výpoveďou preukázal, že tento protiprávny stav má objektívne negatívny dôsledok na kvalitu jeho osobného života, ovplyvňuje to nielen jeho samotného, ale nevyhnutne aj najbližšiu rodinu. Uvedomuje si, že z hľadiska analogického použitia ustanovení Občianskeho zákonníka ide o nemajetkovú ujmu, aj keď základ nároku je stále v nároku na náhradu škody z porušenia práva EÚ. Je presvedčený, že spôsob výpočtu žalovaného nároku, ktorý žalobca zvolil, umožňuje súdu posúdiť primeranosť toho nároku z hľadiska iného porovnateľného kritéria. A to porovnateľné kritérium je podľa jeho názoru cena práce žalobcu, t. z. nakoľko si zamestnávateľ žalobcu hodnotí jeho prácu, a ak si ju hodnotí v nejakej sume a žalobca sa za žiadnu z tých hodín, ktoré odpracoval a neboli mu započítané do pracovného času, nikdy nedomáha náhrady vyššej ako 35 % z tej sumy, tak si nevie predstaviť, akoby tá výsledná suma mohla byť neprimerane vysoká. Je možné použiť viacero kritérií posudzovania, či je tá žalovaná suma vysoká alebo nie. Ale keď to napríklad porovná z hľadiska časového kritéria a zohľadní len tých 36 mesiacov žalovaného obdobia, tak to odškodné, ktorého sa reálne žalobca domáha, je vo výške 160,00 € za mesiac. Myslí si, že pre nikoho by toto nebola taká suma, za ktorú by vymenil vlastný čas, ktorý by mohol stráviť s rodinou, s priateľmi alebo nevyhnutným oddychom. Uplatnený nárok nepovažoval za premlčaný nielen kvôli tomu, že či mu nezapočítavanie služobnej pohotovosti bolo alebo nebolo kompenzované v plate, ale aj v tom, že žalobca sa až z tej výplatnej pásky dozvie, koľko hodín mu bolo alebo nebolo započítaných do pracovného času. On to skôr nevie. S týmto názorom sa stotožňujú aj niektoré senáty Krajského súdu v Banskej Bystrici.

50. Súd vykonal dokazovanie prečítaním Rozhodnutia riaditeľa Krajského riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Banskej Bystrici, plánu služieb, výplatných pások, výsluchom žalobcu a zistil tento skutkový stav.

51. Z rozhodnutia riaditeľa Krajského riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Banskej Bystrici na č.l. 83 spisu súd zistil, že žalobca bol menovaný do stálej štátnej služby dňom 16.05.2012 s určením miesta vykonávania štátnej služby Okresné riaditeľstvo Hasičského a záchranného zboru v Lučenci.

52. Z výplatných pások (na č.l. 61 až 81 spisu) , z plánu služieb a z výplatnej pásky na č.l. 159 spisu súd zistil, že

- za obdobie júl 2020 - december 2020 predstavuje u žalobcu fond pracovného času 1105 hodín (918 za mesiace august až december + 187 za mesiac júl), určená pracovná pohotovosť (§ 92 ods. 1 zákona o HaZZ) 307,25 hodín (252,10 za mesiace august až december + 55,15 za mesiac júl) a nariadená služobná pohotovosť (§ 92 ods. 2 zákona o HaZZ) 0 hodín. Služobná pohotovosť spolu (určená + nariadená) činí 307,25 hodín. Na uvedené časové obdobie roku 2020 pripadá v priemere 26,29 pracovných týždňov (184 dní), čo v prípade žalobcu znamená, že za uvedený časový úsek roku 2020 dosiahol jeho priemerný týždenný pracovný čas 53,72 hodín (1412,25 hodín : 26,29 týždňov),
- za obdobie január 2021 - jún 2021 predstavuje u žalobcu fond pracovného času 984,9 hodín, určená pracovná pohotovosť 311,5 hodín a nariadená služobná pohotovosť 2,02 hodín. Služobná pohotovosť spolu (určená + nariadená) činí 313,52 hodín. Na uvedené časové obdobie roku 2021 pripadá v priemere 25,86 pracovných týždňov (181 dní), čo v prípade žalobcu znamená, že za uvedený časový úsek roku 2021 dosiahol jeho priemerný týždenný pracovný čas 50,21 hodín (1298,42 hodín : 25,86 týždňov),

- za obdobie júl 2021 - december 2021 predstavuje u žalobcu fond pracovného času 1017,2 hodín, určená pracovná pohotovosť 275,02 hodín a nariadená služobná pohotovosť 0 hodín. Služobná pohotovosť spolu (určená + nariadená) činí 275,02 hodín. Na uvedené časové obdobie roku 2021 pripadá v priemere 26,29 pracovných týždňov (184 dní), čo v prípade žalobcu znamená, že za uvedený časový úsek roku 2021 dosiahol jeho priemerný týždenný pracovný čas 49,15 hodín (1292,22 hodín : 26,29 týždňov),
- za obdobie január 2022 - jún 2022 predstavuje u žalobcu fond pracovného času 991,5 hodín, určená pracovná pohotovosť 336,25 hodín a nariadená služobná pohotovosť 2,12 hodín. Služobná pohotovosť spolu (určená + nariadená) činí 338,37 hodín. Na uvedené časové obdobie roku 2022 pripadá v priemere 25,86 pracovných týždňov (181 dní), čo v prípade žalobcu znamená, že za uvedený časový úsek roku 2022 dosiahol jeho priemerný týždenný pracovný čas 51,43 hodín (1329,87 hodín : 25,86 týždňov),
- za obdobie júl 2022 - december 2022 predstavuje u žalobcu fond pracovného času 990,5 hodín, určená pracovná pohotovosť 366,9 hodín a nariadená služobná pohotovosť 13,5 hodín. Služobná pohotovosť spolu (určená + nariadená) činí 380,4 hodín. Na uvedené časové obdobie roku 2022 pripadá v priemere 26,29 pracovných týždňov (184 dní), čo v prípade žalobcu znamená, že za uvedený časový úsek roku 2022 dosiahol jeho priemerný týždenný pracovný čas 52,15 hodín (1370,9 hodín : 26,29 týždňov),
- za obdobie január 2023 - jún 2023 predstavuje u žalobcu fond pracovného času 983 hodín, určená pracovná pohotovosť 328 hodín a nariadená služobná pohotovosť 5,78 hodín. Služobná pohotovosť spolu (určená + nariadená) činí 333,78 hodín. Na uvedené časové obdobie roku 2023 pripadá v priemere 25,86 pracovných týždňov (181 dní), čo v prípade žalobcu znamená, že za uvedený časový úsek roku 2023 dosiahol jeho priemerný týždenný pracovný čas 50,82 hodín (1316,78 hodín : 25,86 týždňov).

53. Z výsluchu žalobcu vyplynulo, že do HaZZ nastúpil dňa 01. 04. 2010 s tým, že do roku 2022 pracoval na Hasičskej stanici v Lučenci, od roku 2022 pracuje na Hasičskej stanici v Poltári. Túto žalobu si podal z toho dôvodu, že na pracovisku musí tráviť 24 hodinové pracovné smeny, z ktorých ale pracovný čas šestnásť hodín predstavuje výkon a osem hodín je služobná pohotovosť, ktorá mu ale do pracovného času započítavaná nie je, a jednoducho tento čas mohol stráviť inak, najmä s rodinou. Je ženatý, má dve deti, štvorročného syna a dvojročnú dcéru. Starostlivosť o malé deti je veľmi časovo náročná a v ich prípade osobitne o maloletú dcéru, ktorá má problémy so srdcom, kde trpí tachykardiou a arytmiou, mala aj zástavu srdcu, a je teda liečená a sledovaná na detskej kardiochirurgii. Bývajú v rodinnom dome, ktorý začali stavať v roku 2019, čo si takisto vyžaduje čas. Manželka to má, čo sa týka starostlivosti o maloleté deti náročné, keď sa on nachádza v službe. S tým začínajú vznikať medzi nimi aj nedorozumenia, hádky, a fakticky nemajú čas sa porozprávať o riešení jednotlivých situácií v rodine. Nemá dostatočný čas ani na svoje koníčky, a to v minulosti bol najmä volejbal, tiež pociťuje to, že už jeho rodičia starnú, nemajú toľko síl, bolo by im potrebné pomôcť, na čo takisto nemá dostatok času. V súvislosti s výkonom tejto práce má tiež narušený spánok, a to z toho dôvodu, že v práci musí byť neustále v strehu, nikdy nevie kedy príde výjazd. Osobitným problémom je, že niektoré aktivity najmä školenia a kurzy sú realizované aj mimo samotných 24 hodinových smien, čo mu takisto berie zo súkromného času. Toto je prvá žaloba, ktorú podal voči štátu v tejto súvislosti.

54. Podľa čl. 144 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

55. Podľa čl. 7 ods. 2 Ústavy SR Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

56. Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

57. Podľa čl. 36 ods. 1 písm. c), d), e) Ústavy SR zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä c) ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci, d) najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času, e) primeraný odpočinok po práci.

58. Podľa čl. 40 Ústavy SR každý má právo na ochranu zdravia. Na základe zdravotného poistenia majú občania právo na bezplatnú zdravotnú starostlivosť a na zdravotnícke pomôcky za podmienok, ktoré ustanoví zákon.

59. Podľa § 85 ods. 1, 2 ZoHaZZ služobný čas príslušníka je časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu. Služobný čas príslušníka je 40 hodín týždenne. Skrátenie týždenného služobného času príslušníka možno dohodnúť v kolektívnej zmluve vyššieho stupňa.

60. Podľa § 86 ods. 1 ZoHaZZ služobný čas príslušníkov môže byť rozvrhnutý nerovnomerne. Nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas príslušníkov je rozvrhnutý na obdobie šiestich mesiacov.

61. Podľa § 86 ods. 2 ZoHaZZ pri nerovnomernom rozvrhnutí nesmie byť dĺžka služobného času v jednotlivých služobných dňoch vyššia ako 18 hodín. Celková dĺžka vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúcej určenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby je najviac 24 hodín v služobnom dni.

62. Podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ služobný úrad určuje príslušníkovi služobnú pohotovosť v štátnej službe v mieste vykonávania štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby podľa § 86 ods. 2 v rámci rozvrhnutia služobného času.

63. Podľa § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ na zabezpečenie nevyhnutných úloh môže služobný úrad v odôvodnených prípadoch nariadiť príslušníkovi služobnú pohotovosť mimo rozvrhnutia služobného času v mieste vykonávania štátnej služby.

64. Podľa § 103 ods. 1 ZoHaZZ, príslušníkovi za podmienok ustanovených týmto zákonom patrí služobný príjem, ktorý tvoria tieto zložky: a) tarifný plat, b) príplatok za riadenie, c) príplatok za zastupovanie, d) osobný príplatok, e) hodnostný príplatok, f) plat za štátnu službu nadčas, g) príplatok za zmennosť, h) príplatok za štátnu službu v sťaženom a zdraviu škodlivom prostredí a na miestach s ohrozením života a zdravia, i) odmena, j) doplatok k služobnému platu podľa § 209e.

65. Podľa § 103 ods. 2 ZoHaZZ služobný plat tvoria zložky služobného príjmu uvedené v odseku 1 písm. a) až e) a g).

66. Podľa § 103 ods. 5 ZoHaZZ, príslušníkovi v rozsahu a za podmienok ustanovených týmto zákonom okrem služobného príjmu patrí peňažná náhrada za služobnú pohotovosť v štátnej službe a za pohotovosť pri zabezpečovaní opatrení pre obdobie brannej pohotovosti štátu.

67. Podľa § 116 ods. 1 ZoHaZZ ak príslušník vykonáva štátnu službu nadčas, patrí mu za každú hodinu takejto služby príslušná časť služobného platu priznaného v čase štátnej služby nadčas zvýšená o 30 %, a ak ide o deň nepretržitého odpočinku v týždni, zvýšená o 60 %.

68. Podľa § 122 ods. 1 ZoHaZZ, ak je príslušníkovi podľa § 92 ods. 1 určená služobná pohotovosť, patrí mu za každú hodinu tejto pohotovosti peňažná náhrada 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, a 30 % z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja.

69. Podľa § 122 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ ak je príslušníkovi podľa § 92 ods. 2 nariadená služobná pohotovosť, patrí mu za každú hodinu tejto pohotovosti peňažná náhrada 50 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, ak ide o pohotovosť vykonávanú v mieste vykonávania jeho štátnej služby, a 100 % z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja.

70. Podľa § 122 ods. 3 ZoHaZZ, náhrada za služobnú pohotovosť podľa odsekov 1 a 2 nepatrí za čas, v ktorom došlo počas jej trvania k vykonaniu štátnej služby; takéto vykonávanie štátnej služby je štátnou službou nadčas.

71. Podľa § 135e ods. 1 ZoHaZZ, výkonom štátnej služby sa rozumie výkon oprávnení a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru, činnosť vykonávaná na rozkaz alebo na pokyn nadriadeného a činnosť, ktorá je predmetom služobnej cesty.

72. Podľa § 135e ods. 2 ZoHaZZ, výkonom štátnej služby je aj činnosť vykonávaná pre služobný úrad na podnet odborovej organizácie alebo záujmového združenia príslušníkov, prípadne aj činnosť vykonávaná pre služobný úrad z vlastnej iniciatívy, ak na ňu príslušník nepotrebuje osobitné oprávnenie alebo ak ju nevykonáva proti výslovnému zákazu nadriadeného.

73. Podľa § 135e ods. 3 ZoHaZZ, v priamej súvislosti s výkonom štátnej služby sú úkony potrebné na výkon štátnej služby a úkony počas štátnej služby obvyklé alebo potrebné pred začiatkom štátnej služby alebo po jej skončení. Nepatrí sem stravovanie, ošetrenie, prípadne vyšetrenie v zdravotníckom zariadení s výnimkou lekárskeho vyšetrenia konaného na rozkaz alebo na pokyn nadriadeného alebo ošetrenia pri prvej pomoci a cesta na ne a späť.

74. Podľa § 11 písm. c) zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre Policajný zbor a Hasičský a záchranný zbor.

75. Podľa § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

76. Podľa § 13 ods. 1 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

77. Podľa § 13 ods. 2 OZ, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

78. Podľa § 853 ods. 1 OZ, občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

79. Podľa bodu 5 Smernice všetci pracovníci by mali mať primeranú dobu odpočinku. Pojem „odpočinok“ sa musí vyjadriť v jednotkách času, t. j. v dňoch, hodinách, resp. ich častí. Pracovníkom spoločenstva sa musí poskytnúť minimálny denný, týždenný a ročný čas odpočinku a primerané prestávky v práci. V tejto súvislosti je potrebné tiež zaviesť maximálnu hranicu týždenného pracovného času.

80. Podľa čl. 1 ods. 1 Smernice táto smernica ustanovuje minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času.

81. Podľa čl. 1 ods. 2 písm. a) Smernice táto smernica sa vzťahuje na minimálne doby denného odpočinku, týždenného odpočinku a ročnej dovolenky, prestávky v práci a na maximálny týždenný pracovný čas.

82. Podľa čl. 1 ods. 3 Smernice táto smernica sa vzťahuje na všetky odvetvia činností, verejné a súkromné, v zmysle článku 2 smernice 89/391/EHS bez toho, aby boli dotknuté články 14, 17, 18 a 19 tejto smernice.

83. Podľa čl. 2 ods. 1 Smernice, na účely tejto smernice platia tieto definície: „pracovný čas“ je akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a/alebo praxou.

84. Podľa čl. 2 ods. 2 Smernice, na účely tejto smernice platia tieto definície: „čas odpočinku“ je akýkoľvek čas, ktorý nie je pracovným časom.

85. Podľa čl. 6 písm. a), b) Smernice, členské štáty prijmú opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, že v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov: týždenný pracovný čas bude obmedzený zákonmi, inými právnymi predpismi alebo správnymi opatreniami alebo kolektívnymi zmluvami alebo dohodami medzi sociálnymi partnermi, priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín.

86. Podľa čl. 16 Smernice, členské štáty môžu ustanoviť: a) pre uplatňovanie článku 5 (týždenný čas odpočinku) referenčné obdobie nepresahujúce 14 dní; b) pre uplatňovanie článku 6 (maximálny týždenný pracovný čas) referenčné obdobie nepresahujúce štyri mesiace. Doby platenej ročnej dovolenky priznané v súlade s článkom 7 a doby pracovnej neschopnosti sa nezahŕňajú alebo sú pri výpočte priemeru neutrálne; c) pre uplatňovanie článku 8 (dĺžka nočnej práce) referenčné obdobie definované po konzultácii so sociálnymi partnermi alebo definované kolektívnymi zmluvami alebo dohodami uzavretými medzi sociálnymi partnermi na vnútroštátnej alebo regionálnej úrovni. Ak minimálny 24-hodinový čas týždenného odpočinku, vyžadovaný podľa článku 5, spadá do tohto referenčného obdobia, nie je zahrnutý do výpočtu priemeru.

87. Podľa čl. 17 ods. 3 písm. c) bod iii) Smernice, v súlade s odsekom 2 tohto článku sa môžu vykonať odchýlky článkov 3, 4, 5, 8 a 16 v prípade činností spojených s potrebou nepretržitej služby alebo výroby, najmä služby tlače, rádia, televízie, filmovej tvorby, pôšt a telekomunikácií, sanitky, protipožiarne služby a služby civilnej ochrany.

88. Podľa čl. 18 Smernice odchýlky z článkov 3, 4, 5, 8 a 16 sa môžu urobiť prostredníctvom kolektívnych zmlúv alebo dohôd uzavretých medzi sociálnymi partnermi na vnútroštátnej alebo regionálnej úrovni alebo v súlade s pravidlami ustanovenými v týchto zmluvách, prostredníctvom kolektívnych zmlúv alebo dohôd uzavretých medzi sociálnymi partnermi na nižšej úrovni.

89. Podľa č.l. 19 Smernice možnosť odchýlky z od článku 16 písm. b) uvedenej v článku 17 ods. 3 a v článku 18 nemôže viesť k ustanoveniu referenčného obdobia dlhšieho ako šesť mesiacov. Členské štáty majú však možnosť, za predpokladu, že existuje súlad so všeobecnými zásadami súvisiacimi s ochranou bezpečnosti a zdravia pracovníkov, dovoliť z objektívnych alebo technických dôvodov alebo dôvodov týkajúcich sa organizácie práce, aby sa kolektívnymi zmluvami alebo dohodami uzavretými medzi sociálnymi partnermi ustanovili iné referenčné obdobia, ktoré v žiadnom prípade nepresiahnu 12 mesiacov.

90. V konaní sa žalobca voči žalovanému domáha zaplatenia sumy vo výške 5473,14 € na tom skutkovom a právnom základe, že žalobcovi vznikla škoda v dôsledku porušenia práva Európskej únie, a to Smernice, ktorá bola žalovaným nesprávne implementovaná do vnútroštátneho právneho poriadku Slovenskej republiky. Zaplatenia žalovanej sumy sa žalobca domáha titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla ako jednotlivcovi porušením únijného práva žalovaným ako členským štátom Európskej únie.

91. Spor o náhradu škody z dôvodu porušenia únijného práva patrí do právomoci súdu, pretože v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky neexistuje žiadny iný orgán ako všeobecný súd v civilnom sporovom konaní, ktorý by mal právomoc rozhodnúť o predmete tohto sporu. Súd poukazuje na čl. 1 CSP, podľa ktorého spory vyplývajúce z ohrozenia alebo porušenia subjektívnych práv prejednáva a rozhoduje nezávislý a nestranný súd, ak taká právomoc nie je zákonom zverená inému orgánu. V prípade absencie alebo nesprávnej transpozície smerníc, ako právnych aktov Európskej únie, ktoré majú priamy účinok a sú ich ustanovenia bezpodmienečné, dostatočne jasné a presné, osoby, ktoré sú konaním štátu poškodené, môžu sa voči štátu domáhať náhrady spôsobenej škody. Predpoklady zodpovednosti za vzniknutú škodu vychádzajú z absolútnej objektívnej zodpovednosti členského štátu za takto vzniknutú škodu. Článok 6 písm. b) Smernice má priamy účinok, pretože priznáva jednotlivcovi práva, v rámci minimálnych požiadaviek na bezpečnosť a ochranu zdravia pri organizácii pracovného času. Zodpovednosť členského štátu Európskej únie platí v prípade každého porušenia bez ohľadu na verejný orgán, ktorý sa porušenia dopustil a bez ohľadu na to, aký verejný orgán má podľa vnútroštátneho práva povinnosť škodu nahradiť (rozhodnutia Súdneho dvora vo veciach C-302/97, C-424/97, C-224/01). Z uvedených dôvodov je preto žalovaný Slovenská republika v spore pasívne vecne legitimovaným subjektom, za ktorý koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako ústredný štátny orgán, do pôsobnosti ktorého patrí hasičský a záchranný zbor, ktorého príslušníkom bol žalobca

v rozhodnom období. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je zároveň štátny orgán, do kompetencie ktorého spadá právna úprava zriadenia, postavenia organizácie a riadenia hasičského a záchranného zboru, úprava štátnej služby a právnych vzťahov, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a so skončením štátnej služby príslušníkov hasičského a záchranného zboru. Ministerstvo je kompetenčne zodpovedné aj za riadnu transpozíciu smerníc Európskej únie do slovenského právneho poriadku týkajúce sa úpravy požiadaviek na bezpečnosť a ochranu zdravia pri organizácii pracovného času príslušníkov hasičského a záchranného zboru.

92. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe namietal, že na žalobcu, ako príslušníka hasičského a záchranného zboru, sa Smernica nevzťahuje. Argumentoval tým, že úlohy ktoré príslušníci hasičského a záchranného zboru plnia, možno podľa súvisiacich právnych predpisov týkajúcich sa civilnej obrany, integrovaného záchranného systému, ako aj právnej úpravy samotného hasičského a záchranného zboru, bez akýchkoľvek pochybností subsumovať pod pojem osobitné činnosti služieb civilnej ochrany podľa článku 2 ods. 2 smernice 89/391/ EHS.

93. Smernica Rady 89/391/EHS o zavádzaní opatrení na podporu zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov pri práci v článku 2 ods. 2 stanovuje, že sa neuplatňuje tam, kde sú s ňou nevyhnutne v rozpore charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti verejných služieb, ako sú napr. ozbrojené sily, polícia alebo pre určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany. Podľa žalovaného ide len o exemplifikatívny, a nie taxatívny výpočet činností, ktoré možno označiť ako osobitné činnosti verejných služieb a štátna služba príslušníkov hasičského a záchranného zboru, ktorí vykonávajú aj zásahovú činnosť charakteristickú nerovnomerným rozvrhnutím služieb s nariadenou služobnou pohotovosťou, má charakter osobitnej činnosti služieb civilnej ochrany.

94. Podľa článku 2 ods. 1 Smernice 89/391/EHS o zavádzaní opatrení na podporu zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov pri práci táto smernica sa vzťahuje na všetky odvetvia činností verejné a súkromné (priemysel, poľnohospodárstvo, obchod, administratívu, služby, vzdelávanie, kultúru, voľný čas, atď.). Podľa ods. 2 sa táto Smernica neuplatňuje tam, kde sú s ňou nevyhnutne v rozpore charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti verejných služieb, ako sú napr. ozbrojené sily, polícia alebo pre určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany. V tomto prípade sa bezpečnosť a ochrana zdravia pracovníkov, pokiaľ je to možné, musí zabezpečiť v zmysle cieľov tejto Smernice. Článok 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS nevylučuje z pôsobnosti smernice služby civilnej ochrany ako takej, ale len určité osobitné činnosti týchto služieb, ak charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti odporujú použitiu ustanovení smernice. Táto výnimka zo široko vymedzeného rozsahu pôsobnosti Smernice 89/391/EHS sa musí vykladať tak, že jej rozsah pôsobnosti sa obmedzuje na prípady nevyhnutnej ochrany záujmov, napr. v prípade neočakávaných udalostí priamo ohrozujúcich život, zdravie, či majetok, pre ktoré je typické, že nie je možné rozvrhnúť pracovný čas pre zásahové a záchranné tímy. Aj keď služba žalobcu okrem iných úloh zahŕňa aj úlohy na úseku civilnej ochrany obyvateľstva, tak za štandardných podmienok činnosti s ňou spojené možno vopred plánovať, vrátane pracovného času príslušníkov zboru v súlade s úlohami, ktoré boli na zbor prenesené. Výkon služby žalobcu sa nevyznačuje žiadnymi osobitosťami, ktoré by odporovali použitiu právnych noriem spoločenstva v oblasti zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia zamestnancov pri práci. Na základe uvedeného je potrebné prijať záver, že v danom prípade služobná činnosť žalobcu patrí do pôsobnosti Smernice, čo vyplýva i z toho, že v zozname preberaných právne záväzných aktov Európskej únie k ZoHaZZ je uvedená aj Smernica, ktorá svoju vecnú pôsobnosť podľa čl. 1 ods. 3 odvodzuje práve od Smernice 89/391/EHS. Ďalej súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že Súdny dvor opakovane rozhodol, že čl. 6 písm. b) Smernice má priamy účinok, teda priznáva jednotlivcom práva, ktoré môžu uplatniť priamo v konaní pred vnútroštátnymi súdmi, že Smernica sa má uplatniť na činnosti hasičského zboru, aj keď sú vykonávané zásahovými silami v teréne, pričom nezáleží na tom, či sú zamerané na boj proti požiarom, alebo na poskytnutie pomoci iným osobám, ak sú vykonávané za obvyklých podmienok v súlade s poslaním im zvereným, a to aj v prípade, keď zásahy, ku ktorým môžu tieto činnosti viesť, sú svojim charakterom nepredvídateľné a môžu vystaviť pracovníkov určitým rizikám, že na účely Smernice pojem pracovníka nemôže byť vykladaný rôzne podľa právnych predpisov toho ktorého štátu, ktorý je členským štátom Európskej únie, ale má autonómny význam vlastný právu únie, keď za pracovníka sa považuje každý, kto vykonáva skutočné a konkrétne činnosti pre zamestnávateľa a právna povaha pracovnoprávneho vzťahu z hľadiska vnútroštátneho práva nemôže mať žiaden dosah na postavenie pracovníka v zmysle práva únie. Znamená to teda, že tak Smernica ako aj Smernica 89/391/EHS dopadá aj na činnosť hasičských a záchranných zborov, a tiež, že ani skutočnosť, či niekto

je podľa vnútroštátneho práva dobrovoľným hasičom alebo profesionálnym hasičom, nie je vo vzťahu k posudzovaniu charakteristiky pracovníka relevantná, a na takéhoto pracovníka sa vzťahujú ustanovenia Smernice (rozsudky C-397/01 až C-403/01, C-429/09, C-518/15). Čl. 6 písm. b) Smernice predstavuje v rozsahu v akom ukladá členským štátom maximálnu hranicu priemerného týždenného pracovného času, ktorá musí byť ako minimálna požiadavka priznaná každému pracovníkovi, dôležité pravidlo sociálneho práva únie, ktoré nemožno podrobiť akejkoľvek podmienke alebo akémukoľvek obmedzeniu a ktoré jednotlivcom priznáva práva, ktorých sa môžu dovolávať priamo pred vnútroštátnymi súdmi (rozsudok C-429/09 body 33. až 35.). Členské štáty teda nemôžu jednostranne určiť rozsah pôsobnosti článku 6 písm. b) Smernice tak, aby uplatnenie z neho plynúceho nároku viazali na nejakú podmienku, alebo určitým spôsobom obmedzovali (C-397/01 bod 99., C-429/09 body 35. a 52.).

95. Podľa bodu 5 úvodných ustanovení Smernice všetci pracovníci by mali mať primeranú dobu odpočinku. Pojem odpočinok sa musí vyjadriť v jednotkách času, t. j. v dňoch, hodinách, resp. ich častí. Pracovníkom spoločenstva sa musí poskytnúť minimálne denný, týždenný a ročný čas odpočinku a primerané prestávky v práci. Smernica ustanovuje minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času. Vzťahuje sa na minimálne doby denného odpočinku, týždenného odpočinku a ročnej dovolenky, prestávky v práci, na maximálny týždenný pracovný čas a určité aspekty nočnej práce a práce na zmeny a rozvrhnutie práce. Podľa článku 1 ods. 3 sa Smernica vzťahuje na všetky odvetvia činnosti verejné a súkromné podľa článku 2 Smernice 89/391/EHS bez toho, aby boli dotknuté články 14, 17, 18 a 19 tejto smernice. Podľa článku 2 Smernice je pracovný čas akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi alebo praxou. Čas odpočinku je akýkoľvek čas, ktorý nie je pracovným časom. Podľa článku 6 Smernice členské štáty prijmú opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, že v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov týždenný pracovný čas bude obmedzený zákonmi, inými právnymi predpismi alebo správnymi opatreniami alebo kolektívnymi zmluvami alebo dohodami medzi sociálnymi partnermi. Priemerný pracovný čas pre každé obdobie 7 dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín. Aplikujúc uvedené znenie Smernice možno zhrnúť, že Smernica upravuje minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času, vzťahuje sa na všetky odvetvia činnosti verejné aj súkromné. Smernica v kapitole 5 upravuje odchýlky a výnimky, ktoré môžu členské štáty uplatniť vzhľadom na osobitnú povahu príslušných činnosti, avšak pri zachovaní náležitého zreteľa na všeobecné zásady ochrany bezpečnosti a zdravia pracovníkov. Konkrétne podľa kapitoly 5 článku 17 sa členské štáty môžu odchýliť od uplatňovania článkov 3 až 6, 8 a 16, keď vzhľadom na osobitnú povahu príslušných činností sa trvanie pracovného času nemeria, alebo nie je vopred určené, alebo si ho vopred môžu určiť sami pracovníci, čo však zjavne nie je prípad žalobcu ako príslušníka Hasičského a záchranného zboru. Pritom nie sú pravdivé tvrdenia žalovaného, že čl. 17 ods. 1 Smernice umožňuje členským štátom odchýliť sa od čl. 6 Smernice v prípade, že sa jedná o protipožiarne služby a služby civilnej ochrany. V prípade činností spojených s potrebou nepretržitej služby (kam patria aj služby civilnej ochrany a protipožiarne služby) totiž Smernica pripúšťa len odchýlky od čl. 3, 4, 5, 8 a 16 (teda nie napr. od čl. 2 alebo čl. 6 Smernice), a aj to nie v čl. 17 ods. 1 Smernice, ako uvádza nesprávne žalovaný, ale v čl. 17 ods. 3.

96. Podľa článku 7 ods. 2, 5 čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky a článku 3 Civilného sporového poriadku je súd viazaný medzinárodno-právnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom. Je viazaný judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora. Komunitárne právo je bez ďalšieho nadriadené právu členských štátov a nesmie byť medzi nimi rozpor. Prípadný rozpor medzi komunitárnym a vnútroštátnym právom by mal byť riešený v prospech komunitárneho práva. Pri výkone súdnej moci je potrebné prihliadať na interpretáciu prameňov práva Európskej únie tak, ako je vykladaná Súdnym dvorom. Vzťah únioového a vnútroštátneho práva sa riadi zásadou prednosti a priameho účinku a tiež povinnosťou vnútroštátnych orgánov aplikovať normy komunitárneho práva z úradnej povinnosti. Predpoklady zodpovednosti za vzniknutú škodu podľa judikatúry Európskeho Súdneho dvora vychádzajú z absolútnej objektívnej zodpovednosti členského štátu za takto vzniknutú škodu, ak ide o prípady porušenia práva Únie členským štátom pre absentujúcu alebo nesprávnu transpozíciu smerníc. Smernice sú osobitosťou práva Európskej Únie, pretože sú záväzné pre členské štáty vzhľadom na dosiahnutý výsledok, pričom forma a metóda dosiahnutia výsledku sa ponecháva na členské štáty. Smernica je záväzná pre členské štáty, ktorým je určená, pokiaľ ide o cieľ, ktorý sa má dosiahnuť. Štátnym orgánom je ponechaná voľba formy a prostriedkov dosiahnutia účelu smernice, tzn., že vnútroštátny zákonodarca musí prijať transponujúci právny akt, ktorým sa vnútroštátne

právne predpisy prispôsobia cieľom ustanoveným v smernici. Členský štát Európskej únie musí implementovať smernicu včas, t. j. v lehote určenej priamo v smernici, prípadne do 20 dní odo dňa jej zverejnenia v úradnom vestníku a zároveň ju musí implementovať správne. Smernice nemajú priamy účinok, avšak Súdny dvor Európskej únie rozhodol, že určité opatrenia stanovené smernicou môžu mať vo výnimočných prípadoch priamy účinok na členský štát aj vtedy, ak tento ešte neprijal transponujúci právny akt. Ustanovenia smernice sú imperatívne ak sú dostatočne jasné a presné a ustanoveniami smernice sa priznávajú práva jednotlivcom. Doktrína priamej účinnosti smerníc je výsledkom rozhodovacej činnosti Súdneho dvora, ktorý rovnako judikoval, že znením smerníc nie sú viazané len vnútroštátne súdy, ale aj ostatné orgány verejnej moci, ako aj iné verejné orgány. Súdny dvor ďalej rozhodol, že článok 6 písm. b) Smernice má priamy účinok (rozsudok C-429/09 vo veci Günter Fuß), pretože priznáva jednotlivcom práva, ktoré môžu priamo uplatniť v konaní pred vnútroštátnymi súdmi. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je zásada zodpovednosti štátu za škody spôsobené jednotlivcom porušením práva únie súčasťou systému zmlúv, na ktorých je únia založená. Táto povinnosť platí v prípade každého porušenia práva únie členským štátom, a to bez ohľadu na verejný orgán, ktorý sa tohto porušenia dopustil a bez ohľadu na to, aký verejný orgán má podľa práva dotknutého členského štátu v zásade povinnosť túto škodu nahradiť.

97. Žalovaný v konaní namietal tvrdenie žalobcu, že dotknutá smernica nebola do právneho poriadku Slovenskej republiky transponovaná správne, tvrdil, že paragrafové znenie ZoHaZZ neodporuje dotknutej smernici. Z citovaných paragrafových znení zákona č. 315/2001Z. z. (bod 59 až 73 tohto rozsudku) však nevyplýva, že by služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť služobného času. Čas služobnej pohotovosti, pokiaľ nedochádza služobným výjazdom, sa do služobného času nezapočítava a práve v tom spočíva rozpor s právom Európskej únie. Služobnú pohotovosť zákon explicitne nezaraďuje do výkonu štátnej služby, práve naopak, z § 86 ZoHaZZ pri nerovnomernom rozvrhnutí služobného času vyplýva, že zákon rozlišuje medzi dĺžkou vykonávania štátnej služby a na ňu nadväzujúcou služobnou pohotovosťou v mieste vykonávania štátnej služby. Rozlíšenie je zreteľné aj z ohodnotenia výkonu štátnej služby a výkonu služobnej pohotovosti v § 103 zákona, keď za výkon služobnej pohotovosti patrí mimo služobného príjmu osobitný mzdový nárok vo forme peňažnej náhrady za služobnú pohotovosť v štátnej službe, ktorá sa určuje ako percento z časti služobného príjmu. Rozlíšenie vyplýva aj z § 122 ods. 3 zákona, pretože ak počas trvania služobnej pohotovosti dôjde k vykonaniu výjazdu, až takéto vykonávanie je štátnou službou. Podľa citovanej Smernice je pracovný čas aj čas pracovnej pohotovosti a pohotovostnej služby, počas ktorej je pracovník fyzicky prítomný na pracovisku. 48- hodinová hranica pre priemerný týždenný pracovný čas určená smernicou zahŕňa nadčasy, aj pracovnú pohotovosť. ZoHaZZ umožňuje zamestnávateľovi nezapočítať neaktívnu časť služobnej pohotovosti do služobného času a rozvrhnúť žalobcovi služobný pracovný čas tak, že tento presiahne maximálnu hranicu stanovenú v článku 6 písm. b) Smernice. Z uvedeného preto možno vyvodiť záver, že práva žalobcu sú vzhľadom na znenie článku 2, článku 6 písm. b) Smernice porušované, a to dostatočne závažne, pretože ide o práva s osobitným významom, ktoré zakladajú minimálnu požiadavku na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na to, že Súdny dvor judikoval, a to opakovane, že čas pracovnej pohotovosti na pracovisku je potrebné v celom rozsahu zahrnúť do výpočtu maximálneho denného alebo týždenného pracovného času (C-397/01 bod 95.) a konštatoval, že pracovná pohotovosť vykonávaná pracovníkom v režime fyzickej prítomnosti v zariadení zamestnávateľa sa považuje ako celok za pracovný čas nezávisle od toho, akú prácu skutočne pracovník vykonáva (rozsudok C-437/08 bod 27.). Súdny dvor osobitne v prípade hasičov potvrdil, že pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej služby, počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu pracovný čas a nesmie prekročiť maximálny týždenný pracovný čas ustanovený Smernicou (rozsudok C-429/09, C-52/04). Z dôvodu, že žalobca počas výkonu služobnej pohotovosti musí byť k dispozícii zamestnávateľovi na pracovisku, t. j. v mieste výkonu práce, celý čas služobnej pohotovosti je potom potrebné započítať do pracovného času žalobcu, pričom skutočnosť, že za pracovnú pohotovosť je žalobcovi vyplácaná náhrada v zmysle § 122 ods. 1 ZoHaZZ nemá vplyv na porušenie článku 6 písm. b/ Smernice. Námietka žalovaného, že Smernica sa na príslušníkov Hasičského a záchranného zboru v prípade služobného času ako aj ich odmeňovania nevzťahuje, prípadne, že ak sa vzťahuje, bola transponovaná správne, je preto z vyššie uvedených dôvodov nedôvodná.

98. Súd vo veci skúmal, či je daný základ nároku žalobcu na náhradu škody v dôsledku porušenia jeho práv plynúcich z článku 2 a 6, písm. b) Smernice. Súdny dvor judikoval vo viacerých prípadoch, že poškodení jednotlivci majú právo na náhradu škody, keď sú splnené tri podmienky: 1./ cieľom porušenej

právnej normy Únie je priznať jednotlivcom práva a porušenie je dostatočne závažné; 2./ existencia škody a 3./ priama príčinná súvislosť medzi porušením a škodou spôsobenou poškodeným jednotlivcom. Posúdenie, či tieto podmienky boli naplnené je na rozhodnutí toho ktorého vnútroštátneho súdu.

99. Pokiaľ ide o prvú podmienku, súd konštatuje, že v prejednávanej veci je splnená, nakoľko čl. 2 a čl.6 písm. b/ Smernice predstavuje pravidlo sociálneho práva Únie s osobitným významom, z ktorého má mať prospech každý pracovník, keďže je minimálnou požiadavkou určenou na zaistenie bezpečnosti a ochrany jeho zdravia, ktoré ukladá členským štátom stanoviť 48-hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas, táto hranica zahŕňa aj nadčasy, ako aj pracovnú pohotovosť a od ktorej sa nemožno v žiadnom prípade odchýliť, pokiaľ ide o také činnosti, ako je činnosť hasičov, o ktorú ide vo veci samej. Súčasne podľa judikatúry Súdneho dvora ide o dostatočne závažné porušenie práva únie pretože ide o porušenie jasnej a konkrétnej normy únie, ktorá pokiaľ ide o hornú hranicu priemerného týždenného pracovného času neponecháva členským štátom priestor na voľnú úvahu a súčasne ide o porušenie práva únie, ktoré je v zjavnom rozpore s judikatúrou Súdneho dvora (rozsudok C-429/09). Z uvedených záverov, vyplývajúcich z rozsudku Súdneho dvora EÚ C-429/09, tak možno vyvodiť, že už samotná skutočnosť, že určitý pracovník odpracuje v priemere viac ako 48 hodín týždenne, napĺňa podmienku dostatočne závažného porušenia práva únie, a teda že takýto pracovník (teda ani žalobca) nie je povinný preukazovať, aké konkrétne následky na jeho život uvedené porušenie Smernice malo (nedostatok regenerácie, času na rodinu, známych a podobne), hoci tak žalobca napokon urobil, keď z jeho výpovede jednoznačne vyplynulo, že nemá dostatok času na manželku, 2 malé deti, dom, vlastnú regeneráciu, a ani na pomoc svojim rodičom.

100. Čo sa týka druhej podmienky (existencia škody) a tretej podmienky (príčinná súvislosť), táto úzko súvisí s posúdením nároku, ktorý si žalobca z titulu porušenia únijného práva uplatnil. Súdny dvor ustálil, že náhrada škody spôsobenej jednotlivcom porušením komunitárneho práva zo strany členského štátu musí byť adekvátna spôsobenej škode. Keďže v tejto oblasti neexistuje komunitárna právna úprava, kritériá na určenie rozsahu odškodnenia vyplývajú z vnútroštátneho právneho poriadku, pričom však tieto kritériá nemôžu byť menej priaznivé ako tie, ktoré sa uplatňujú v prípade porušenia vnútroštátneho práva, a rovnako tieto kritériá nesmú mať taký charakter, že spôsobia praktickú nemožnosť dosiahnutia odškodnenia, prípadne ho neprimerane sťažia. V neposlednom rade náhrada škody spôsobenej jednotlivcom porušením práva Únie musí byť primeraná vzniknutej škode, aby mohla zabezpečiť skutočnú ochranu ich práv. Je potom na vnútroštátnom práve členských štátov, aby pri dodržaní zásady rovnocennosti a efektivity určili, či sa náhrada škody musí poskytnúť vo forme udelenia dodatočného náhradného voľna, alebo vo forme finančného odškodnenia a aby definovali pravidlá týkajúce sa spôsobu výpočtu tejto náhrady. Slovenská právna úprava neobsahuje pravidlá na odškodňovanie jednotlivcov pri porušovaní komunitárneho práva. V posudzovanej veci dospel súd k záveru, že je potrebné stotožniť sa s argumentáciou žalobcu, že nerešpektovaním Smernice mu vnikla nemajetková ujma, ktorú je možné analogicky (§ 853 OZ) posudzovať podľa zásad upravených v § 11 a nasl. OZ, vzťahujúcich sa na právo na ochranu osobnosti. Podľa Článku 36 ods. 1 písm. c), d) a e) Ústavy SR majú mať zamestnanci (teda aj žalobca) právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky a zákon (v danom prípade ZoHaZZ) im má zabezpečiť ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci, najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času a primeraný odpočinok po práci (obdobne v zmysle čl. 40 Ústavy SR má každý právo na ochranu zdravia). V oblasti pracovnoprávnej je právo na ochranu zdravia zabezpečované predovšetkým zavádzaním takých opatrení, ako je organizácia pracovného času a odpočinku. Každý má pritom právo na odpočinok a zotavenie vrátane rozumného vymedzenia pracovného času a pravidelne platenej dovolenky tak, ako to je zakotvené aj v článku 24 Všeobecnej deklarácie ľudských práv. Samotná Smernica, ako aj Smernica 89/391/EHS, vychádzali z faktu, že ešte je stále príliš vysoký výskyt pracovných úrazov a chorôb z povolania a preto sa musia bezodkladne zaviesť, resp. zlepšiť preventívne opatrenia na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov a tento cieľ sa nemá podriaďovať ekonomickým úvahám. Všetci pracovníci majú mať primeranú dobu odpočinku a všetkým pracovníkom spoločenstva sa musí poskytnúť minimálny denný, týždenný a ročný čas odpočinku a primerané prestávky v práci. Na základe uvedeného je potom potrebné zaviesť maximálnu hranicu týždenného času. Na základe dokladov predložených žalobcom vyplynulo, že pri určovaní ev. nariadení pracovnej pohotovosti spolu s určeným služobným časom došlo k prekračovaniu maximálneho limitu 48-hodín priemerného pracovného týždňa u žalobcu v žalovanom období (august 2020 - jún 2023). Na záver o porušení článku 6 písm. b) Smernice nemá vplyv ani skutočnosť, že žalovaný v zmysle článku 16 písm. b) Smernice v spojení s článkom 17 ods. 3 písm. b) bod iii) Smernice uplatnil na výpočet priemerného pracovného času žalobcu referenčné obdobie

6 mesiacov podľa § 86 ods. 1 druhá veta ZoHaZZ., pretože podľa výsledkov dokazovania žalobcov priemerný služobný čas presiahol hranicu 48 hodín aj v každom z uvedených období. K uvedenému súd pritom poukazuje na bod 52 odôvodnenia tohto rozsudku, z ktorého vyplynulo, že priemerný čas, ktorý žalobca týždenne odpracoval, bol v období od júla 2020 do decembra 2020 53,72 hodín, od januára 2021 do júna 2021 50,21 hodín, od júla 2021 do decembra 2021 49,15 hodín, od januára 2022 do júna 2022 51,43 hodín, od júla 2022 do decembra 2022 52,15 hodín a v 6 mesačnom období od januára 2023 do júna 2023 50,82 hodín. Súd vzhľadom na uvedené potom konštatuje, že žalobcovi v príčinnej súvislosti nerešpektovania čl. 2 a 6 písm. b) Smernice vznikla nemajetková ujma, nakoľko došlo (dlhodobo) k porušovaniu jeho základných osobnostných práv - práva na ochranu zdravia, práva na ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci, práva na najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času, práva na primeraný odpočinok po práci, ako aj práva na vedenie súkromného rodinného života. V zmysle § 13 OZ môže poškodená osoba požadovať popri morálnej satisfakcii aj peňažnú satisfakciu a to tam, kde by sa satisfakcia morálna nejavila ako postačujúca. V prejednávanej veci, ktorá vychádza z tej skutočnosti, že SR neprijala takú vnútroštátnu úpravu pri služobnom pomere hasičov, aby boli transformované dotknuté ustanovenia smernice do vnútroštátneho poriadku, je potrebné dospieť k záveru, že žaloba na upustenie od neoprávneného zásahu, ako aj žaloba na odstránenie trvajúcich následkov nie je namieste, vzhľadom na subjekt zodpovednosti za neoprávnený zásah (štát) a vzhľadom na dĺžku trvania neoprávnených zásahov zo strany žalovaného do práv žalobcu. Rovnako tak neprichádza do úvahy ani morálna satisfakcia, ktorou sa podľa súdnej praxe rozumie predovšetkým ospravedlnenie. Tieto prostriedky nápravy za uvedených okolností strácajú svoju účinnosť a funkčnosť a v takom prípade súdna prax nevylučuje možnosť bez ďalšieho uplatniť finančné zadosťučinenie. Samotné ustanovenie §13 ods. 3 Občianskeho zákonníka uvádza pritom možnosti domáhať sa peňažného zadosťučinenia len príkladmo a podmienky pre vznik tohto práva sú splnené vo všetkých prípadoch neoprávnených zásahov obdobnej závažnosti, kedy bude len morálne zadosťučinenie nepostačujúce. Pokiaľ sú splnené všetky 3 podmienky, štát musí s výhradou nároku náhrady škody, ktorá má základ priamo v práve v Únie, napraviť následky spôsobenej škody podľa vnútroštátneho práva, upravujúceho zodpovednosť za spôsobenú škodu, pričom podmienky náhrady škody stanovené vo vnútroštátnych právnych úpravách nemôžu byť menej výhodné ako podmienky týkajúce sa obdobných vnútroštátnych prostriedkov nápravy (zásada ekvivalencie) a nemôžu byť upravené tak, aby viedli k praktickej nemožnosti, alebo nadmernému sťaženiu získania náhrady (zásada efektivity). V danej veci je tiež podstatnou tá skutočnosť, že právo žalobcu na primeraný odpočinok po vykonanej práci je permanentne - niekoľko rokov porušované, pričom povaha výkonu práce žalobcu je veľmi psychicky ako aj fyzicky náročná, neraz si vyžaduje aj nasadenie vlastného života a preto je nesmierne dôležité, aby žalobca mal možnosť si po vykonanej práci si aj primerane odpočinúť, venovať sa svojim záľubám, rodine a iným aktivitám. V dôsledku aktuálnej právnej úpravy, pokiaľ čas služobnej pohotovosti nie súčasťou služobného času, sa na strane žalobcu počas celého trvania služobného pomeru skracuje čas odpočinku. Tým mal súd preukázanú existenciu škody na strane žalobcu, ktorá je nepochybne v priamej príčinnej súvislosti s porušením komunitárneho práva.

101. Nie pritom dôvodná ani námietka žalovaného, že medzi porušením práva únie a vznikom škody žalobcu nie je príčinná súvislosť z dôvodu, že žalobca neupozornil svojho zamestnávateľa na porušovanie jeho práva a nepožiadal ho o náhradu škody, a teda nevyvinul primerané úsilie na zamedzenie vzniku škody. Na postavenie žalobcu ako hasiča sa vzťahuje judikatúra Súdneho dvora (rozsudky C-429/09 a C-445/06), z ktorej vyplýva, že by bolo v rozpore so zásadou efektivity uložiť poškodeným osobám povinnosť systematicky využívať všetky právne prostriedky, ktoré sú im k dispozícii, keď by to spôsobilo nadmerné ťažkosti alebo by to od nich nebolo možné rozumne vyžadovať, výkon práv priznaných jednotlivcom priamo uplatniteľnými ustanoveniami práva únie by bol znemožnený alebo nadmerne sťažený, ak by ich návrhy na náhradu škody založené na porušení práva únie museli byť zamietnuté alebo čiastočne zamietnuté iba z dôvodu, že sa jednotlivci nedomáhali práva, ktoré im priznáva právo únie, a ktoré im vnútroštátny zákon odoprel. Pracovníka je potrebné považovať za slabšiu stranu v rámci pracovnoprávneho vzťahu, takže je nutné zabrániť tomu, aby ho mal zamestnávateľ možnosť v jeho právach obmedzovať, vzhľadom na toto slabšie postavenie, môže byť takýto pracovník odradený od otvoreného uplatňovania svojich práv voči zamestnávateľovi, keďže uplatňovanie týchto práv ho môže vystaviť opatreniam zamestnávateľa, ktoré môžu mať vplyv na pracovnoprávny vzťah v neprospech tohto pracovníka. Vo veci ako je vec tohto súdneho sporu, ktorá sa týka porušenia ustanovenia práva únie s priamym účinkom zo strany zamestnávateľa, vyžadovanie splnenia podmienky, aby dotknutí pracovníci najprv požiadali svojho zamestnávateľa o skončenie porušovania práva únie na účely získania náhrady škody vzniknutej v dôsledku tohto porušenia by malo za následok, že

orgánom dotknutého členského štátu by sa umožnilo, aby bola povinnosť dbať o dodržiavanie takýchto noriem systematicky prenášaná na jednotlivca, čím sa týmto orgánom môže umožniť, aby boli v prípade nepodania takejto žiadosti vyňaté z ich dodržovania; vyžadovanie takejto podmienky by potom znamenalo spochybňovanie práva na náhradu škody, ktorý má základ v právnom poriadku únie a povinnosti členských štátov zabezpečiť jeho dodržiavanie bez toho, aby ju mohli preniesť na jednotlivcov.

102. Na základe skutočností vyššie uvedených dospel súd k záveru, že základ nároku žalobcu je daný. V dôsledku nerešpektovania čl. 2 ods. 1 a 2 a čl. 6 písm. b/ Smernice pri rozvrhovaní pracovného času prišiel žalobca o veľký počet hodín voľného času, ktoré by inak venoval rozvíjaniu osobných, rodinných a priateľských vzťahov, ako aj fyzickej a psychickej relaxácii, čím došlo k zásahu do jeho osobnostných práv (práva na ochranu zdravia, práva na ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci, práva na najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času, práva na primeraný odpočinok po práci a práva navedenie súkromného rodinného života), za čo mu nepochybne patrí nárok na primerané odškodnenie. Samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a práve peňažná náhrada sa javí ako spôsobilá forma odškodnenia takejto vzniknutej ujmy.

103. Náhrada škody spôsobenej jednotlivcovi porušením práva únie musí byť primeraná vzniknutej škode, aby mohla zabezpečiť skutočnú ochranu práv. Slovenský právny poriadok neobsahuje pravidlá na odškodnenie jednotlivcov pri porušení komunitárneho práva. Súd sa stotožňuje s argumentáciou žalobcu, že nerešpektovaním smernice mu vznikla ujma, ktorú je možné analogicky posudzovať podľa§ 11 a nasledovných Občianskeho zákonníka vzťahujúcich sa na ochranu osobnosti. Vychádzajúc z výpovede žalobcu, z plánu služieb a z obsahu výplatných pások žalobcu za obdobie august 2020 až jún 2023 možno konštatovať, že pri určení pracovnej pohotovosti spolu s určeným služobným časom došlo k prekročovaniu maximálneho limitu 48 hodín priemerného pracovného týždňa u žalobcu v žalovanom období a v príčinnej súvislosti s porušovaním článku 2 a článku 6 písm. b) Smernice dlhodobo dochádzalo k porušovaniu práv žalobcu, a to práva na ochranu zdravia, bezpečnosti a zdravia pri práci, práva na najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času a primeraný odpočinok po práci, práva na súkromný a rodinný život.

104. Vznik zodpovednosti členského štátu za porušenie komunitárneho práva sa posudzuje podľa pravidiel, ktoré stanovil Súdny dvor. Spôsob a rozsah odškodnenia však závisí od vnútroštátnej právnej úpravy, toho ktorého členského štátu. Vnútroštátna úprava musí rešpektovať požiadavku, že kritéria na určenie rozsahu odškodnenia nesmú mať taký charakter, že spôsobia praktickú nemožnosť odškodnenia alebo dosiahnutie odškodnenia neprimerane sťažia. Poskytnutá náhrada škody musí byť adekvátna spôsobenej škode. V našom právnom poriadku je právnym základom zodpovednosti štátu za škodu článok 46, ods. 3 Ústavy SR, ktorý stanovuje, že každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, pričom podmienky a podrobnosti majú byť upravené v zákone. Slovenská republika prijala zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinný od 01.07.2004. Posudzovanie zodpovednosti štátu za porušenie komunitárneho práva v zmysle tejto úpravy je však vylúčené vzhľadom na úpravu rozsahu použiteľnosti zákona. Pokiaľ si žalobca uplatňuje svoj nárok za použitia analógie § 11 a 13 Občianskeho zákonníka, súd aplikáciu ustanovení o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy priznanej fyzickým osobám v prípade zásahu do ich osobnostných práv považoval za správne (zohľadniac pri určení výšky náhrady kritéria stanovené zákonom a vyplývajúce z judikatúry). Žalobca svojou výpoveďou v spojení s listinnými dokladmi preukázal, že pri takomto rozvrhnutí pracovného času, ktorý je v rozpore s právom EÚ prichádza o voľný čas, ktorý by inak mohol venovať rozvoju svojich osobných, rodinných, priateľských vzťahov, fyzickej a psychickej relaxácii. Žalobca zdôraznil, že podanou žalobou sa domáha náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy vyčíslenej podľa počtu hodín služobnej pohotovosti, ktoré reálne odslúžil a ktoré mu neboli započítané do služobného času. Nežaluje teda nemajetkovú ujmu vyčíslenú za presný počet odpracovaných hodín nad 48 hodín týždenne. Za primeranú náhradu považuje finančné odškodnenie rovnajúce sa odmene, ktorú mu priznáva ZoHaZZ ako pri nariadenej služobnej pohotovosti. Súd stanovený postup žalobcu pri výpočte náhrady škody považoval za primeraný charakteru a spôsobu akým k zásahu došlo, ako aj k následkom na jeho živote a to vo väzbe na porovnateľné kritérium ceny práce, z ktorého vychádzal žalobca. Žalovaný v priebehu konania namietal výšku uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú považoval za neprimeranú. Pri posudzovaní nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je súd viazaný len v tom smere, že má posúdiť primeranosť uplatňovanej výšky náhrady ujme, ktorú v dôsledku nesprávnej implementácii normy európskej únie žalobca utrpel. Spôsob určenia, resp. posudzovania

výšky je na úvahe súdu. Naša právna úprava rozlišuje medzi právom na ochranu osobností (§ 11 a nasledujúce OZ) a právom na náhradu škody (§ 415 a nasledujúcich OZ), nakoľko je medzi nimi pojmová i obsahová odlišnosť. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkové právo rýdzo osobnej povahy a je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Právo na náhradu škody patrí tak fyzickej ako aj právnickej osobe a nemá povahu absolútnu, ale len povahu relatívnu a majetkovú. Zásadný rozdiel je aj medzi odškodnením nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhrady škody ako majetkovej ujmy, ktorý spočíva v tom, že pri určení nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vychádza iba z predpokladu akú ujmu mohol zásah vyvolať a nemožno zistiť presne skutočnú ujmu, ktorú však v prípade náhrady škody treba presne uviesť a preukázať. Pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť a v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako tak, aby existoval vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy závisí vo veľkej miere na úvahe rozhodujúceho súdu, avšak táto úvaha neznamená priestor pre svojvôľu, či arbitrárnosť. Súd pri takomto rozhodovaní hodnotí jednotlivé okolnosti, ako aj celkovú povahu konkrétneho prípadu. Cieľom náhrady nemajetkovej ujmy je satisfakcia za spôsobený zásah do súkromného a rodinného života a nemôže na strane žiadateľa slúžiť na neprípustné obohacovanie sa, rovnako nemôže mať na druhej strane likvidačný charakter voči tomu, kto je na zaplatenie nemajetkovej ujmy zaviazaný.

105. Ako už bolo uvedené vyššie, žalobca zdôraznil, že podanou žalobou sa domáha náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy vyčíslenej podľa počtu hodín služobnej pohotovosti, ktoré reálne odslúžil a ktoré mu neboli započítané do služobného času. Nežaluje teda nemajetkovú ujmu vyčíslenú za presný počet odpracovaných hodín nad 48 hod týždenne. Za primeranú náhradu považoval finančné odškodnenie rovnajúce sa odmene, ktorú mu priznáva ZoHaZZ ako pri nariadenej služobnej pohotovosti (t. j. mimourčenej služobnej pohotovosti). Súd stanovený postup žalobcu pri výpočte náhrady škody považoval za primeraný charakteru a spôsobu, akým k zásahu došlo, ako aj k následkom v živote žalobcu a to vo vzťahu k porovnateľnému kritériu ceny práce, z ktorého vychádzal žalobca. Žalobca vykonal prepočet hodín služobnej pohotovosti, ktoré mu neboli zarátané do fondu pracovného času v žalovanom období, pričom vychádzal z informácií a podkladov získaných od svojho zamestnávateľa (dochádzkový systém a výplatné pásky), konkrétne v rozsahu 1869,77 hodín učenej služobnej pohotovosti + 23,42 hodín služobnej pohotovosti nariadenej. Pretože žalovaný nerozporoval doklady predložené žalobcom, ani výpočet času služobnej pohotovosti, uvedené súd považoval za nesporné a vychádzal z takéhoto určenia. Žalovaný totiž namietal len tabuľku vyhotovenú žalobcom (aj to len s odôvodnením, že nepredstavuje dôkaz). Tabuľka je však len matematickým sumárom číselných údajov (o fonde pracovného času a o určenej a nariadenej pohotovosti), ktoré vyplývajú z dokladov vypracovaných zamestnávateľom žalobcu (jednotlivé výplatné pásky a dochádzkový systém), ktoré listinné dôkazy žalobca na preukázanie svojich tvrdení predložil a ktoré dôkazy žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil. Hodiny určenej služobnej pohotovosti navrhol žalobca odškodniť odmenou, ktorá sa inak priznáva za výkon nariadenej pohotovosti podľa § 122 ods. 2 ZoHaZZ. Keďže za uvedený čas mu bola priznaná odmena nižšia, ako pri určenej služobnej pohotovosti podľa § 122 ods. 1 cit. zákona, vyčíslil rozdiel takejto odmeny, ktorý si uplatnil v celkovej výške 5473,14 €. Vychádzajúc tak z určenia výšky nemajetkovej ujmy ako rozdielu náhrady uvedenej v § 122 ods. 1 ZoHaZZ (15 % alebo 30 % peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku) a peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods. 2 ZoHaZZ (vo výške 50 % z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku) je v prípade odpracovanej služobnej pohotovosti počas pracovných dní možné určiť výšku nemajetkovej ujmy ako súčin počtu odpracovaných hodín služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku a sumy zodpovedajúcej 35 % peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (50 % - 15 %) a v prípade odpracovanej služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku v čase pracovného pokoja ako súčin odpracovaných hodín v čase pracovného pokoja a sumy zodpovedajúcej 20 % peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej sadzby za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (50 %- 30 %). Ako už bolo vyššie uvedené, počas trojročného obdobia, ktorého sa tento spor týka, žalobca odpracoval 1869,77 hodín určenej služobnej pohotovosti, ktorá mu nebola započítaná do pracovného času, čo predstavuje podľa prepočtu žalobcu nemajetkovú ujmu v sume 2,93 € za hodinu (5473,14 € : 1869,77 hodín), ktorú musel v rámci služobnej pohotovosti nezahrnutej do pracovného času stráviť v práci a nemohol sa venovať rodine, priateľom, svojim koníčkom, či odpočinku.

106. K žalovanému namietanému spôsobu výpočtu náhrady nemajetkovej ujmy súd ďalej uvádza, že jednak v tomto prípade bolo preukázané, že v rozhodnom období došlo k prekročeniu maximálneho 48-hodinového priemerného týždenného pracovného času a jednak peňažná satisfakcia za neoprávnený zásah do osobnosti sa určuje odhadom, je závislá od úvahy súdu, nemožno ju vyjadriť presným matematickým výpočtom vzhľadom na špecifickosť neoprávneného zásahu do nemajetkovej sféry - osobnosti jednotlivca. Výpočet uvádzaný žalobcom, je preto potrebné posudzovať z pohľadu, či suma, ku ktorej žalobca na základe tohto výpočtu dospel, je primeranou peňažnou satisfakciou za neoprávnený zásah do osobnosti jednotlivca. Skutočnosť, že žalobca založil výšku peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy na danom spôsobe výpočtu, ktorý si sám stanovil, neznamená, že si v skutočnosti uplatnil mzdový nárok, pretože o uplatnenie mzdového nároku by išlo v prípade, ak by ho odvodzoval z konkrétnych ustanovení ZoHaZZ, alebo z ustanovení Smernice, či iných právnych aktov Únie, podľa ktorých by na takýto mzdový nárok mal právo a práve v takomto prípade by žalovaným musel byť jeho zamestnávateľ a nie štát. Súd je toho názoru, že žalobca si výšku nemajetkovej ujmy určil spôsobom najbližšie vypočítateľným v zmysle ustanovení ZoHaZZ. Reálne teda vyčíslil sadzbu za služobnú pohotovosť, ktorú v žalovanom období vykonával a ktorá mu nebola vyplatená. Súd sa s takýmto vyčíslením stotožnil, nakoľko mal za to, že uplatnená nemajetková ujma má najbližšie k náhrade škody v dôsledku konštatovaného porušenia práva. Jej výpočet je možné považovať za sumu, ktorá je primeranou výškou nemajetkovej ujmy, ktorá žalobcovi vznikla, pretože spĺňa odškodňovaciu funkciu a súčasne nie je sumou neprimerane vysokou za obdobie, po ktoré trvalo porušovanie práva žalobcu. Vzniknutú ujmu by vzhľadom k jej intenzite, rozsahu a trvaniu podľa názoru súdu za závažnú pociťoval každý, kto by sa nachádzal na mieste žalobcu v jeho postavení. Pri rozhodovaní v predmetnej veci súd zároveň zohľadnil v súlade s princípom rovnosti rozhodovanie v porovnateľných skutkových a právnych veciach svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť (v tejto súvislosti poukazuje napr. na rozhodnutia vo veciach sp. zn. 13C/59/2023, sp. zn. 12C/55/2023 a sp. zn. 10C/66/2023, v ktorých konaniach bolo žalobcom - hasičom, uplatňujúcim si náhradu škody z rovnakého právneho titulu a rovnakým spôsobom v plnom rozsahu vyhovené), ako aj rozhodovaciu činnosť odvolacieho súdu, ktorý v rozhodnutiach sp. zn. 16Co/36/2022, sp. zn. 17Co/47/2022, sp. zn. 14Co/34/2022, sp. zn. 17Co/16/2022, sp. zn. 17Co/59/2022, sp. zn. 16Co/11/2022, sp. zn. 14Co/113/2023, sp. zn. 17Co/86/2023, sp. zn. 17Co/84/2023, sp. zn. 14Co/134/2023, sp. zn. 14Co/27/2024 a i. dospel rovnako k záveru, že spôsob výpočtu ujmy podľa počtu hodín služobnej pohotovosti, ktoré žalobca reálne odslúžil a ktoré mu neboli započítané do služobného času je logický a zákonne udržateľný a ktorý priamo a primerane reflektuje na nezákonnosť zásahu do jeho práv. Naopak odvolací súd ako nesprávny posúdil názor o potrebe nemajetkovú ujmu odvodzovať len od presného počtu odpracovaných hodín nad 48 hod týždenne, čo vyjadril napr. v rozhodnutí sp. zn. 16Co/11/2022, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 8C/15/2021 a podanej žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Napokon, k námietke žalovaného o tom, že výška nemajetkovej ujmy by nemala byť vyššia ako náhrady priznané obetiam trestných činov, súd osobitne uvádza, že v predmetnej veci nejde o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy majúci svoj základ v zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorý v ustanovení § 17 explicitne reflektuje na potrebu rešpektovania výšky náhrad priznávaných obetiam trestných činov, a preto je v tomto smere námietka žalovaného nedôvodná.

107. Pokiaľ ide o posúdenie námietky premlčania, súd poznamenáva, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe v zmysle § 101 OZ. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady nemajetkovej ujmy je v tomto prípade viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na zachovanie priemerného pracovného (služobného) času podľa článku 6 písm. b) Smernice. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. Či došlo k prekročeniu priemerného pracovného (služobného) času podľa článku 6 písm. b) Smernice možno spravidla zistiť najneskôr po dovŕšení príslušného mesiaca. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy tak možno uplatniť v prvý deň nasledujúceho mesiaca, t.j. z hľadiska posudzovaného prípadu za mesiac august 2020 najskôr dňa 1.9.2020. Trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za mesiac august 2020 plynula žalobcovi do 04.09.2023 pretože deň 01.09.2023 pripadol na sviatok - Deň Ústavy SR (ktorý nie je dňom pracovného pokoja až s účinnosťou od 1.1.2024), ktorý bol zároveň piatkom a v zmysle § 122 ods. 3 OZ sa posledný deň premlčacej doby presunul na najbližší pracovný deň (pondelok 4.9.2023). Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za mesiac august 2020 uplatnil žalobca podaním žaloby na súde dňa 4.9.2023 (§ 156 CSP) a teda je zrejmé, že námietka premlčania uplatneného nároku vznesená žalovaným bola nedôvodná. Na podporu záverov o dĺžke a plynutí premlčacej doby ohľadne peňažného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy

súd poukazuje napríklad na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 265/2009 zo dňa 17.02.2011, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 194/2011 zo dňa 27.11.2012 uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2014 pod č. R 58/2017. Na podporu názoru o začiatku plynutia premlčacej doby v danom prípade súd poukazuje napríklad na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/94/2023 zo dňa 13.12.2023, sp. zn. 17Co/122/2023 zo dňa 13.12.2023, sp. zn. 17Co/123/2023 zo dňa 13.12.2023, sp. zn. 17Co/139/2023 zo dňa 26.03.2024, sp. zn. 11Co/31/2024 zo dňa 30.05.2024, sp. zn. 14Co/22/2024 zo dňa 28.05.2024.

108. Na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu potom súd dospel k záveru, že nárok žalobcu na náhradu škody titulom porušenia komunitárneho práva nesprávnym prevzatím Smernice do slovenského právneho poriadku, konkrétne do ZoHaZZ je daný v celom rozsahu čo do dôvodu a výšky a vyhovel.

109. Súd nevidel dôvod na predĺženie paričnej lehoty na plnenie podľa § 232 ods. 3 CSP, nakoľko skutočnosť, že žalovaný musí konať pri uhrádzaní v zmysle interných predpisov nepredstavuje odôvodnený prípad na predĺženie tejto lehoty. Žalovaný nepreukázal žiadny osobitný dôvod, pre ktorý by paričná lehota mala byť predĺžená nad rámec zákonom upravenej trojdňovej lehoty a pre ktorý by mal oproti iným fyzickým, resp. právnickým osobám byť týmto spôsobom zvýhodnený najmä ak takéto subjekty nedisponujú takým personálnym vybavením ako žalovaný a napriek tomu základná.

110. Záverom súd udáva, že na námietku miestnej nepríslušnosti vznesenú žalovaným súd neprihliadol, pretože dospel k záveru, že nie je dôvodná (§ 42 CSP). Na určenie miestnej príslušnosti súdu je rozhodujúce tvrdenie žalobcu ohľadne miesta, kde nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody (nemajetkovej ujmy). V prejednávanom spore je to miesto výkonu služobnej pohotovosti žalobcu ako hasiča, na ktorom sa prejavilo porušenie článku 6 písm. b) Smernice. Sídlo zástupcu žalovaného je pre určenie miestnej príslušnosti súdu bez právneho významu. Súd preto dospel k záveru, že v zmysle § 19 písm. b) CSP je miestne príslušný na prejednanie a rozhodnutie sporu, pretože škoda žalobcovi vznikla v mieste výkonu štátnej služby (Poltár), ktoré patrí do územnej pôsobnosti Okresného súdu Lučenec.

111. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako procesne úspešnej strane konania priznal voči v konaní neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

112. Po vyhlásení rozsudku sa žalobca práva na podanie odvolania vzdal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia cestou Okresného súdu Lučenec, pracovisko Veľký Krtíš na Krajský súd Banská Bystrica, a to písomne dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.